

ДЕЙВИД ГЕМЕЛ ПОСЛЕДНИЯТ МЕЧ НА СИЛАТА

Част 2 от „Камъните на силата“

Превод от английски: Милена Илиева, 2001

chitanka.info

ПОСВЕЩЕНИЕ

Посвещавам тази книга на хората, което превърнаха пътуванията ми до Бирмингам във вълшебни приключения. На Рог Пейтън, Дейв Холмс и Род Милнър от „Андромеда“ заради смеха и пиячката; на Барни Евънс и групата „Брам“ заради магията на „Новакон“; на Крис и Полин Морган заради тайнствата на „Чайнийз“, и на персонала на хотел „Роял Ангъс“, задето посрещаха лудостта с усмивка.

ПРОЛОГ

Откровение стоеше с гръб към вратата, подпрял се с широките си длани на каменния перваз под тесния прозорец. Очите му оглеждаха внимателно гората долу, следвайки бавния полет на един ястреб, който кръжеше току под сбиращите се облаци.

— Започна се, милорд — каза застарелият пратеник и се поклони на високия мъж в монашеска роба от кафява вълна.

Откровение бавно се обърна и сивите му като дим очи се спряха върху мъжа, който погледна встрани, неспособен да понесе силата на погледа му.

— Разкажи ми всичко — каза Откровение, седна тежко на инкрустирания със слонова кост стол зад писалището си и се загледа разсеяно в ръкописа, върху който бе работил допреди малко.

— Може ли да седна, милорд? — тихо попита пратеникът. Откровение вдигна поглед и се усмихна.

— Драги ми Кота, разбира се, че можеш да седнеш. Извини меланхолията ми. Надявах се, че ще изживея останалите си дни тук, в Тингис. Африканският климат ми влияе добре, хората са дружелюбни и, ако изключим берберските набези, в страната цари мир. А и почти бях завършил книгата си... но пък подобни начинания винаги биват измествани от живата история.

Кота се отпусна с благодарност на един стол с висока облегалка. Плешивата му глава лъщеше от пот, в тъмните му очи се четеше умора. Беше дошъл право от кораба, нетърпелив да се освободи от бремето на лошите новини, които носеше, макар да му бе неприятно, че трябва да го стовари върху плещите на човека пред себе си.

— Ширят се какви ли не слухове за това как точно е започнало. Всичките си противоречат или са преувеличени до неузнаваемост. Но както самият вие подозирахте, готите имат нов водач със свръхестествена мощ. Армиите му са непобедими и той си пробива кръвава пътека през северните кралства. Сикамбрианците и норвежците още не са се сблъскали с него, но и техният ред ще дойде.

Откровение кимна.

— А за магията му какво знаем?

— Шпионите на римския епископ до един потвърждават, че Вотан е умел некромант. Принася в жертви млади момичета и пуска на вода новите си кораби върху разпънатите им тела. Всичко, което прави, е зло... всичко. А твърди, че е бог!

— Какво е проявлението на мощта му? — попита абатът.

— В битка е непобедим. Меч не може да го докосне. Но казват, че съживявал мъртвите. Един оцелял от битката при Ретия се кълне, че по здрач мъртвите готи се изправили сред редиците на врага и започнали да секат и убиват досущ като живи. Излишно е да казвам кой е спечелил битката. Тази история съм я чул само от един човек, но мисля, че казваше истината.

— А какво се говори сред готите?

— Казват, че Вотан се готви да нахлуе с огромна войска в Британия, където магията е най-силна. Чували го били да казва, че Британия е домът на Старите богове и че портата към Валхала е при Сорвиодунум, близо да Големия кръг.

— И наистина е така — промълви Откровение.

— Какво казахте, милорд абате? — попита Кота и се ококори.

— Извинявай, Кота, мислех на глас. Друидите — а и други преди тях — винаги са смятали Големия кръг за магическо място. Вотан е прав. То наистина е нещо като порта — порта, през която той не бива да премине.

— Не знам коя армия би могла да му се опре, освен тази на Кървавия крал, а, според донесенията, самият той си има сериозни неприятности — бунтове и набези в собствената му земя. Саксонци, юти, англи, а дори и британски племена редовно се надигат срещу него. Как би могъл да излезе срещу двайсет хиляди готски бойци, предвождани от магьосник, който не може да бъде надвит?

Откровение се усмихна широко, а в очите му с цвят на дим от горски пожар неочаквано проблесна искрица на добро настроение.

— Утер не е за подценяване, приятелю. Той също не е познал поражение... а държи и Меча на Силата, оръжието на Кунобелин.

— Но той вече е стар — каза Кота. — Двайсет и пет години война едва ли са отминали незабелязано. Голямото предателство...

— Познавам историята — сопна му се Откровение. — Налей малко вино и ме остави да помисля.

Абатът гледаше разсеяно по-възрастния мъж, докато той пълнеше два медни бокала с тъмнорьвено вино, после прие единия с кротка усмивка, предназначена да разсее впечатлението от резките му думи.

— Вярно ли е, че съгледвачите на Вотан издирват девиси с особени таланти?

— Да. Ясновидки, лечителки... казват, че се венчавал за всичките.

— Убива ги — промълви Откровение. — Точно там се корени силата му.

Абатът стана и се приближи до прозореца. Слънцето бавно потъваше в пламъци. Кота запали четири свещи и мълчаливо зачака. След няколко минути рече:

— Мога ли да попитам, милорд, защо сте толкова загрижен за неща, от които ни дели половината свят? Войни винаги е имало. Човекът е прокълнат да избива братята си, а някои твърдят, че Бог сам му е наложил това наказание заради Рая.

Откровение обърна гръб на приказния заник и се върна при стола си.

— В живота, Кота, съществува равновесие. Светлина и мрак, слабост и сила, добро и зло. Хармонията на естеството. Във вечен мрак всички растения биха загинали. Във вечна светлина биха увехнали и изсъхнали. Всичко се крепи на равновесието. Вотан трябва да бъде спрял преди да се е превърнал в бог — в един тъмен и зъл бог, който пие кръв и краде души.

— И вие ще го спрете, милорд?

— Ще го спра.

— Но вие нямате армия. Не сте крал, нито пълководец.

— Ти не знаеш какво съм, стари приятелю. Хайде, напълни отново бокалите и да видим какво ще покаже граалът.

Откровение отиде до една дъбова ракла, наля вода от глинена стомна в плитка сребърна купа и внимателно я занесе на писалището. Изчака, докато повърхността се успокои, после вдигна един златен камък над водата и бавно го завъртя в кръг. Пламъчетата на свещите потрепнаха и изгаснаха, макар да нямаше и помен от вятър, а Кота

неволно се наведе напред, вторачил поглед в кадифено-тъмната водна повърхност.

Първият появил се образ бе на младо момче с червена коса и гневни очи, което цепеше въздуха с дървен меч. Наблизо седеше възрастен воин с кожена чашка, привързана върху чукачето на дясната му ръка. Откровение ги наблюдава внимателно няколко секунди, после прокара длан над повърхността. Образът се смени с този на синьо небе и едно младо момиче в бледозелена рокля, седнало на брега на езеро.

— Това са планините на Ретия — прошепна Кота. Момичето бавно сплиташе тъмната си коса на плитка.

— Тя е сляпа — каза Откровение. — Виждаш ли как очите ѝ гледат към слънцето, без да примигват?

Внезапно момичето обърна лице към тях и каза:

— Добро утро. — Думите се оформиха без звук в главите на двамата мъже.

— Коя си ти? — кротко попита Откровение.

— Колко странно — отвърна тя. — Гласът ти шепне като утринен повей и сякаш долита от много далеч.

— Аз наистина съм далеч от теб, дете. Коя си ти?

— Андюин.

— И къде живееш?

— В Кисастра, с баща ми Онгист. А ти?

— Аз съм Откровение.

— Приятел ли си?

— Да, приятел съм.

— Така си и помислих. Кой е този с теб?

— Откъде знаеш, че има някой с мен?

— Имам такава дарба, господарю Откровение. Кой е той?

— Казва се Кота, монах от ордена на Белия Христос. Скоро ще се запознаеш с него, той също е приятел.

— Това го знам. Усещам добротата му.

Откровение прокара отново длан над водата. Сега повърхността ѝ им показва млад мъж с катраненочерна коса, повел табун хубави сикамбриански коне в долините отвъд Лондиниум. Беше красив, с изразително лице и волева, гладко избръсната челюст. Откровение го огледа напрегнато.

А после водата затрептя по своя воля. Появи се тъмен буреносен облак, който раздираше с безмълвни копия от назъбени светкавици нечие нощно небе. От облака излетя странно създание с крила от опъната кожа и дълга клиновидна глава. На гърба му седеше жълтобрад воин, който вдигна ръка и към наблюдаващите литна светкавица. Ръката на Откровение се стрелна напред в мига, в който водата се раздели на две, бяла светлина обхвана дланта му и стаята се изпълни с вонята на горяща плът. Водата кипна и изчезна в облак пара. Сребърната купа се огъна навътре и се разля по масата в съскаща черно-сребърна локвичка, от която дървото запуши. Кота се дръпна ужасен, видял почернялата ръка на Откровение. Абатът вдигна златния камък и го допря до изгорената плът. Тя оздравя мигновено, но дори и магията не можеше да изтрие спомена за болката. Откровение се отпусна тежко в стола си, сърцето му се блъскаше в гърдите, а челото му лъщеше от студена пот. Пое си дълбоко дъх и впери поглед в тлеещото дърво. Пламъците угаснаха и димът се разсея. Свещите около тях оживяваха една по една.

— Той знае за мен, Кота. Но понеже ме нападна, вече и аз знам за него. Още не е напълно готов да потопи света в мрак. Трябва му още едно жертвоприношение.

— За какво? — прошепна старецът.

— На езика на този свят ли? За да отвори портите на ада.

— Може ли да бъде спряно?

Откровение вдигна рамене.

— Това тепърва ще разберем, приятелю. Трябва да се качиш на кораб за Ретия и да намериш Андюин. После ще я отведеш в Британия, в Новиомагус. С теб ще се срещнем след три месеца. Когато пристигнеш там, ще намериш един хан в южния квартал, мисля, че се казва „Знакът на Бика“. Отивай там всеки ден по обед и чакай един час. Ще дойда при теб веднага щом мога.

— Сляпото момиче ли е жертвата?

— Да.

— Ами червенокосото момче и ездачът?

— За тях още не знам. Приятели или врагове... само времето ще покаже. Момчето ми изглеждаше познато, но не се сещам откъде. Облеклото му е саксонско, а аз никога не съм пътувал из саксонските

земи. Колкото до конника, него го познавам. Казва се Урсус, от Дома на Меровингите. Ако не се лъжа, има брат и копнее за богатство.

— А мъжът с дракона? — тихо попита Кота.

— Той е врагът от Мъглите.

— Наистина ли е Вотан, сивият бог?

Откровение отпи от виното си.

— Вотан? Имал е много имена. За някои той е Один Едноокия, за други е Локи. На изток го наричат Пургамеш, или Молох, или дори Ваал. Да, Кота, той наистина е бог... или безсмъртен, ако така предпочиташ. А там, където мине, хаосът върви по петите му.

— Говориш така, сякаш го познаваш.

— Познавам го. Веднъж вече съм се сражавал с него.

— И какво стана?

— Убих го, Кота — отговори абатът.

ГЛАВА 1

Гриста гледаше как момчето върти дървения меч и пронизва и съсича въздуха пред себе си.

— Краката, момче, мисли за краката си!

Старецът се прокашля и се изхрачи в тревата, сетне почеса чукана на дясната си китка — непрекъснато го сърбеше.

— Трябва да усвоиш равновесието, ако искаш да въртиш добре меча. Само бързо око и силна ръка не стигат, момче — паднеш ли, все едно си мъртъв.

Младежът заби дървеното острие в пръстта и седна до стария воин. Пот лъщеше по челото му, а сините му като небето очи искряха.

— Но ставам все по-добър, нали?

— Естествено, че ставаш по-добър, Кормак. Само глупците стоят на едно място.

Момчето изтегли меча и избърса пръстта от огладеното острие.

— Защо е толкова къс? Защо трябва да се упражнявам с римски меч?

— За да опознаеш врага си. Хич да не те е грижа за слабостите му — тях ще ги откриеш лесно, стига да мислиш за силните му страни. Опознай силата на врага си. Римляните завладяха света, момче, и го завладяха с тези мечове. И знаеш ли защо?

— Не.

Гриста се усмихна.

— Иди да ми събереш няколко пръчки, Кормак. Такива, които можеш лесно да счупиш с два пръста.

Момчето се ухили и тръгна към дърветата. Гриста го проследи с поглед — сега, когато момчето не го виждаше, можеше да даде израз на гордостта си, пък макар и само като светлинка в очите.

„Защо има толкова много глупаци по света? — помисли си той, когато гордостта отстъпи пред стария гняв. — Как е възможно да не съзират заложбите, скрити у това момче? Как е възможно да го мразят заради грях, който не е негов?“

— Тези стават ли? — попита Кормак и хвърли два̀сет тънки колкото пръст пръчки в краката на Гриста.

— Вземи една и я счупи.

— Лесна работа — каза Кормак и скърши една между пръстите си.

— Продължавай, момче. Счупи ги всичките.

След като младежът изпълни заръката, Гриста извади от колана си парче канап.

— Сега събери десет и ги вържи с това.

— Като факла ли?

— Именно. И ги вържи стегнато.

Кормак направи клуп с канапа, събра десет пръчки и ги притегна здраво. Протегна снопа на Гриста, но старецът поклати глава и каза:

— Счупи го.

— Много е дебел.

— Опитай.

Момчето напрегна сили, стиснало снопа в двата края, лицето му почервения, а мускулите на ръцете и раменете му се издуха под червената вълнена риза.

— Преди малко счупи два̀сет от същите пръчки, а сега не можеш да счупиш и половината.

— Но те са вързани заедно, Гриста. Дори Калдер не би могъл да ги счупи.

— Това е тайната, която римляните носят в късите си мечове. Един саксонец се бие с дълго острие и с широк замах. Другарите му не могат да се бият близо до него, защото мечът може да ги посече, така че всеки мъж се бие сам, макар още десет хиляди да участват с него в битката. Римлянинът обаче, със своя гладиус, е друго нещо — той сбира щитове с другарите си и острието му пробощда като змийски зъб. Легионите им бяха като този сноп, който държиш — стегнати в едно.

— Тогава защо са се провалили, щом са били толкова непобедими?

— Всяка армия струва толкова, колкото струва пълководецът ѝ, а всеки пълководец е отражение на императора, който го е издигнал. Славните дни на Рим свършиха. Личинки пъплят в тялото на Рим, червеи се гърчат мозъка му, плъхове гризат жилите му.

Старецът се изкашля и отново се изхрачи. Бледосините му очи грееха.

— Ти си се бил с тях, нали? — попита Кормак. — В Галия и в Италия?

— Бих се с тях, да. Със собствените си очи видях как легионите им се огъват и бягат пред окъпаните в кръв остриета на готите и саксонците. Идеше ми да заплача за душите на старите римляни. Разбихме седем легиона, преди да срещнем достоен противник — Африанус и неговия Шестнадесети легион. Ах, Кормак, какъв ден беше! Двайсет хиляди пращяци от сила бойци, опиянени от триумфа на победата, изправени пред един-единствен легион, наброяващ пет хиляди мъже. Аз стоях на един хълм над тях — бронзовите им щитове грееха като слънце. В центъра, на бял жребец, беше самият Африанус. Шейсетгодишен и, за разлика от другарите си, брадат като някой саксонец. Хвърлихме се срещу тях, но бяхме като вода, заливаща камък. Фронтът им удържа. После настъпиха и ни разцепиха на две. По-малко от две хиляди души успяхме да избягаме в гората. Какъв човек! Сигурен съм, че във вените му течеше саксонска кръв.

— Какво стана с него?

— Императорът му нареди да се върне в Рим и там го убиха. — Гриста се изсмя. — Червеи в мозъка, Кормак.

— Защо? — попита момчето. — Защо му е на някой да убива способен пълководец?

— Помисли, момче.

— Не виждам никакъв смисъл.

— Точно в това е тайната, Кормак. Не търси смисъл в историята, която ти разказах. Опитай се да разчетеш сърцата на хората. Сега ме остави да наглеждам тези кози, докато си пълнят коремите, а ти се връщай към задълженията си.

Лицето на момчето помръкна.

— Харесва ми да стоя тук с теб, Гриста. Тук... тук се чувствам спокоен.

— Точно затова е приятелството, Кормак Демонсон. Черпи сила от него, защото светът не разбира хората като теб и мен.

— Ти защо си ми приятел, Гриста?

— А защо лети орелът? Защо небето е синьо? Хайде върви. И бъди силен.

Гриста проследи с поглед момъка, който унило се потътри към колибите в ниското. Сетне старият воин обърна очи към хоризонта и надвисналите, пришпорвани от вятъра облаци. Чуканът го болеше и той свали кожената чашка от китката си, за да почеше покритата с белези кожа. Протегна ръка, издърпа дървения меч от земята и си спомни за дните, когато собственият му меч бе имал свое име и своя история и дори нещо повече — свое бъдеще.

Но оттогава бяха минали петнайсет години — откакто Кървавия крал беше разбил южните саксонски племена, потапяйки земите им в огън и кръв, бе изтръгнал сърцето на народа им и го бе вдигнал над главите им в железния си юмрук. Би трябвало да ги избие до крак, но не го беше направил. Накара ги да му се закълнат във вярност и им даде пари, за да построят наново разрушените си ферми и поселища.

В последната битка Гриста за малко не беше убил Кървавия крал. Беше отворил с меча си пролука в защитеното от щитове каре и си бе запробивал път към краля с коса като пламък, когато един меч се вряза в китката му и я пресече до кокал. Втори меч се стовари върху шлема му и той падна зашеметен на земята. Опитва се да стане, но главата му се въртеше. Когато най-сетне дойде на себе си и отвори очи, видя Кървавия крал — беше коленичил до него. Пръстите на Гриста се стрелнаха към гърлото му... но пръсти нямаше — само окървавена превръзка.

— Ти се би като истински мъж — каза Кървавия крал. — Поздравявам те!

— Отрязал си ми ръката!

— Държеше се на косъм. Не можеше да се спаси.

Гриста успя някак да се изправи, залитна и се огледа. Трупове се валяха по полето, а саксонски жени обикаляха сред телата, дирейки изгубените си любими.

— Защо ме спаси? — изръмжа Гриста.

Кралят само се усмихна, обърна му гръб и съпровождан от охраната си, тръгна към една пурпурна шатра, издигната край ромолящ поток.

— Защо? — изрева Гриста и се срина на колене.

— Не мисля, че познава подбудите, които го водят — каза нечий глас и Гриста вдигна очи.

Подпрян на резбована патерица, издялана от тъмно лъскаво дърво, един британец на средна възраст с оредяла и посивяла руса брада над заострена брадичка се взираше след краля. Гриста забеляза, че левият му крак е извит под странен ъгъл. Мъжът му подаде ръка, но саксонецът не му обърна внимание и се изправи сам.

— Понякога разчита на усета си — кротко каза мъжът. По светлите му очи не личеше да се е обидил.

— Ти от племената ли си? — попита Гриста.

— Бригант съм.

— Тогава защо следваш един римлянин?

— Защото земята е негова и той е земята. Казвам се Прасамак.

— Значи съм жив заради една кралска приумица?

— Да. Бях до него, когато ти се вряза в стената от щитове. Доста безразсъдно от твоя страна.

— Аз съм си безразсъден. Какво ще прави с нас сега? Ще ни продаде ли?

— Мисля, че е решил да ви остави на мира.

— Защо му е да прави нещо толкова глупаво?

Прасамак докуцука до един голям камък и седна.

— Ритна ме един кон — каза той, — а кракът ми и преди това не беше читав. Как ти е ръката?

— Гори като от огън — каза Гриста и седна до бриганта, без да сваля очи от жените, които все така претърсваха бойното поле. Гарваните кръжаха над тях и грачеха ядно.

— Той казва, че вие също сте от земята — продължи Прасамак. — На трона е вече от десет години. Вижда саксонци, юти, англи и готи да се раждат на Мъгливия остров. Те не са вече завоеватели.

— Да не би да си мисли, че сме дошли тук, за да служим на един римски крал?

— Той знае защо сте дошли — да плякосвате, да убивате и да забогатявате. Но ето че станяхте фермери. Ти какво мислиш за земята?

— Аз съм роден тук, Прасамак.

Бригантът се усмихна и протегна лявата си ръка. Гриста сведе поглед към нея, а после я пое във воинския поздрав — китка до китка.

— Ако питаш мен, това е добър начин да използваш за пръв път лявата си ръка.

— Тя ще се научи да върти и меч. Казвам се Гриста.

— И преди съм те виждал. Участва в голямата битка край Еборакум, когато кралят се завърна у дома.

Гриста кимна.

— Имаш добро око и още по-добра памет. Това беше денят на двете слънца. Оттогава толкова нещо не съм виждал, а не ща и да видя. В онзи ден се бихме рамо до рамо с бригантите и с онзи страхливец Елдаред. Ти с него ли беше?

— Не. Аз стоях под двете слънца с Утер и Девети легион.

— Денят на Кървавия крал. Оттогава всичко тръгна наопаки. Защо никой не успява да го победи? Откъде знае къде точно трябва да удари?

— Той е земята, а земята знае.

Гриста не каза нищо. Не бе и очаквал мъжът да издаде тайната на краля.

От седемте хиляди саксонски воители, започнали битката, бяха оцелели само хиляда и сто. Утер ги бе накарал да коленичат и да се закълнат с кървава клетва, че повече никога не ще въстанат срещу него. В замяна земята щеше да остане тяхна, както преди, но този път по право, а не като завоевание. Освен това им остави и техен собствен крал — Вулфхер, син на Орса, син на Хенгист. Това беше смел ход. Под светлината на ранната утрин Гриста бе коленичил с останалите пред шатрата на краля, където Утер стоеше до момчето Вулфхер.

Саксонците се усмихваха в поражението си, защото знаеха, че коленичат не пред завоевателя, а пред собствения си суверенен господар.

Кървавия крал също го знаеше.

— Имате думата ми, че приятелството ни е силно, колкото е силно това острие — бе казал той, после вдигна Меча на Кунобелин високо във въздуха и стоманата улови блясъка на младото слънце. — Но приятелството си има цена. Този меч не ще допусне други мечове в ръцете на саксонците. — Гневен ропот се плисна на вълни сред коленичилите мъже. — Бъдете верни на думата си и това може да се промени — каза кралят, — но измените ли й, аз ще се върна и не ще оставя нито един мъж, жена или новородено да диша в земите от Андерида до Вента. Изборът е ваш.

След два часа както кралят, така и армията му си бяха отишли и зашеметените саксонци се бяха сбравили в Съвета на Вотан. Вулфхер

беше само на дванайсет години и не можеше да гласува, затова избраха Калдер, който да му помага в управлението. Остатъкът от деня бе посветен на избора на мъже, които да влязат в съвета. Само двама бяха оцелели от първоначалните осемнайсет заседатели, но докато се здрачи, местата на загиналите бяха запълнени.

Два часа след зазоряване осемнайсетимата се събраха и дойде ред на сериозните въпроси. Някои искаха хората да тръгнат на изток и да се присъединят към Драда, сина на Хенгист, който беше чичо на Вулфхер и негов кръвен роднина. Според други трябваше да се изчака, докато успеят да съберат нова армия. Трети предложиха да изпратят за помощ през голямата вода, където меровингските войни прогонваха бойци от домовете им.

Две събития решиха изхода от деня. По обяд пристигна фургон, натоварен с дарове от злато и сребро, изпратени от краля, за да бъдат разпределени „както съветът намери за добре“. Този дар означаваше, че ще могат да купят храна за приближаващата зима, както и одеяла и разменни стоки от меровингите в Галия.

Второ, регентът Калдер произнесе реч, която щеше да живее дълго в умовете, ако не и в сърцата на онези, които я чува.

— Бих се срещу Кървавия крал и мечът ми почервеня от кръвта на войниците му. Но защо се бихме срещу него? Задайте си този въпрос. Според мен — защото мислехме, че можем да го победим и да оплячкосаме Вента, Лондиниум, Дубрис и всички други търговски градове. Но вече знаем. Той не може да бъде надвит... нито от нас... нито от Драда дори. Всички видяхте фургона — в него има повече пари, отколкото бихме спечелили с цяла година набези. Аз казвам да изчакаме и да видим колко тежи думата му — да се върнем по домовете си, да ги вдигнем отново и да приберем реколтата.

— Мъже без мечове, Калдер. Как ще стигнем до Валхала без тях? — извика един висок воин.

— Лично аз следвам Белия Христос — каза Калдер, — така че Валхала не ме интересува. Но ако Валхала е важна за теб, Снори, тогава иди при Драда. И нека всеки мъж, който предпочита да продължи борбата, направи същото. Беше ни предложено приятелство, а фургон, пълен със злато, определено не е най-лошото нещо, което човек може да получи от един завоевател.

— Това е, защото го е страх от нас — каза Снори и скочи на крака. — Аз казвам да използваме златото му, за да купим мъже и оръжие, а после да поемем към Камулодунум.

— Може би ще вземеш и плевнята си на похода — каза Калдер. Думите му предизвикаха всеобщ смях, защото за никого не беше тайна как Снори се бе скрил от римляните под едно одеяло в голямата си плевня и бе излязъл навън едва след като врагът я беше подпалил. Бяха го избрали в съвета само заради многото земя, която притежаваше.

— Бях обкръжен и можех да направя само това — сопна се Снори. — Ще взема своя дял от златото и ще се присъединя към Драда.

— Никой няма да взема от златото — каза Калдер. — Дарът е за съвета и ние ще решим как да го използваме.

В крайна сметка, Снори, още четирима едри поземлени собственици и малко повече от двеста мъже тръгнаха да се присъединят към Драда. Всички други останаха и си изградиха нов живот като васали и поданици на Кървавия крал.

За Гриста решението горчеше като пепел в устата. Но той беше от хората на Калдер и се бе закълел да му се подчинява, пък и решенията на великите рядко го вълнуваха.

Същата онази нощ, докато той стоеше сам на Високи хълм, Калдер дойде при него и попита:

— Грижи ли те мъчат, приятелю?

— Кържавите дни ще дойдат отново. Усещам го в шепота на вятъра. Гарваните също го знаят.

— Мъдри птици са гарваните. Очите на Один.

— Чух те да казваш, че следваш Белия Христос.

— Мислиш ли, че Кървавия крал не е имал свои уши на събранието ни? Мислиш ли, че Снори и хората му ще оживеят, за да стигнат до Драда? Или че и един от нас щеше да остане жив, ако не бях казал, каквото казах? Не, Гриста. Аз вярвам в Старите богове, които четат в сърцата на хората.

— А договорът с Утер?

— Ще го спазваме дотогава, докато ни изнася, но един ден ще бъде отмъстено за ръката, която ти изгуби. Снощи ме споходи сън и видях Кървавия крал да стои сам на върха на някакъв хълм, хората му

лежаха мъртви около него, а пряпорецът му висеше скършен. Вярвам, че Один ми е изпратил този сън и че той е обещание за бъдещето.

— Ще мине много време преди отново да станем достатъчно силни.

— Аз съм търпелив човек, приятелю.

Кървавия крал се смъкна бавно от седлото и тикна юздите на бойния си кон в ръцете на един мълчалив оръженосец. Телата на убитите лежаха там, където ги бе застигнала смъртта, под натежало небе и черен, връщ облак от нетърпеливи гарвани.

Утер свали бронзовия си шлем и лекият вятър охлади лицето му. Беше уморен, по-уморен, отколкото би допуснал да го видят.

— Ранен си, господарю — каза Викторин тревожно. Гледаше кръвта, която се процеждаше от раната в ръката на краля.

— Нищо не е. Колко хора загубихме?

— Носачите на носилки още са на бойното поле, господарю, а лечителят е твърде зает, за да брои. Бих казал — около осемстотин, но може и да са по-малко.

— Или повече?

— Изтласкваме врага към крайбрежието. Още ли държиш на заповедта си да не подпалваме корабите им?

— Да. Без кораби няма как да се оттеглят. Ще ни струва почти цял легион, за да ги избием до крак, а нямам пет хиляди излишни мъже.

— Нека превържа ръката ти, господарю.

— Стига си се суетил около мен, човече! Раната се е затворила... е, почти. Тях виж — каза кралят и посочи към полето между потока и езерото — беше осеяно със стотици разкривени трупове. — Дойдоха за плячка. Сега гарваните ще пируват с очите им. А дали ще се поучат оцелелите? Дали ще кажат: „Стойте далеч от земите на Кървавия крал“? Не, ще се върнат с хиляди. Какво има в тази земя, та ги тегли насам?

— Това не знам, господарю, но докато идват, ще ги избиваме — каза Викторин.

— Верен, както винаги, приятелю. Знаеш ли какъв ден е днес?

— Разбира се, милорд. Денят на Кървавия крал.

Утер се изсмя.

— Денят на Двете слънца. Ако тогава знаех, че ме чака четвърт век на кръвопролития... — Той потъна в мълчание.

Викторин свали обкичения си с пера шлем и бялата му коса се развя с вечерния повей.

— Но ти винаги побеждаваш, милорд. Името ти е легенда от Камулодунум до Рим, от Тингис до Византия — Кървавия крал, който нивга не е познал поражение. Ела, шатрата ти е разпъната. Ще ти сипя вино.

Кралската шатра беше разпъната на високо място, от което се виждаше цялото бойно поле. Мангал с нажежени въглени хвърляше червеникав отблясък край походното легло. Оръженосецът на Утер — Болдрик — му помогна да свали ризницата, нагръдника и предпазителите за крака и кралят се отпусна с благодарност на леглото.

— Днес усещам годините си — каза той.

— Винаги си там, където битката е най-жестока, а не бива. Някоя случайна стрела, късметлийски удар с меча и... — Викторин сви рамене. — Ние... Британия... не би устояла без теб.

После подаде на краля бокал с разрежено вино. Утер седна и го изпи на големи, жадни глътки.

— Болдрик!

— Да, милорд.

— Почисти меча — и внимавай, защото е по-остър от грях.

Болдрик се усмихна, взе Меча на Кунобелин и го изнесе от шатрата. Викторин изчака момчето да излезе, после придърпа едно походно столче и седна до монарха.

— Уморен си, Утер. Остави триновантското въстание на Галчмай и мен. След като разбихме готите, племената няма да устоят дълго.

— Нищо ми няма. Просто трябва да се наспя тази нощ. Суетиш се около мен като квачка!

Викторин се ухили и поклати глава, а кралят легна и затвори очи. По-възрастният мъж остана да седи неподвижно, загледан в лицето на своя крал с червените като пламък коси и посребрената руса брада и си спомни за младежа, който бе пресякъл границите на ада, за да спаси страната си. Сега косата беше оцветена с къна, а очите изглеждаха по-стари от самото време.

За два̀сет и пет години този мъж бе постигнал невъзможното, удържайки вълните от чужди нашественици, които заплашваха да погълнат Страната на Мъглите. Единствено Утер и Мечът на Силата стояха между светлината на цивилизацията и мрака на варварските орди. Викторин беше чистокръвен римлянин, но се беше сражавал рамо до рамо с Утер в продължение на два̀сет и пет години, потушавайки въстания и разбивайки нашественическите сили на саксонци, норвежци, готи и датчани. Още колко време щеше да ги удържа малката армия на Утер?

Дотогава, докато кралят е жив. Такава беше тъжната, горчива истина. Само Утер притежаваше властта, силата, личния магнетизъм. Отидеше ли си той, светлината щеше да си отиде заедно с него.

Галчмай влезе в шатрата, но застина безмълвно, когато видя заспалия крал. Викторин стана, метна едно одеяло върху монарха, после направи знак на Галчмай и излязоха навън.

— Душата му е уморена — каза Галчмай. — Пита ли го?

— Да.

— И?

— Ти как мислиш?

— Ако умре, загубени сме — каза Галчмай. Беше висок мъж със сурови очи под рунтави сиви вежди, а дългата му прошарена коса беше сплетена според обичая на кантийските му предци. — Страх ме е за него. От предателството насам...

— Млъкни! — изсъска му Викторин, хвана го за лакътя и го поведе в нощта.

Вътре в шатрата Утер отвори очи, отметна одеялото, наля си още вино, този път без да го разрежда с вода.

Голямото предателство. Още говореха за него. Но кой беше истинският предател, запита се той. Пресуши виното и пак напълни бокала.

И досега ги виждаше на самотния скалист връх.

— Исусе! — промълви той. — Прости ми.

Кормак се тътреше през разпръснатите колиби към ковачницата, където Керн изковаваше острието на едно рало. Момчето изчака

обляния в пот ковач да потопи горещия метал в коритото и чак тогава се приближи към него и попита:

— Имаш ли работа за мен?

Плешивият набит Керн отри ръце в кожената си престилка.

— Днес не.

— Мога да ти донеса дърва.

— Днес не, казах — сопна му се ковачът. — Хайде изчезвай!

Кормак преглътна.

— Мога да почистя склада.

Юмрукът на Керн литна към главата на момчето, но Кормак отскочи и ковачът залитна.

— Извинявай, майстор Керн — каза той и застана неподвижно пред ядната плесница, от която ухото му запищя.

— Махай се! И утре хич да не си се върнал.

Кормак излезе и чак когато се скри от погледа на ковача, изплю кръвта, събрала се в устата му. Беше гладен и самотен. От всички страни в очите му се набиваха проявления на семейния живот — майки, повели за ръка прохождащи бебета, малки деца, заиграли се със сестрите и братята си, бащи, учещи синовете си да яздят.

Грънчарят нямаше работа за него, също пекарят и щавачът. Вдовицата Алтвин му даде една брадва и той цепи дърва цял следобед, в замяна на което тя му даде парче баница и една кисела ябълка. Но не го пусна в дома си, не му се усмихна и му пророни едва няколко думи. За всичките си четиринайсет години Кормак Демонсон не бе влизал в дома на нито един от селяните. Отдавна беше свикнал хората да перят пръсти в защитния знак на рога, приближеше ли се към тях, както и с това, че единствено Гриста се осмеляваше да го погледне в очите. Но пък Гриста беше различен... Той беше мъж, истински мъж, който не се боеше от никое зло. И единствен той беше разказвал на Кормак за странния ден преди почти петнайсет години, когато той и група ловци влезли в Пещерата на Сол Инвиктус и намерили там огромна черна кучка, полегнала до четири скимтящи паленца... и до тях — едно бебе с коса като пламъци, още мокро от раждането. Кучката се нахвърлила върху ловците и те я убили заедно с кученцата, но нито един от саксонците не посмял да посегне на бебето, защото знаели, че е заченато от демон, а никой не искал да си навлече ненавистта на същество от ада.

Гриста изнесъл детето от пещерата и му намерил кърмачка сред пленените британски жени. Но четири месеца по-късно тя умряла внезапно и повече никой не пожелал да се докосне до детето. Гриста го занесъл в собствената си колиба и го хранел с краве мляко през пробита с игла кожена ръкавица.

Бебето дори станало причина да свикат събрание на съвета, на което заседателите гласували дали да живее, или да умре. Единствено гласът на Калдер спасил невръстния Кормак, а дори и той гласувал в негова полза едва след настоятелните молби на Гриста.

Седем години момчето живя със стария воин, но Гриста беше недъгав и не можеше да припечелва достатъчно, за да изхранва и двамата, така че детето бе принудено да обикаля из селото и да върши всякаква работа срещу малко храна.

На тринайсет Кормак си даде сметка, че заради него Гриста се е превърнал в изгнаник сред собствения си народ, и си построил своя колиба далеч от селото. Колибата трудно можеше да се нарече жилище — мебелировката ѝ се състоеше от един твърд одър — и Кормак рядко се заседяваше вътре, освен през зимата, когато трепереше въпреки огъня и сънуваше студени сънища.

Тази нощ, както винаги, Гриста спря пред колибата му и потропа на вратата. Кормак му викна да влезе и му подаде чаша вода. Старецът я прие с благодарност и седна с кръстосани крака на спечения пръстен под.

— Имаш нужда от нова риза, Кормак — тази ти е омаляла. А и колената ти скоро ще се покажат под панталоните.

— Ще изкарат до лятото.

— Не съм сигурен. Яде ли нещо днес?

— Алтвин ми даде малко баница — нацепих ѝ дърва.

— Чух, че Керн те зашлевил.

— Да.

— Беше време, когато бих го убил за такова нещо. Ако го ударя сега, само ще си счупя здравата ръка.

— Не беше кой знае какво, Гриста. На теб как ти мина денят?

— С козите си прекарахме чудесно. Аз им разказах за моите походи, а те ми разказаха за техните. Отегчиха се много преди мен!

— С теб никога не е скучно — каза Кормак. — Умееш да разказваш.

— Чуй и друг разказвач, пък тогава пак ще си говорим. Лесно е да бъдеш крал, когато си единствен в земята си.

— Веднъж слушах един бард сказател. Седях под прозорците на Калдер и слушах как Патрисон пее за Голямото предателство.

— Не трябва да споменаваш за това на никого, Кормак. Тази песен е забранена, а да я пееш е равно на смърт. — Старецът се облегна на стената на колибата и се усмихна. — Но той я изпя добре, нали?

— Кървавия крал наистина ли е имал дядо, който е бил бог?

— Всички крале си имат богове за бащи, или поне така им се иска да вярваме. За Утер не знам. Знам само, че хванали жена му с любовника ѝ, после двамата избягали, а той тръгнал да ги гони. Дали ги е намерил и ги е нарязал на парчета, както се казва в песента, или са избягали, не знам. Говорих с Патрисон, но и той не знаеше. Обаче каза, че кралицата избягала с дядото на краля, което ми звучи като смешна приказка за глупави жени.

— Кралят защо не си е взел друга жена?

— Ще го питам следващия път, когато ме покани на вечеря.

— Но той няма деца. Няма ли да избухне война, ако умре без наследник?

— Война ще има при всички случаи, Кормак. Кралят царува от двайсет и пет години, без да познае и ден мир — непрекъснато има въстания, нашествия, предателства. Жена му не беше първата, която го предаде. Преди петнайсет години бригантите се надигнаха отново и Утер ги смаза при Тримонциум. После ордовиките подпалиха изтока и Утер унищожил армията им при Вирикониум. А накрая и ютите — преди две години. Имаше с тях договор като нашия, но те го нарушиха. Утер удържа на обещанието си и ги изби до крак — мъже, жени и деца без разлика.

— Дори децата? — прошепна Кормак.

— Всички. Той е суров и умен мъж. Едва ли някой ще въстане срещу него сега.

— Искаш ли още вода?

— Не, време е да си лягам. Утре ще вали — чувствам го по чукана си — и трябва да си почина, ако после ще треперя цял ден от студ.

— Само един въпрос, Гриста.

— Питай.

— Наистина ли ме е родила кучка?

Гриста изпсува.

— Кой ти каза това?

— Щавачът.

— И преди съм ти казвал, че те намерих в пещерата до кучката.

И нищо повече. Някой те е оставил там и кучката се опита да те защити, както и собствените си кученца. Ти беше роден преди не повече от два часа, а кученцата ѝ бяха на няколко дни. Кръвта на Один! Тук гъмжи от хора с мозъци като свинска помия. Чуй ме добре, Кормак, и веднъж завинаги запомни какво ще ти кажа. Ти не си дете на демон, уверявам те. Не знам защо са те оставили в онази пещера, нито кой те е оставил. Но по пътеката към скалите лежах шест мъртви мъже и не демон ги беше убил.

— Кой бяха те?

— Опитни воители, ако се съди по белезите им. И всичките убити от един човек, страховит човек. Щом те видяха, другите ловци веднага решиха, че същество от ада е прекрачило в нашия свят, но то е, защото бяха млади и никога не бяха виждали истински воин в битка. Опитах се да им обясня, но страхът винаги намира начин да заслепи очите на глупака. Мисля, че онзи воин е бил твоят баща и че е бил смъртно ранен. И затова те е оставил там.

— А майка ми?

— Не знам, момче. Но боговете знаят. Един ден може би ще ти дадат знак. Но дотогава ти си Кормак мъжът и ще ходиш с високо вдигната глава. Защото който и да е бил баща ти, бил е мъж. И ти трябва да бъдеш достоен за него, ако не за мен.

— Искат ми се ти да ми беше баща, Гриста.

— И на мен. Лека нощ, момко.

ГЛАВА 2

Придружаван от Галчмай и Викторин, кралят излезе и тръгна към заградената ливада да огледа новите си коне. Младият мъж, който стоеше до сакатия Прасамак, се взираше напрегнато в легендарния воин.

— Очаквах да е по-висок — прошепна той и Прасамак се усмихна.

— Очаквал си да видиш гигантски ходещи рамене и глава, които стърчат над останалите мъже. Ха, от всички хора поне ти би трябвало да знаеш разликата между хората и легендите, Урсус.

Бледосивите очи на Урсус не се отделяха от приближаващия се към двамата крал. Мъжът беше на около четирийсет години и се движеше с уверената, гъвкава походка на боец, който никога не е срещал равностоен противник. Косата, спускаща се по защитените с ризница рамене, беше червеникавокестенява, макар че гъстата му, подстригана на квадрат брада беше по-скоро златиста на цвят и прошарена със сиво. Мъжете от двете му страни бяха по-възрастни, навярно прехвърлили петдесетте. Единият явно беше римлянин, с орлов нос и твърди като стомана очи, а вторият носеше сивата си коса сплетена според обичая на племената.

— Хубав ден — рече кралят на Прасамак, без да показва, че е забелязал младежа.

— Така е, милорд, а конете, които купи, са също толкова хубави.

— Всички ли са тук?

— Трийсет и пет жребци и шейсет кобили. Позволи ми да ти представя принц Урсус от Дома на Меровингите.

Младият мъж се поклони.

— За мен е чест, милорд.

Кралят се усмихна уморено и мина покрай младия мъж. Хвана Прасамак за лакътя, двамата влязоха в заграждението и спряха до висок сив жребец.

— Сикамбрианците разбират от отглеждането на коне — каза Утер и прокара ръка по лъскавия хълбок на животното.

— Изглеждаш уморен, Утер.

— И точно така се чувствам. Триновантите пак са се надигнали, както и саксонците в Средната земя.

— Кога тръгваш?

— Утре, с четири легиона. Изпратих Патрей с Осми и Пети, но той претърпя пълен погром. Според докладите сме загубили шестстотин бойци.

— И Патрей ли е сред тях? — попита Прасамак.

— И да не е, ще му се прииска да е — сопна се кралят. — Опитал се е да пробие стена от щитове, атакувайки по стръмен терен.

— Както направи ти само преди четири дни срещу готите.

— Но аз победих!

— Ти винаги побеждаваш.

Утер се ухили и за миг заприлича на самотния младеж, когото Прасамак беше срещнал за пръв път преди четвърт столетие. Но приликата бързо се стопи и маската отново се втвърди.

— Разкажи ми за сикамбрианеца — нареди кралят, загледан в младия тъмнокос принц, облечен целия в черно, който стоеше от другата страна на оградата.

— Разбира от коне.

— Не това имах предвид и ти много добре го знаеш.

— Трудно ми е да кажа нещо конкретно, Утер. Изглежда... умен, начетен.

— Харесваш ли го?

— Струва ми се, че да. Напомня ми за теб... какъвто беше преди много време.

— Това хубаво ли е?

— Да.

— Толкова много ли съм се променил?

Прасамак не каза нищо. Преди цял един живот време Утер го беше обявил за Кралски довереник и го бе помолил винаги да му дава честен съвет. В онези дни младият принц бе прекрачил в Мъглите, за да търси меча на баща си, беше се сражавал с демони и с кралицата вещица, беше върнал армия от духове в плътския свят и се беше влюбил в планинката Лаита.

Старият бригант сви рамене.

— Всички се променяме, Утер. Когато миналата година моята Хелга умря, имах чувството, че всичката красота си е отишла от света.

— На мъжете им е по-добре без любов. Тя ги прави слаби — каза кралят и продължи напред, оглеждайки конете. — След няколко години ще имаме по-добра и по-бърза армия. Всички тези коне са поне с две педи по-високи от нашите, по-бързи и по-издръжливи.

— Урсус донесе и още нещо, което може би ще искаш да видиш — каза Прасамак. — Ела.

Кралят, изглежда, се поколеба, но все пак последва куцукация бригант към вратниците на заграждението. Там Урсус отново се поклонил и поведе групата към задната страна на постройките, в които живееха конярите. В двора отзад беше издигната дървена рамка — закривено дърво, прикачено към прав гръбнак, оформен като конски гръб. Отгоре му Урсус метна твърдо кожено покривало. Още едно прикачи към предната част на рамката, притегна го, после се върна при чакащите го воители.

— Какво, в името на Хадес, е това? — попита Викторин. Урсус вдигна един къс лък и нагласи стрела на тетивата му.

С плавно движение той опъна тетивата и стреля. Стрелата се удари в задницата на „коня“, не успя да пробие покривалото и падна на земята.

— Дай ми лъка — каза Утер. Опъна тетивата докрай и стреля. Острието на стрелата се заби в кожата и остана да стърчи.

— Вижте, господарю — каза Урсус и пристъпи към „коня“. Стрелата на Утер беше пробила кожата само на половин пръст. — Може и да убоде един добър кон, но няма да го извади от строя.

— А за тежестта какво ще кажеш? — попита Викторин.

— Сикамбрианските коне могат да го носят цял ден, без това да се отрази на бързината им, също както и всеки британски боен кон.

Галчмай не изглеждаше впечатлен. Само се прокашля и се изплю.

— Това ще намали скоростта на атаката, а точно тя е пагубна за враговете ни. Бронирани коне? Ха!

— Току-виж ви хрумнало да влезете в бой и без собствените си доспехи! — сопна се принцът.

— Ти, нахално паленце такова! — изрева Галчмай.

— Спрете! — нареди кралят. — Кажи ми, Урсус, какво ще стане, ако завали? Няма ли дъждът да попие в кожата и да я направи още по-тежка?

— Да, милорд. Но всеки боец трябва да си носи достатъчно пчелен восък и да го втрива ежедневно в покривалото.

— Значи ще трябва да си лъскаме и конете наред с оръжията — ухили се присмехулно Галчмай.

— Нека направят десет от тези... конски брони — каза Утер. — После пак ще си поговорим.

— Благодаря, господарю.

— Не ми благодари преди да съм направил поръчка. Нали това целиш?

— Да, господарю.

— Ти ли измисли бронята?

— Да, милорд, макар че проблемът с дъжда го реши брат ми Балан.

— И той ще прибере печалбата от восъка, който поръчам?

— Да, милорд — отговори Урсус с усмивка.

— И къде е той сега?

— Опитва се да продаде идеята в Рим. Няма да му е лесно, защото императорът все още разчита предимно на пешите легиони, макар враговете му да се бият на коне.

— С Рим е свършено — каза Утер. — Би трябвало да продавате на готите или на хуните.

— Бих го направил, милорд, но хуните не купуват, те направо вземат. А колкото до готите — те имат по-малко пари и от мен.

— А вашата собствена меровингска армия?

— Моят крал, дълго да е царуването му, разчита за военни съвети на дворцовия си управител. А той няма очи за бъдещето.

— Но пък него не го нападат от всички страни, че и отвътре — каза Утер. — Биеш ли се толкова добре, колкото говориш?

— Не съвсем.

Утер се ухили.

— Промених решението си. Нека направят трийсет и две, а Викторин ще те постави начело на една турма. Ще се присъединиш към мен при Петвария и тогава ще видим колко струва твоята конска броня — в истинска битка срещу истински противник. Ако се

представи добре, ще станеш богат и — което, подозирам, е най-голямото ти желание — всички останали крале ще последват примера на Утер.

— Благодаря ви, господарю.

— Както вече казах, не бързай да ми благодариш. Още не си чул предложението ми.

С тези думи кралят се обърна и се отдалечи. Прасамак праметна ръка през раменете на Урсус.

— Мисля, че кралят те хареса, младежо. Гледай да не го разочароваш.

— За да не загубя сделката?

— За да не загубиш живота си — поправи го Прасамак.

Дълго след като Гриста се бе прибрал в колибата си в сянката на дългата къща, Кормак, след напразни опити да заспи, излезе в хладната нощ, седна под звездите и се загледа в прилепите, които кръжаха покрай дърветата.

Нямаше жива душа и момчето беше напълно, прекрасно, превъзходно само. Тук, под нежния светлик на луната, нямаше нито отчуждение, нито смръщени погледи, нито жестоки думи. Нощният вятър рошеше косата му, докато погледът му шареше по скалните върхове отвъд гората, а в мислите си виждаше баща си — безименния воин, бил се толкова храбро, че убил шестима мъже.

Но защо го бе оставил сам в онази пещера? И къде е била жената, дала му живот? Кой би изоставил едно новородено? Нима онзи мъж — толкова храбър в битките — е бил също толкова жесток в живота?

И коя майка би зарязала бебето си да умре в някаква пещера в пущинака?

Както винаги, отговори нямаше, но въпросите приковаваха Кормак към това враждебно село. Не можеше да си тръгне и да потърси собственото си бъдеще, не и докато миналото му беше забулено в тайна.

Като малък беше вярвал, че един ден баща му ще дойде да го вземе, представяше си го как крачи към дългата къща с меч на кръста и излъскан шлем, спуснат ниско над челото. Но детските мечти вече не

му стигаха. Още четири дни и щяха да го смятат за мъж... и после какво? Ще се моли да му дадат някаква работа в ковачницата или в мелницата, или в пекарната, или в кланицата?

Върна се в колибата, мушна се под протритото одеяло и потъна в неспокоен сън. Стана още преди зазоряване, взе си прашката и тръгна към хълмовете. Уби три заека и ги одра сръчно с малкия нож, който Гриста му беше подарил миналата година. Напали огън в една дупка и си опече месо, после се наслади на рядкото усещане за пълен стомах. Но от заешкото месо нямаше голяма полза, а веднъж Гриста му беше казал, че човек може да си умре от глад, ако си тъпче корема само с подобна храна. Кормак облиза пръстите си, отри ги в дългата трева и си спомни за пира на Гръмотевицата миналата есен, когато крал Вулфхер беше гостувал на бившия си регент Калдер, а самият той се беше натъпкал с говеждо. Тълпата около саксонския крал го беше изтикала назад, но все пак Кормак беше чул речта му. В по-голямата си част — безсмислени баналности, изречени от устата на слаб човек. Ризницата му от метални брънки и въоръжените му с бойни секири стражи му придаваха необходимия за ролята му вид, но лицето му беше меко и женствено, а очите му се взираха в някаква точка над главите на хората пред него.

Говеждото обаче се беше оказало превъзходно. Гриста му донесе цели три парчета, които бяха толкова сочни, че направо се топяха в устата.

— Едно време — каза старецът между две хапки — всеки ден ядохме по толкова! Когато бяхме грабители и мечовете ни всяваха ужас. Преди години Калдер обеща, че отново ще станем такива. Каза, че сме щели да си отмъстим на Кървавия крал, но виж го сега — седи си дебел и доволен до измисленото ни кралче.

— Кралят прилича на жена — каза Кормак.

— Той живее като жена — отсече Гриста. — И като си помислиш, че е внук на Хенгист! Искаш ли още месо?

През онази нощ двамата пируваха като императори.

Сега Кормак загаси огъня и тръгна нагоре сред хълмовете, по скалистите им била, надвиснали над спокойното море. Тук вятърът беше силен и хладен, напук на утринното слънце, грейнало в безоблачно небе.

Кормак спря под един голям дъб, подскочи и се хвана за един дебел клон. Направи сто набирания, опирайки брадичка в клона, докато мускулите на ръцете и раменете му не запариха. После скочи леко на земята. Лицето му лъщеше от пот.

— Много си силен, Кормак — обади се нечий присмехулен глас и той се обърна стреснат. Алфтруда, дъщерята на Калдер, седеше на тревата, а до крака ѝ се мъдреше кошничка с горски плодове. Кормак се изчерви и не каза нищо. Би трябвало да си тръгне веднага, но като я видя как си седи преспокойно с кръстосани крака, а вълнената ѝ рокля се е набрала, оголвайки белите ѝ като мляко нозе... — Толкова ли си срамежлив? — попита тя.

— Братята ти няма да останат доволни, че говориш с мен.

— А тебе страх ли те е от тях?

Кормак се замисли. Синовете на Калдер го тормозеха от години, но в повечето случаи бе успявал да им избяга до някое от скришните си места в гората. Агвейн беше най-лошият, защото му харесваше да причинява болка. Ленокс и Барта не бяха толкова откровено жестоки като него, но го следваха във всичко. Но дали го е страх от тях?

— Може би — каза той. — Но пък законът е такъв, че им позволява да ме удрят, а посегна ли аз да се защита, ме чака смърт.

— Това е цената, която трябва да плащаш, задето баща ти е демон, Кормак. Можеш ли да правиш магии?

— Не.

— Дори една малка магийка, за да ми доставиш удоволствие?

— Дори и малка.

— Искаш ли малини?

— Не, благодаря. Трябва да се връщам, имам работа.

— А от мен страх ли те е, Кормак Демонсон?

Той застина, гърлото му се сви. Накрая каза:

— Не... Чувствам се неудобно. На мен никой не ми говори, но с това съм свикнал. Благодаря ти за любезността.

— Мислиш ли, че съм хубава?

— Мисля, че си красива. Особено тук, под лъчите на лятното слънце, докато вятърът развява косите ти. Но не искам да си изпатиш заради мен.

Тя плавно се изправи и тръгна към него. Той се отдръпна инстинктивно, но стволът на дъба сложи край на отстъплението му.

Усети я да се притиска в него, ръцете му я обгърнаха и я притиснаха.

— Свали си мръсните ръце от сестра ми! — изрева Агвейн и Алфтруда изплашено отскочи.

— Той ми направи заклинание! — извика тя и хукна към Агвейн.

Високият рус младеж я бутна встрани и извади от канията на кръста си кинжал.

— Ще умреш заради мръснишките си желания — изсъска той и бавно тръгна към Кормак.

Очите на Кормак се стрелнаха от кинжала към гневното лице на Агвейн и видяха там надигащата се жажда за кръв. Той скочи вдясно... и се натресе в едрия Ленокс, който го стисна с яките си ръце. Триумф грейна в очите на Агвейн, но Кормак заби лакът в корема на Ленокс и още веднъж нагоре, като разби носа му. Ленокс го пусна и залитна. В същия момент от храстите изскочи Барта, вдигнал над главата си дебел клон. Кормак скочи с краката напред, петата му се заби с вледеняваща сила в брадичката на Барта и го събори в безсъзнание на земята.

Кормак се изправи, обърна се към Агвейн и блокира с ръка кинжала, връхлитащ към сърцето му. Юмрукът му размаза скулата на Агвейн, а лявото му стъпало се заби в слабините му. Агвейн изпищя, срина се на колене и изпусна кинжала. Кормак го грабна, стисна в юмрук дългата руса коса на Агвейн и дръпна главата му назад, откривайки гърлото.

— Не! — изпищя Алфтруда.

Кормак примигна и си пое дълбоко дъх. После се изправи и метна кинжала далеч отвъд скалистото било.

— Ти, лъжлива мръснице! — каза той и тръгна към Алфтруда.

Тя падна на колене, очите ѝ бяха ококорени и пълни с ужас.

— Не ме бий!

Той внезапно се разсмя.

— Да те бия? Та аз не бих те докоснал дори, ако ще и животът ми да зависеше от това. Преди малко беше красива. Сега си грозна и винаги ще си останеш грозна.

Ръцете ѝ се стрелнаха към лицето, пръстите ѝ заопипваха уплашено познатите ѝ черти. Кормак поклати глава.

— Не за заклинания ти говоря — прошепна той. — Не мога да правя заклинания.

Обърна се и огледа враговете си. Ленокс седеше, облегнат на дъба, от счупения му нос течеше кръв. Барта още не се беше свестил, а Агвейн го нямаше.

Не изпитваше нито триумф, нито радост от победата.

Защото, побеждавайки тези момчета, беше подписал смъртната си присъда.

Агвейн се върна в селото и каза на баща си, че Кормак ги е нападнал. Калдер свика селските първенци, за да отсъдят справедливо. Само Гриста се изказа в защита на Кормак.

— Настояваш за справедливост. Твоите синове от години тормозят Кормак, а на него няма кой да му помогне. Но момчето го понасяше като истински мъж. А сега се е защитил срещу трима побойници и трябва да умре заради това? Онези от вас, които гласуват за подобна присъда, би трябвало да се срамуват от себе си.

— Той е нападнал дъщеря ми — каза Калдер. — Или вече забрави за това?

— Ако го е направил — каза Гриста и се изправи, — значи е поел по пътека, отгпкана от всички напращели младежи на един ден езда оттук!

— Как смееш? — изрева Калдер.

— Как смея ли? Точно на мен ли ще говориш за смелост, дебелогъза свиня такава! Следвах те трийсет години, преживявайки от обещанията ти. Но сега те виждам такъв, какъвто си — нещастен, алчен, умилквац се подлизурко. Свиня, заченала три влечуги и една разгонена кучка!

Калдер се хвърли към Гриста през насядалите в кръг мъже, но старият воин го посрещна с юмрук в ченето, който го събори на пръстения под. Възцари се истински хаос — половината от заседателите наградиха Гриста, а останалите удържаха вбесения си водач. В последвалата тишина Калдер положи усилия да надвие гнева си и даде знак на мъжете от двете му страни да го пуснат.

— Вече не си добре дошъл тук, сакат нещастнико — каза той. — Ще напуснеш селото ни като Нищ. Ще пратя вест до всички села в Южна Саксония, и никъде не ще те приемат. А ако след утрешния ден те видя пак, вратът ти ще се запознае с острието на секирата ми.

Махай се! Намери оная кучешка издънка и остани с нея. Искам да си до това копеле, за да го видиш как умира.

Гриста се отърси от ръцете, които го държаха, и излезе от къщата. Събра оскъдните си вещи от колибата, пъкна брадвата в колана си и напусна селото. Лечителят Ервин го настигна, бутна в ръцете му два самуна черен хляб и прошепна:

— Върви си с Бога.

Гриста кимна и продължи напред. Отдавна трябваше да си тръгне и да отведе и Кормак. Но лоялността беше по-силна от железни стеги, а Гриста беше свързан с Калдер с кървава клетва. Сега беше прекършил думата си и беше Нищ в очите на закона. Повече никой нямаше да му се довери и животът му не струваше нищо.

Но дори и така, радост разцъфна в душата на стария воин. Тежките, затъпяващи години с козите бяха останали зад гърба му, както и клетвата, обвързваща го с Калдер. Гриста напълни гърдите си с чистия, свеж въздух и се отправи сред хълмовете към Пещерата на Сол Инвиктус.

Кормак го чакаше там, седнал на олтарния камък, а костите на неговото минало се въргаляха в краката му.

— Чул си? — каза Кормак и направи място на стареца да седне до него на плоския камък. Гриста отчупи комат от черния хляб и го подаде на момчето.

— Чу се — каза той. Кормак погледна свитото на вързоп одеяло, което Гриста беше оставил до старите кости.

— Махаме ли се?

— Махаме се, момче. Отдавна трябваше да го направим, още преди години. Ще тръгнем към Дубрис и ще се хванем на някаква работа — колкото да си платим пътуването до Галия. После ще ти покажа старите си бойни пътеки.

— Те ме нападнаха, Гриста. След като Алфтруда му прегърна.

Старият боец се вгледа в тъжните сини очи на момчето.

— Още един урок за живота, Кормак — жените носят само неприятности. Обаче, като видях как ходеше Агвейн, в скоро време май няма и да се сети за момичета. Как успя да надвиеш и тримата?

— Не знам. Просто го направих.

— Това ще да е от кръвта на баща ти. Тепърва има да поработим върху теб, момко.

Кормак огледа пещерата.

— Не бях идвал тук. Беше ме страх. Сега се чудя защо. Само стари кости и толкова.

Разрови с крака рохкавата пръст и сред мръсотията проблесна нещо. Кормак се наведе и вдигна златна верижка, на която висеше кръгло камъче — като парче злато с тънички черни жилки по него.

— Виж, това е добра поличба — промърмори Гриста. — Свободни хора сме само от час, а ти вече намери съкровище.

— Възможно ли е да е било на майка ми?

— Всичко е възможно.

Кормак нахлузи верижката през главата си и мушна златното камъче под ризата си. Чувстваше го топло на гърдите си.

— И ти ли си загазил, Гриста?

Воинът се ухили.

— Може и да казах някоя и друга дума в повече, но всичките попаднаха право в целта!

— Значи ще гонят и двама ни?

— Да, считано от утре сутринта. Тогава ще му мислим. А сега е време да си починем, момче.

Кормак се настани на прашния под до стената в дъното и отпусна глава на ръцете си. Гриста се опъна върху олтара и веднага заспа.

Момчето лежеше, заслушано в похъркването на стареца, после се унесе в странен сън. Стори му се, че отваря очи и сяда. До олтара лежеше черна кучка с пет кученца, а зад нея — млада жена с коса като тъкано злато. Един мъж беше коленичил до нея и люлееше лекичко главата ѝ в скута си.

— Съжалявам, че те докарах дотук — каза той. Галеше я по косата. Лицето му беше силно, косата — тъмна и блестяща, очите — сини като зимно небе.

Тя посегна да докосне бузата му и се усмихна през болката.

— Обичам те. Винаги съм те обичала...

Зов на рог раздра утринния въздух отвън, мъжът тихо изруга, стана и изтегли меча си.

— Открили са ни!

Жената простена, пронизана отново от родилните болки. Кормак застана до нея, но тя не го виждаше. Опита се да я докосне, но ръката му мина през тялото ѝ, сякаш то беше от дим.

— Не ме оставяй! — примоли се тя.

Терзание се изписа по лицето на мъжа, но зовът на рога се чу отново, той се обърна и излезе. Жената извика и Кормак нямаше друг избор, освен да я гледа безсилно, докато тя се бореше да роди детето си. Най-накрая детето излезе, покрито с кръв и съвсем неподвижно.

— О, не! Исусе Христе! — простена жената, вдигна новороденото и го плесна по мъничкото задниче. Детето висеше все така безжизнено. Тя го сложи внимателно в скута си, свали една златна верижка от врата си и затвори пръстчетата на детето около камъка, който висеше на нея. — Живей! — прошепна тя. — Моля те, живей!

Но детето все така не помръдваше... в телцето му нямаше и следа от живот.

Откъм окъпания в слънчева светлина свят извън пещерата долетя звънтеж на стомана, срещаща стомана, чуха се виковете на ранените и гневните крясъци на живите. После настъпи тишина, само птиците пееха в клоните на дърветата. Една сянка препречи светлината и високият мъж влезе в пещерата. Залиташе. Беше ранен в хълбока и в гърдите.

— Детето? — прошепна той.

— Мъртво е — каза жената.

Чул нещо отвън, мъжът се обърна към входа на пещерата.

— Идват още. Слънцето се отразява в копията им. Ще можеш ли да ходиш?

Тя се опита да стане, но падна. Мъжът се наведе и я взе на ръце.

— Живо е! — извика Кормак. Сълзи премрежваха очите му. — Аз съм жив! Не ме оставяйте!

Последва ги в светлината отвън — раненият мъж се изкатери със сетни сили до върха на скалата, там падна на колене и жената се търкули от прегръдката му. Един конник изскочи в галоп от гората и воинът изтегли меча си, но мъжът дръпна юздите и зачака.

Още един мъж се появи куцукайки измежду дърветата — левият му крак бе сакат. Високият воин хвърли меча си към дърветата и той се заби в един дебел, обвит с бръшлян ствол. После вдигна отново жената, обърна се и погледна към морето, което се пенеше на сто стъпки под тях.

— Не! — изкрещя сакатият. Воинът погледна към конника, който стоеше неподвижен със застинало, сурово лице, отпуснал ръце върху

лъка на седлото.

Воинът пристъпи към ръба на скалата и изчезна, отнасяйки жената със себе си.

Със сълзи в очите, Кормак видя как сакатият се срина по очи на земята, но ездачът само обърна коня си, пришпори го и се скри между дърветата. По-надолу по пътеката Кормак видя дружинката да се приближава към пещерата. Хукна, сякаш му бяха порасли криле, и стигна тъкмо навреме, за да види как камъчето в ръката на бебето засиява като пламък на свещ и аура от бяла светлина обгръща телцето му. После се чу и първото силно изплакване. Ловците влязоха в пещерата, черната кучка се хвърли отгоре им и загина под ударите на ножове и секири.

— Кръвта на Один! — промълви един от тях. — Кучката е родила дете!

— Убий го! — извика друг.

— Глупаци такива! — озъби им се Гриста. — Да не мислите, че кучето е убило онези римляни?

Кормак усети, че не може да издържи повече, и затвори очи в мига, когато Гриста посегна към бебето...

Отвори ги и видя как утринният светлик се приближава пълзешком към входа на пещерата. Гриста все още спеше на олтара. Той стана, отиде при стареца и го разтърси за рамото.

— Съмна се — каза той. — Видях майка си и баща си.

— Чакай малко, момче — промърмори старият воин. — Остави ме да се разсъня. — Той се разкърши и седна, затърка очи и запъшка от болката в схванатия си врат. — Подай ми меха с водата.

Кормак му го подаде. Гриста издърпа тапата и пи жадно.

— Така, та какво беше това за майка ти?

Момчето му разказа за съня си, но Гриста не изглеждаше впечатлен, поне докато Кормак не спомена за сакатия мъж.

— Опиши ми лицето му.

— Светла коса, рядка брада. Тъжни очи.

— А конникът?

— Воин, висок и силен. Студен, суров мъж с червена коса и брада, носеше бронзов шлем, обточен с пръстен от стомана.

— По-добре да тръгваме, Кормак — прекъсна го старият воин.

— Дали сънят ми е показал вярно, как мислиш?

— Кой знае, момче? Ще говорим по-късно.

Гриста метна свитото на вързоп одеяло на рамото си и излезе от пещерата. И изведнъж спря като закован и изпусна вързопа.

— Какво има? — попита Кормак. Гриста му махна да мълчи и пристъпи към ниските шубраци под дърветата.

Кормак не виждаше нищо особено, но внезапно иззад един гъст храст се надигна мъж със стрела на лъка и опъната тетива. Кормак замръзна. Ръката на Гриста го бутна през гърдите и го отхвърли встрани миг преди мъжът зад храста да стреля. Стрелата мина през палтото на Гриста и го прониза в гърдите. Последва я втора. Старецът прикри Кормак с тялото си. Кръвта вече се пенеше по устните му.

— Бягай! — изхриптя той и се срина на земята.

Стрела иззвънтя покрай лицето на Кормак и той се метна наляво под дъжд от нови стрели, после се претърколи, скочи и хукна накъдето му видят очите. Яден вик се надигна откъм скритите в шубрака мъже, последва го трополене на тичащи крака и Кормак хукна още по-бързо, прескочи едно повалено дърво и побягна, колкото го държаха краката, към скалистото било. Стрели го засипаха, той се хвърляше ту наляво, ту надясно, накрая заряза пътеката и се шумугна сред дърветата.

Знаеше няколко кухи дънера, където се бе крил от Агвейн и братята му. Беше увеличил разстоянието между себе си и преследвачите и това върна донякъде увереността му.

Но чу лай на кучета и това го изпълни с нов ужас. Дърветата вече нямаше да го скрият.

Излезе на билото и се обърна — очакваше всеки момент кучетата на Калдер да изскочат пред него с оголени зъби. Но засега пътеката беше празна. Кормак извади тънкия си нож и очите му зашариха между дърветата.

Огромно черно куче изскочи пред него и докато го връхлиташе, Кормак падна на колене, заби ножа в корема му и го разпра, докато то прелиташе над него. Раненото куче падна тежко и лапите му се заплетоха в разпилените вътрешности. Кормак не го погледна втори път, а хукна към дърветата и си запробива път през най-непроходимите храсталаци.

После внезапно спря, защото право пред него, забит в обраслия с бръшлян и мъх дънер на огромен дъб, стърчеше мечът от съня му. Той прибра ножа в канията, сграбчи дръжката от слонова кост и дръпна

меча. Беше с дължината на мъжка ръка и нито едно петънце ръжда не беше докоснало острието му за петнайсетте години, през които бе стоял тук.

Кормак затвори очи и прошепна:

— Благодаря ти, татко.

Дръжката беше достатъчно дълга, за да държи меч с две ръце, и момчето замахна няколко пъти, колкото да усети баланса на оръжието.

После излезе на открито миг преди второто куче да изскочи на билото и да се хвърли към него. Замахна и почти му отсече главата. С очи, блеснали от ярост, неизпитвана досега, Кормак хукна надолу по пътеката срещу следващите кучета.

До група брястове шумът, вдиган от хайката, стигна до ушите му и той свърна встрани от пътеката и се скри зад ствола на едно голямо дърво. Четирима мъже тичаха към него — Агвейн най-отпред, следван от братята си, и накрая ковачът Керн — плешивото му кубе лъцеше от пот.

Когато първите трима подминаха тичешком прикритието му, Кормак си пое дълбоко дъх и изскочи на пътеката пред изумения Керн. Ковачът държеше бойна брадва, но не му остана време да я използва, защото мечът на Кормак литна нагоре, странично и надолу и преряза гръкляна му. Керн залитна, изпусна брадвата и пръстите му запритискаха отчаяно раната, опитвайки се да спрат шуртящата кръв, с която изтичаше животът му.

Кормак пак се шмугна сред дърветата и последва останалите трима. Агвейн и Ленокс вече бяха далече напред, но Барта се тътреше доста зад тях. Кормак го настигна, потупа го по рамото и русият младеж се обърна.

Мечът на Кормак се плъзна през вълнения му елек като през масло, заби се в корема му и заора нагоре към дробовете и сърцето. Той завъртя безмилостно острието, за да го измъкне по-лесно, после го издърпа от тялото. Барта умря, без да издаде и звук.

Движейки се като привидение, Кормак се стопи сред потъналите в сянка дървета по петите на последните двама преследвачи.

На билото Агвейн беше открил убитите кучета. Обърна се и хукна да предупреди брат си, че Кормак е въоръжен. На връщане по пътеката откриха труповете и побягнаха към долината.

Кормак си помисли дали да не ги последва чак до селото, но здравият разум надделя и той тръгна към пещерата. Гневът му бавно затихваше. Гриста лежеше, опрял гръб на скалата. Бялата му брада беше оцапана с кръв, а лицето му бе посивяло.

Кормак коленичи до него и хвана ръката му. Гриста отвори очи.

— Виждам валкириите, Кормак — прошепна той, — но те отвръщат поглед от мен, защото нямам меч.

— Ето — каза момчето и сложи дръжката от слонова кост в лявата ръка на воина.

— Не... не казвай... на никого... за произхода си.

После се килна и се свлече на земята, а мечът се изплъзна от безжизнените му пръсти.

Кормак поседя безмълвно до тялото на единствения си приятел. После се изправи и пристъпи под лъчите на слънцето, вперил поглед към долината.

Искаше му се да изкрещи гнева си към небесата, но не го направи. Сети се за една от поговорките на Гриста: „Отмъщението е блюдо, което е по-добре да се поднася студено.“

Пъхна меча под колана си, събра нещата на Гриста и тръгна на изток. На върха на последното възвишение се обърна за последно назад и тихо каза:

— Ще се върна. И тогава ще се срещнете с демона. Кълна се!

ГЛАВА 3

Прасамак протегна крака към пламтящите върху скарата цепеници и отпи от подсладеното с мед вино. Дъщеря му Адриана предложи един бокал и на Урсус и той го прие с ослепителна усмивка.

— Не си хаби чара — каза Прасамак. — Адриана е сгодена за сина на главния коняр, Грил.

— Влюбени ли са?

— Защо питаш мен? Адриана е тук, питай нея.

— Да, наистина. Приемете извиненията ми, милейди.

— Трябва да простите на баща ми — каза тя. Гласът ѝ бе дълбок и дрезгав. — Той забравя, че обичаите на гостите му рядко съвпадат с неговите. Сикамбрианците още ли продават и купуват жените си?

— Казано така, звучи доста по-жестоко, отколкото е в действителност. На евентуалните женихи се предлага чеиз, но, ако не се лъжа, обичаят е такъв и в страната на Утер, нали? И жената е длъжна да се подчинява на съпруга си. По този въпрос всички религии са единодушни.

— Баща ми каза на Грил, че няма да получи зестра. Ще се оженим на Средзимния празник.

— Влюбени ли сте?

— Да, много.

— Но няма да има зестра?

— Мисля, че татко все пак ще отстъпи. Той и без това има прекалено много пари. А сега, ако ме извините, много съм уморена.

Урсус стана и се поклонил, а Адриана целуна Прасамак по брадатата буза и излезе.

— Добро момиче е, но изглежда, си мисли, че ме гони старческо слабоумие! Сега ще се изниже през двора и ще иде при Грил, който я чака при оборите. Харесва ли ти виното?

— Малко прекалено сладко е за вкуса ми.

Прасамак се наведе и хвърли една цепеница в огъня.

— Медът прояснява ума и прочиства стомаха. Освен това предпазва от зли духове.

Урсус се засмя.

— Мислех, че това се отнася за чесьна.

— За него също — съгласи се бригаантът. — Както и за имела и черните кучета с бели носове.

— Мисля, че виното ти идва в повече, приятелю.

— Спохожда ме това опущение през самотните вечери. Знаеш ли, бях с краля, преди той да стане крал — когато беше едно преследвано момче, потърсило убежище в планините. Същото това момче прекоси Долината на Мъртвите в един чужд свят. Млад бях тогава. Гледах го как става мъж, как се влюбва, видях и как голямото му сърце бавно умира. Винаги е бил човек с желязна воля. Но сега само това му е останало — желязото. Сърцето е мъртво.

— За жена му ли говориш?

— Да, за прекрасната Лаита. Гиан Авур, Горската сърничка.

— Разбрах, че песента е забранена тук. Разбираемо е — крал, закичен с рога от свой роднина и предаден от приятел.

— Де да беше само това, Урсус. Де да беше. Но никога не е. Кулаин лах Фера беше воин, който нямаше равен сред хората, и мъж на честта. Но имаше една слабост и тя беше, че живееше без любов. Той отгледа Лаита, а тя го обичаше още от дете, но бяха обречени.

— Говориш така, сякаш човек няма избор в живота.

— Понякога наистина няма. Кулаин по-скоро би умрял, отколкото да причини болка на Утер или на Гиан, но кралят знаеше, че съпругата му винаги е обичала Кулаин, и лоши мисли плъзнаха в душата му като огън по суха трева. Винаги беше далеч на поредната военна кампания и свикна да живее сред войниците си. Рядко говореше с Гиан и издигна Кулаин за неин поборник. Насила ги събра и най-накрая те се предадоха пред страстта си.

— Той как разбра?

— Не беше тайна за никого и любовниците станаха небрежни. Виждахме ги да си докосват ръцете, да се разхождат хванати под ръка из градините. А Кулаин често посещаваше покоите на кралицата късно през нощта и си тръгваше чак призори. Една нощ Кралските стражи нахлули в спалнята на кралицата и заварили Кулаин там. Завлекли ги

при краля, който осъдил и двамата на смърт. Но Кулаин избяга. След три дни нападна конвоя, водещ кралицата към бесилото, и я отведе.

— Но това не е краят на историята, нали?

— Не е. Де да беше. — Прасамак потъна в мълчание, главата му се килна назад върху високата облегалка на стола. Вокалът се плъзна между пръстите му и падна, но Урсус го улови преди виното да се е разляло по козята кожа на пода. После принцът се усмихна и стана. На едно високо столче до вратата към спалнята беше метнато одеяло. Той го взе и зави Прасамак, после се прибра в стаята си.

Адриана се усмихна и отметна завивките. Той бързо съблече дрехите си и легна до нея, отмахвайки нежно златните кичури от лицето ѝ.

Тя го прегърна през врата и го дръпна към себе си.

Урсус се изми в кацата със студена вода зад къщата, потръпвайки доволно от хладната ласка на утринния въздух върху голата си кожа. Сънят му не бе тревожен от сънища, а бъдещето му беше пълно с обещания за злато. Ако легендарният крал одобрише конската му броня, всички останали владетели щяха да го последват и Урсус щеше да се оттегли в палат във Великата речна долина, заобиколен от нежните грижи на множество наложници.

Когато стана на двацет, Урсус вече бе начертал бъдещето си. Макар да принадлежаха към Дома на Меровингите, двамата с Балан бяха само далечни роднини на Меровий и нямаха право на претенции към короната на дългокосите крале. А войнишкият живот не изглеждаше привлекателен за човек, прекарал младостта си в палатите на удоволствието в Тингис.

Изтърка се енергично с мека вълнена кърпа, нахлузи чиста черна риза и облече над нея промазания си елек. Изля върху дланта си няколко капки парфюм от малка кожена манерка и намаза дългата си коса. Вонята от оборите го дразнеше и той тръгна към откритите поляни, вдъхвайки с наслада аромата на трендафилите, избуяли покрай древния кръг на Стоящите камъни.

Прасамак го настигна. Изглеждаше неспокоен.

— Какво има, приятелю? — попита Урсус и приседна на плоския олтарен камък.

— Напих се като някой стар глупак и сега в главата ми се надпреварват чукове.

— Твърде много мед — каза Урсус, като се опитваше да не се усмихне.

— И твърде приказлив език. Не трябваше да говоря така за краля и неговите работи.

— Не се кори, Прасамак — нищо не помня от думите ти. Виното и мен ме удари в главата. Доколкото си спомням, ти каза, че господарят Утер е най-великият крал в християнския свят.

Прасамак се ухили.

— То си е така. Благодаря ти, Урсус.

Урсус не каза нищо. Взираше се в нестройната редица въоръжени мъже, преваляща хълмовете в далечината. После прошепна:

— Да се надяваме, че са наши хора.

Прасамак заслони очи и изпсува. Изправи се и закуцука надолу към къщата, като викаше колкото му глас държи и сочеше към връхлитащата вече редица. Коняри се заизсипваха тичешком от оборите с лъкове в ръце, а двайсетте редовни легионери, въоръжени с мечове и щитове, се построиха в боен ред в двора пред къщата. Урсус изтича в стаята си да вземе лъка и колчана. Адриана се беше свила под големия прозорец.

— Кой са? — попита Урсус. Конниците вече приближаваха.

— От племето на триновантите — каза тя.

Стрела влетя през отворения прозорец и се заби в касата на вратата отсреща. Урсус се отмести встрани и нагласи стрела на лъка си.

Конниците връхлетяха в двора, наскачаха от седлата и нападناха легионерите. Превъзхождани четири към едно, римляните заотстъпваха, редицата им се огъна, а крещящо облечените тринованти сечаха и мушкаха, пробивайки си път към къщата.

Урсус рискува и надникна над перваза. В същия миг воин със сплетена брада скочи през отворения прозорец. Урсус опъна тетивата, стреля и стрелата се заби в гърлото на тринованта, който се свлече назад.

— Мисля, че трябва да се махаме — каза Урсус, грабна Адриана за ръката и я дръпна. Вратата се отвори с трясък и трима воини влетяха

в стаята. Мечовете им бяха червени от кръвта на убитите легионери.

— Надявам се, че ви е минала мисълта за откуп — каза Урсус, като сведе лъка си и разпери широко ръце.

— Убийте го! — нареди един висок тъмнокос воин с бял белег на бузата.

— Струвам доста... в злато! — каза принцът и заотстъпва.

Воините тръгнаха към него. Урсус пристъпи напред, завъртя се на пръсти и скочи. Дясната му пета се заби в брадичката на един от триновантите, чу се зловещо изпукване и мъжът се стовари върху другаря си. Принцът се приземи с лекота и се гмурна вдясно, избягвайки помитащия удар на Белязания. После, след като се превъртя и скочи на крака, приклезна под втори помитащ удар и заби пръсти под гръдната кост на тринованта. Мъжът ахна, лицето му почервения... после се строполи на пода. Урсус грабна меча му и го заби в гърдите на първия воин, който се мъчеше да се изправи. Адриана удари третия с едно столче по главата и той се строполи безжизнен.

Отвън проехтя тръба, последва тропот на конски копита. Урсус изтича до прозореца и видя Утер, Викторин и една центурия конни легионери да се връзват сред стъписаните тринованти. Много от тях захвърлиха оръжията си, но въпреки това бяха избити до крак.

След няколко минути битката беше свършила и телата бяха извлечени от двора.

Кралят влезе в къщата. Светлите му очи блестяха, а от умората му нямаше и помен.

— Къде е Прасамак? — попита той, прекрачвайки труповете. Воинът, когото беше ударила Адриана, изпъшка и се опита да стане. Утер небрежно се обърна и огромния му меч се стовари върху врата му. Главата се търкулна към стената, а тялото се отпусна на пода, кръвта заблика на тласъци от раната. Адриана погледна встрани.

— Попитах къде е Прасамак.

— Тук съм, милорд — каза сакатият и се показва откъм задната стая. — Нищо ми няма.

Кралят видимо се отпусна и се ухили по момчешки.

— Жалко, че не пристигнахме по-рано. — После отиде до прозореца. — Викторин! Тук има още трима!

Няколко легионери влязоха и извлякоха трупове навън. Утер прибра меч в ножницата и седна.

— Справил си се добре, Урсус. Биеш се толкова добре, колкото и говориш.

— Късметът ми се усмихна, милорд, а и Адриана цапардоса единия със стол по главата.

— Нищо чудно — с потекло като нейното.

Адриана направи реверанс, после донесе на краля бокал от шкафа и го напълни с ябълков сок от една каменна стомна. Утер го пресуши на един дъх.

— Повече няма да имате неприятности. Галчмай обкръжи основната част от бандата и до довечера не ще е останал и един разбунтувал се триновант отгук до Кумбретовиум.

— Поданиците ви винаги ли са толкова непокорни? — попита Урсус и кралят го погледна малко раздражено.

— От нас, британците, добри поданици не стават — побърза да каже Прасамак. — Заради земята е, Урсус. Всяко племе се прекланя пред собствения си крал, военен вожд или религиозен водач. Римляните избиха повечето друиди, но сега сектата им се е възродила и не признават римската власт.

— Но Британия вече не е под управлението на Рим — каза принцът. — Не разбирам.

— За племената Утер е римлянин. Въобще не ги интересува, че с Рим е свършено.

— Аз съм върховният крал — каза Утер, — по право и по силата на завоеванието. Племената го приемат, но не и друидите. Нито саксонците, ютите, англите и готите, а и сикамбрианците са ни приятели едва от няколко години.

— Не ви липсват врагове, господарю Утер. Дано дълго се радвате на силни приятели! Как ще се справите с друидите?

— Както са се справили римляните, момче. Ще ги разпъвам под път и над път.

— Защо не привлечете част от тях на своя страна?

— По-скоро бих пуснал пепелянка в леглото си.

— Едва ли искат нещо по-различно от онова, което искат всички мъже — власт, богатство и жени с мека плът? Поне някои от тях би трябвало да са за продан. Това би всяло разногласия сред враговете ви.

— Остър ум имаш, младежо.

— И любопитен също, милорд. Откъде разбрахте, че ще нападнат тук?

— Земята знаеше, а аз съм земята — отговори усмихнат Утер. Урсус не настоя повече.

Кормак тича, докато краката му не натежаха като камък и дробовете му едва не се пръснаха, макар да знаеше, че не може да надбяга конниците, преследващи го по тясната пътека, нито да надвие онези, които бяха минали напъряко пред потока вляво и бързаха да го пресрещнат. Хвърли сетните си сили да стигне до височината — знаеше, че стигне ли там, ще може да убие един, дори двама от преследвачите. Молеше се един от тях да е Агвейн.

Опита се да прескочи една голяма обла скала, препречила пътеката, но уморените му нозе се удариха в камъка и той падна на тревата и изпусна меча. Залази трескаво да го вземе, но в същия миг нечия ръка стисна дръжката.

— Интересно оръжие — каза един висок закачулен мъж. Кормак извади ножа си и се приготви да нападне, но странникът обърна меча с дръжката напред и го подаде на стреснатото момче. — Последвай ме.

Закачуленият мъж хлътна сред шубрака под дърветата, после избута встрани един храст с гъсто преплетени клонки, зад който се видя отворът на плитка пещера. Кормак се мушна вътре, а мъжът придърпа храста обратно и прикри входа. След по-малко от минута саксонската хайка профуча покрай скривалището им. Непознатият отметна качулката си и прокара пръсти през гъстата прошарена черна коса, която се стелеше по широките му рамене. Сивите му очи бяха разположени дълбоко, а брадата му приличаше на лъвска грива. Ухили се.

— Бих казал, че численото превъзходство беше на страната на враговете ти, момко.

— Защо ми помогнахте?

— Не си ли ти едно от божиите създания?

— Вие свят човек ли сте?

— Тайнствата на сътворението не са ми чужди. Как ти викат?

— Кормак. А на вас?

— Аз съм Откровение. Гладен ли си?

— Те ще се върнат. Трябва да вървя.

— Взех те за умно момче, за момък с глава на раменете си. Ако тръгнеш сега, какво мислиш ще се случи?

— Не съм глупак, господарю Откровение. Но каквото има да става, ще стане и след един час, или след един ден. Не мога да прекося цяла Южна Саксония, без никой да ме види. А не искам и вас да убият наред с мен. Благодаря ви за помощта.

— Прави каквото искаш, но преди това хапни! Това е първото правило на войника.

Кормак се облегна на стената и прие хляба и сиренето, които му подаде мъжът. Храната му дойде добре, както и студената вода от обвитата с кожа манерка на Откровение.

— Откъде саксонец като теб се е сдобил с меч като този?

— Мой си е.

— Не оспорвам кой е собственикът му. Попитах как си се сдобил с него.

— Бил е на баща ми.

— Разбирам. Явно е бил добър воин. Острието е от стомана, каквато леят единствено в Хиспания.

— Той е бил велик воин. Убил е шестима в деня, когато съм се родил.

— Шестима? Значи наистина е бил майстор на меча. И той ли е саксонец като теб?

— Не знам. В същия онзи ден той умрял, а мен ме отгледа... един приятел. — Лицето на Гриста изскочи пред очите му и за пръв път след смъртта на стареца сълзите потекоха. Момчето се изкашля и обърна глава настрана. — Извинявайте, аз... извинявайте. — Задущаващи хлипове си проправиха силом път през преградите, които си беше издигнал. После усети една силна ръка да го стиска за рамото.

— Ако е роден с късмет, човек среща много приятели през живота си. А ти си късметлия, Кормак. Защото срещна мен.

— Той е мъртъв. Убиха го, защото се изказа в моя защита.

Мъжът премести ръка върху челото му.

— Сега спи, а ще говорим по-късно, когато опасността премине.

Щом пръстите на Откровение докоснаха челото му, над момчето като топла завивка се спусна непреодолима сънливост и то потъна в

сън без сънища.

Събуди се през нощта — беше завит с дебело вълнено одеяло, а главата му почиваше върху нагънат плащ. Обърна се стреснато на другата страна и видя Откровение, седнал край малък огън и потънал в мисли.

— Благодаря ви — каза Кормак.

— Удоволствието беше мое. Как се чувстваш?

— Отпочинал. Хайката?

— Отказаха се и се прибраха по домовете си. Предполагам, че утре ще се върнат с кучета. Гладен ли си? — Откровение свали една дълбока медна съдина от огъня и разбърка съдържанието ѝ с пръчка. — Сготвих варено — прясно заешко, сушено говеждо и билки.

Сипа голяма порция в дълбока дървена паница и я подаде на момчето. Кормак я прие с благодарност.

— Но поклонение ли сте тръгнали? — попита той между хапките.

— Нещо такова. Отивам си у дома.

— Британец ли сте?

— Не. Как е вареното?

— Вкусно.

— Разкажи ми за Гриста.

— Откъде знаете името му?

Брадатият мъж се усмихна.

— Спомена го насън. Той ли е приятелят, за когото говореше?

— Да. Загубил дясната си ръка в битка срещу Кървавия крал. След това си изкарваше прехраната като козар. Отгледа ме, бях му като син.

— Значи си бил негов син. Да си родител е нещо повече от едната кръвна връзка. Те защо те мразят?

— Не знам — каза Кормак и си спомни за последните думи на умирация Гриста. — Вие свещеник ли сте?

— Кое те навежда на тази мисъл?

— Веднъж видях един свещеник на Белия Христос. Носеше дреха като вашата и сандали. Но на врата му имаше кайшка с дървен кръст.

— Не съм свещеник.

— Воин тогава? — неуверено попита Кормак, защото мъжът не носеше никакви оръжия, с изключение на дървената сопа, която сега лежеше на земята до него.

— И воин не съм. Просто човек. Накъде беше тръгнал?

— Към Дубрис. Там ще мога да си намеря работа.

— Какво умееш да правиш?

— Работил съм в ковачница, в мелница и в грънчарница. Не ми позволяваха да работя в пекарната.

— Защо?

— Не ми беше позволено да се докосвам до храната им, но понякога пекарят ме пускаше да чистя помещенията. Вие към Дубрис ли отивате?

— Не. Към Новиомагус на запад.

— О...

— Защо не дойдеш с мен? Пътят е приятен, а и компанията няма да е лоша.

— Враговете ми са на запад.

— Не се тревожи за враговете си, Кормак. Те не ще те наранят.

— Не ги знаете какви са.

— Каквито и да са, няма да те познаят. Виж! — Мъжът бръкна в раницата си и извади огледалце от излъскан месинг. Кормак го взе и ахна, защото отсреща го гледаше тъмнокосо момче с тънки устни и кръгло лице.

— Вие сте магьосник — прошепна уплашено то.

— Не — тихо каза мъжът. — Аз съм Откровение.

Въпреки потреса си Кормак се насили да обмисли възможностите, с които разполагаше. Странникът не му беше направил нищо лошо, беше му позволил да си задържи меча и се беше отнесъл добре с него. Но пък беше магьосник и това само по себе си беше достатъчно да го изплаши до смърт. Ами ако Кормак му трябваше за някакъв отвратителен кървав ритуал, чрез който да принесе сърцето му в жертва на някой демон? Или искаше да го превърне в свой роб?

И все пак, опита ли се да стигне до Дубрис сам, щяха да го настигнат и да го убият като бясно куче.

Ако магьосникът наистина му мислеше злото, то поне нямаше да го застигне през близките дни.

— Ще тръгна с вас към Новиомагус — каза той.

— Мъдро решение, младежо — кимна Откровение, изправи се плавно и засъбира вещите си. Почисти съдината и паницата с шепа остра трева и ги пъхна в раницата. После, без да поглежда назад, тръгна на запад под лунната светлина.

Кормак се стараяше да не изостава от дългите му крачки, докато се отдалечаваха от гористите възвишения и пресичаха долчинките на Южна Саксония. В полунощ Откровение спря в една скрита от вятъра и от неканени очи падина и запали огън с помощта на орнаментирана кутийка за прахан, която очарова Кормак с изящната си направа — сребърна и с гравирани върху капака огнедишащ дракон. Откровение му я подхвърли, после продължи да добавя вейки в малкия огън, докато не се разгоря достатъчно.

— Направена е в Тингис, в северна Африка, от един стар грък, Мелкиадес. Той обича да превръща разни неща, които използваме ежедневно, в произведения на изкуството. Направо се е вманиачил, но на мен творбите му ми допадат.

Кормак внимателно отвори кутийката. Вътре имаше лостче с форма на драконова глава, а в устата на дракона имаше кремък с остри ръбове. Натиснеш ли лостчето, кремъкът се плъзгаше по назъбено огниво и се посипваше рояк искри.

— Прекрасна е.

— Да. А сега свърши нещо полезно — събери дърва.

Кормак му върна кутийката и навлезе между дърветата. Когато се върна, Откровение беше направил меко легло от разстлан мъх край огъня. Високият пътник подхрани огъня с клоните, после легна и се зави с одеялото си. След секунди вече спеше дълбоко. Кормак поседя край него, заслушан в нощните звуци. После и той заспа.

Малко слез зазоряване двамата поеха отново на път, след като закусиха с пресен хляб и сирене. Как така хлябът беше пресен, вече въобще не тревожеше Кормак — в края на краищата спътникът му владееше магията. Всеки, който може да промени лицето и косата на друг човек, едва ли би се затруднил да направи вкусен самун хляб!

Видяха конниците точно преди обяд — язدهа след кучкар, който едва удържаше каишките на шест бойни кучета. Те забелязаха

пътниците, задърпаха се напред и залаяха неистово. Дърпаха се толкова силно, че събориха кучкаря на земята и той се видя принуден да ги пусне. Кучетата се втурнаха напред.

— Не мърдай — нареди Откровение, вдигна тоягата си и зачака. Кучетата се приближаваха с невероятна скорост, оголили зъби.

— Долу! — изрева той и кучетата замлъкнаха и спряха пред него. — Долу, казах!

Кучетата се отпуснаха послушно на земята. Петимата конници се приближаваха в галоп. Водеше ги Агвейн, а брат му Ленокс яздеше след него. Другите трима бяха от свитата на Калдер — мъже със сурови очи и секири в ръцете.

Почервенелият, опръскан с кал кучкар събра провлачилите се каишки и издърпа кучетата в редица.

— Добра среща — каза Откровение и се подпря на тоягата си. — На лов ли?

Агвейн смуши леко коня си и го приближи до Кормак.

— Търсим едно момче на години колкото това тук и облечено като него.

— Червенокосо момче?

— Виждали ли сте го?

— Да. Беглец ли е?

— Не е твоя работа какъв е — сопна му се Агвейн.

— Ела, момче — каза Откровение на Кормак и бавно тръгна напред между ездачите. Кормак побърза да го настигне.

— Къде тръгна? — извика Агвейн, пришпори коня си и пресече пътя на Откровение.

— Започваш да ме дразниш, паленце. Мръдни се.

— Къде е момчето?

Внезапно Откровение вдигна ръка и конят на Агвейн се изправи на задните си крака и изхвърли младежа от седлото. Откровение продължи напред.

— Дръжте го! — кресна Агвейн и тримата саксонци скочиха от седлата и хукнаха да изпълнят нареждането.

Откровение се обърна към тях и отново се подпря на тоягата си.

Мъжете се приближиха предпазливо. Тоягата литна нагоре и се заби в слабините на най-близкия, който изпусна секирата си и падна на колене с приглушен вик. Откровение отби насочената към главата му

секира, тоягата му изтрещя върху брадатото чене на втория воин и го повали на земята. Третият погледна към Агвейн за указания.

— Бих си помислил добре преди да продължа да преследвам момчето — каза Откровение. — От това, което видях досега, ще ви е трудно да се справите и с ранено еленче.

— Десет златни монети — каза Агвейн, вдигна една кожена кесия от чантата на седлото си и отброи монетите в шепата си.

— Виж, това е друга работа, млади господарю. Момчето ми каза, че е тръгнало към Дубрис. За последно го видях вчера на високата пътека.

Агвейн пусна монетите обратно в кесията и пришпори коня си.

— Друго не съм и очаквал от един саксонец — каза Откровение и се усмихна. Вдигна раницата си и закри на запад. Кормак подтичваше край него.

— Нали казахте, че не сте воин?

— Това си беше за вчера. Кой беше този младеж?

— Агвейн, син на Калдер.

— Определено не ми допадна.

— И на мен ми е противен. Ако не беше той, Гриста още щеше да е жив.

— Защо?

— Има сестра — Алфтруда. Тя ме прегърна и Агвейн и братята му ми се нахвърлиха. Затова.

— Заради едно детинско сбиване? Как може това да причини смъртта на възрастен мъж?

— Такъв е законът. Не ми е позволено да удрям селяните, дори за да се защитя.

— Странен закон, Кормак. Само за теб ли се отнася?

— Да. Колко остава до Новиомагус?

— Три дни. Виждал ли си някога римски град?

— Не. Има ли замъци?

— За теб може и да има. Стигнем ли там, ще ти купя някакви дрехи и ножница за меча на баща ти.

Кормак вдигна очи към сивокосия странник.

— Защо сте толкова добър към мен?

Откровение се ухили.

— Може би защото намразих Агвейн от пръв поглед. Или пък защото ти ми харесваш. Сам си избери.

— Ще ме използвате ли за жертвоприношение? Ще ме предадете ли?

Откровение спря и положи ръка върху рамото на Кормак.

— В живота ми има постъпки, които никога не ще забравя, нито простя. Убивал съм. Лъгал съм. Веднъж дори убих свой приятел. Думата ми се славеше като изкована от стомана, но дори и нея съм скършвал. Така че как да те убедя, че не ти мисля злото?

— Просто ми го кажете — рече Кормак.

Откровение му протегна ръка и Кормак я стисна.

— Няма да те предам, защото съм ти приятел.

— Това е достатъчно — каза момчето. — Кога пак ще мога да изглеждам като себе си?

— Щом стигнем в Новиомагус.

— Вие там ли живеете?

— Не, но там ще се срещна с едно момиче. Мисля, че ще ти допадне.

— Момиче! — възкликна невярващо Кормак.

— Боя се, че да. Но не бързай да се разочароваш преди да си я видял.

ГЛАВА 4

Новиомагус беше процъфтяващ крайречен град, който богатееше от търговията със сикамбрианците в Галия, берберите в Африка и търговците от Италия, Гърция, Тракия и Кападокия. Смесица от по-стари, майсторски изградени римски сгради и по-некачествени техни съвременни копия, издигнати от блокове пясъчник и дървени трупи, Новиомагус приютяваше повече от шест хиляди жители.

Кормак никога не беше виждал толкова много хора на едно място. Двамата с Откровение си пробиваха път през тесните претъпкани улички, покрай чаршии и пазари, магазинчета и тържища. Хората му се струваха великолепно като крале в плащовете си — червени, зелени, сини, оранжеви и жълти. Великолепни десени на карета, райе и спирали, или изображения на ловни сцени се мяркаха вътъкани в туники, ризи и наметала. Кормак беше направо зашеметен от целия този разкош.

Гърдеста жена с боядисана червена коса се приближи към Откровение и му прошепна:

— Ела да се отпуснеш при Хелция. Само десет денария.

— Благодаря ти, но нямам време.

— Истинският мъж винаги има време — каза тя с бързо стопяваща се усмивка.

— Тогава си намери истински мъж — каза ѝ той и продължи.

Още три млади жени предложиха услугите си на пътниците, а едната дори прокара ръка по туниката на Кормак, при което той отскочи, изчервен и засрамен.

— Не им обръщай внимание, Кормак — каза Откровение и зави в една пресечка, толкова тясна, че двамата не можеха да вървят един до друг.

— Къде отиваме? — попита младежът.

— Стигнахме вече — отвърна Откровение, бутна една врата и влезе в дълго помещение, обзаведено с десетина продълговати маси и столове.

Нямаше прозорци и беше задушно. Двамата седнаха на една маса в ъгъла, без да обръщат внимание на петимата клиенти, които вече седяха в пивницата. Кльощав мъж с остро лице застана до тях — отриваше ръцете си в мазен парцал.

— Искате ли храна?

— Ейл — каза Откровение. — И някакви плодове за момчето.

— Току-що ми докараха портокали, ама са скъпи — каза съдържателят. Откровение разтвори шепата си и показа лъскава сребърна монета. — Това ли е всичко? Имам и готови пържолки.

— Тогава донеси и от тях за приятеля ми.

— Ами жена? Имаме три, по-добри не си виждал. Като крал ще се почувстваш в ръчичките им.

— Може би по-късно. А сега донеси ейла и плодовете.

Мъжът се върна с голяма, обвита с кожа половница и купа, в която се мъдреха три кълбета колкото юмрук с цвят на жълто злато.

— Обели кората и изяж парченцата вътре — каза Откровение. Кормак го послуша и едва не се задави от сладкия и едновременно с това кисел сок. Излапа плодовете и облиза пръстите си.

— Харесаха ли ти?

— Чудесни са. Портокали! Когато порасна, ще си насадя мои и ще ги ям всеки ден.

— Значи ще трябва да се заселиш в Африка, от другата страна на морето, където слънцето изгаря човешката кожа и я прави по-черна от мрака.

— Тук няма ли да виреят?

— Зимата е прекалено студена за тях. Харесва ли ти Новиомагус?

— Много е шумно. Не бих искал да живея тук. Хората непрекъснато ме докосват, а това е невъзпитано. Пък и онези жени — щом са толкова жадни за любов, защо не се омъжат?

— Добър въпрос, Кормак. Работата е там, че много от тях са омъжени — и не са жадни за любов, а за пари. В градове като този парите са единственият бог. Без тях си нищо.

Пържолата беше тънка и жилава, но на Кормак му се стори божествена и той я излапа толкова бързо, че изненада съдържателя.

— Хареса ли ти?

— Чудесна беше! — отвърна Кормак.

— Радвам се — каза мъжът и се вгледа в лицето му за следи от подигравка. — Искаш ли още плодове?

— Портокали — уточни Кормак и кимна.

Втора купа с плодове последва първата. Ханът започна да се пълни с клиенти и двамата пътници потънаха в мълчание, заслушани в бълбукащите разговори около тях.

Повечето засягаха войните и техните логични — или въображаеми — последици върху търговията. Кормак научи, че северните тринованти въстанали срещу върховния крал. На югоизток юти били нападнали Лондиниум и плякосали града преди флотата на Утер да ги разбие в Галските води. Три кораба били потънали, а още два — подпалени.

— Тук, изглежда, не ги е страх от нападение — каза Кормак, като се приведе към спътника си.

Откровение кимна.

— Това е заради тъмната страна на търговията, Кормак. Както вече ти казах, в Новиомагус парите са единственият бог. По тази причина тукашните търгуват с всеки, който може да плати. Купуват железни изделия от мините в Андерида — мечове, секири, копия, върхове на стрели — и ги продават на готите, ютите и англите. Оръжията, с които се водят войните, се продават именно тук.

— И кралят позволява това?

— Едва ли би могъл да ги спре, а освен това те и него снабдяват с оръжие и брони. Най-добрите кожени нагръдници се правят в Новиомагус, а също мечове и бронзови щитове, които не им отстъпват по качество.

— Не е редно да търгуваш с враговете си.

— Животът е много просто нещо, когато си млад.

— Как оцелява кралят, щом дори собственият му народ подкрепя враговете му?

— Оцелява, защото е велик човек. Но помисли върху следното — тукашните търговци снабдяват ютите и печелят огромни богатства. Кралят ги облага с данъци, които пълнят хазната му със злато. С това злато той купува оръжие, за да воюва с ютите. Така че без ютите Утер би имал по-малко злато, с което да им се противопоставя.

— Но ако ютите, а и другите, не го нападат, той няма да има нужда от толкова много злато — отбеляза Кормак.

— Браво! Имаш заложи на бъдещ мислител. Но ако нямахме врагове, кралят нямаше да има нужда от армия, а без армия на нас нямаше да ни трябва крал. И излиза, че без ютите Утер нямаше да има корона.

— Направо ми се завъртя главата. Може ли вече да си вървим? Тук стана много задушно.

— Още малко. Трябва да се срещнем с един човек. Ти излез — но не се отдалечавай много.

Кормак се промъкна между масите, излезе на тясната уличка и видя едно младо момиче да се боричка с едър воин с рогат шлем. На земята до тях лежеше възрастен мъж с рана на главата, от която се процеждаше кръв. Воинът затисна устата на момичето и понечи да го метне на рамо.

— Пусни я! — извика Кормак и измъкна меча от колана си. Воинът изпсува и захвърли момичето на земята. Кормак се втурна напред и за негова изненада и облекчение, насилникът се обърна и избяга. Младежът се приближи до момичето и му помогна да се изправи. Беше тъничко и тъмнокосо, с овално лице и светла кожа. Кормак преглътна и коленичи до стареца — беше гладко избръснат и облечен в дълга синя тога. Момчето хвана китката му, търсейки пулс.

— Съжалявам. Мъртъв е.

— Бедният Кота — прошепна тя.

— Защо ви нападаха?

— Тук някъде има ли хан с име „Знакът на Бика“? — попита тя и обърна лице към него. Кормак погледна в светлосивите ѝ очи и разбра, че е сляпа.

— Да, ще ви заведе там — каза той и ѝ протегна ръка. Тя не помръдна, така че той я хвана за лакътя.

— Не можем да го оставим така — промълви момичето. — Не е редно.

— Имам приятел наблизо. Той ще знае как да постъпим.

Влязоха в хана и той внимателно я поведе между масите. Силният шум в помещението я стресна и тя го стисна силно за ръката, но той потупа успокоително нейната и я заведе при Откровение, който рязко се изправи.

— Андюин, къде е Кота?

— Убиха го, милорд.

Откровение изруга, подхвърли сребърната монета на чакация съдържател, после хвана девойката за ръката и я поведе навън. Кормак ги последва. Чувстваше странна празнота след като друг се бе нагърбил със задължението да я води.

Откровение коленичи до стареца, затвори мъртвите му очи и стана.

— Ще трябва да го оставим тук. Бързо.

— Но Кота...

— Ако можеше да говори, сам щеше да настоява за това. Ти какво видя, Кормак?

— Някакъв чуждоземец с рогат шлем искаше да я отвлече. Изтичах към него и той избяга.

— Храбро си постъпил, момко — каза Откровение. — Благодаря на Извора, че ти се прииска да подишаш чист въздух.

После бръкна в джоба на грубата си вълнена дреха, извади малък златен камък и го вдигна над главата на девойката. Тъмната ѝ коса изсветля до пшениченорусо, а семплата ѝ рокля от светлозелена вълна се превърна в туника и панталони в ръждивокафяво и бежово.

Трима мъже завиха в пресечката. Двама носеха на главите си бронзови шлемове, украсени с гарванови криле. Третият беше облечен целият в черно и не носеше оръжие.

— Няма я — каза един от мъжете и изтича покрай Кормак. Другите двама влязоха в странноприемницата. Откровение поведе Андюин към главната улица, но двамата викинги изскочиха от хана и викнаха:

— Ей, вие! Чакайте!

Откровение се обърна.

— Прегърни я и се дръж сякаш сте влюбени — прошепна той на Кормак. После каза по-силно: — Мога ли да ви помогна с нещо, братя? Нямам пари.

— Видели са момчето с едно момиче в зелена рокля. Къде е тя?

— Сляпото девойче ли? Един мъж дойде и я отведе. Изглеждаше много притеснен — мисля, че онзи, дето лежи мъртъв до хана, му е приятел.

Кормак бе прегърнал Андюин през раменете и я притискаше към себе си. Не знаеше какво точно трябва да направи, но беше виждал

момчетата от селото да задирят момите. Целуна я леко по бузата, прикривайки лицето ѝ от въоръжените мъже.

— Лошо ни се пише! — изсъска един от воините.

— Млъквай, Ата! Момиче, ела тук — нареди водачът.

Точно тогава група стражари завиха в пресечката, водени от офицер на средна възраст.

— Какво става тук? — властно попита офицерът.

— Обрали са стареца — каза Откровение. — Ужасно нещо в такъв цивилизован град.

— Видяхте ли нападателя?

— Не — каза Откровение. — Бях в хана и обядвах със сина и снахата. Може би тези добри хора ще могат да ви помогнат.

— Носите ли пари у себе си? — попита офицерът.

— Не — каза Откровение с тъжна усмивка и разпери ръце да го претърсят, което бе извършено бързо, но старателно.

— Имате ли приятели в Новиомагус?

— Боя се, че не.

— Работа?

— В момента не, но се надявам.

— Мелвар! — извика офицерът и един млад войник дотърча при него. — Придружи тези... пътници извън града. Съжалявам, но на никого не е позволено да остава, ако няма средства за препитание.

— Разбирам — каза Откровение, прихвана Андюин за лакътя и я поведе. Тя се спъна и едва не падна, при което облеченият в черно викинг високо изпсува.

— Сляпа! Това е тя! — Понечи да хукне след тях, но офицерът му препречи пътя.

— Един момент. Имам няколко въпроса към вас.

— Ние сме търговци от Ретия. Имам документи.

— Ами дайте да ги видя тогава.

Излязоха от уличката и Мелвар ги поведе към западния край на Новиомагус.

— Може да си намерите работа в някоя от фермите на север оттук — каза той. — Ако не успеете, може да опитате и във Вента.

— Благодаря — каза Откровение. — Бяхте много любезен.

— Какво става? — попита Кормак, след като войникът си замина. — Кой бяха онези воини?

- Хора на Вотан. Търсеха Андюин.
— Защо?
— Тя е негова невеста и той я иска.
— Но той е бог... нали?
— Той е дявол, Кормак, и не трябва да се добере до нея. А сега по-добре да тръгваме, защото ловът едва започва.
— Не можете ли да направите още някоя магия?
Откровение се усмихна.
— Мога, но не му е сега времето. Наблизо има кръг от стоящи камъни. Трябва да стигнем дотам преди да падне нощта, а после... после ще имаш нужда от смелост, каквато малко мъже притежават.
— Защо? — попита Кормак.
— Защото демоните се сбират — каза Откровение.

Камъните оформяха кръг, широк към шейсет стъпки, около плоското било на един хълм на осем мили от Новиомагус. Кормак заведе уморената Андюин до средата, разстла одеялото си и седна до нея. Сляпото момиче беше понесло добре пътуването — беше се държала близо до Кормак, който внимателно ѝ помагаше да заобикаля щръкналите корени и камъните, осеяли пътеката.

През цялото време Откровение се беше движил далеч пред тях, и когато уморените младежи стигнаха до хълма, го завариха коленичил до стар олтарен камък да отбелязва внимателно нещо върху тоягата си. Кормак тръгна към него, но той му махна да стои настрана, после започна да измерва разстоянието от олтара до първия стоящ камък — масивен сиво-черен монолит, два пъти по-висок от него. Кормак се върна при Андюин, даде ѝ да пие вода и се отправи към другия край на кръга. Тук огромните камъни бяха по-нащърбени, а един беше паднал; основата му бе напукана като прогнил зъб. Кормак коленичи до него. В камъка беше издълбано сърце с латински букви в него. Момчето не можеше да чете на латински, но и преди беше виждало надписи като този. Двама влюбени бяха седели тук и се бяха взирали в бъдещето с надежда и радост. Имаше и други надписи, някои скорошни, и на Кормак му се прииска да можеше да ги прочете.

- Къде е Откровение? — попита Андюин.

Кормак стана, хвана я за ръката, заведе я при поваления камък и двамата седнаха под бледнеещата светлина на залязващото слънце.

— Тук е, чертае с тебешир по земята и мери разстоянието между камъните.

— Издига призрачна крепост — каза Андюин. — Запечатва кръга.

— Това ще задържи ли демоните?

— Зависи колко магия удържа. Когато дойде да ме види в Остраси, магическият му камък беше почти изчерпан.

— Магически камък?

— Наричат се сипстраси. Всички господари имат такива. Моят дядо имаше три.

Кормак не каза нищо. Гледаше Откровение, който продължаваше да се труди над езотеричната си задача, свързвайки на пръв поглед произволни поредици от линии, полукръгове и шестоъгълни звезди.

— Защо те преследват? — попита той Андюин. — Сигурно има и други невести, по-покорни.

Тя се усмихна и взе ръката му в своята.

— Роден си в пещера и животът ти е бил много тъжен. Убили са приятеля ти и мъката ти е дълбока колкото морето. Силен си както в тяло, така и в дух, но имаш една малка рана — порязване по-скоро — на дясната ръка. Паднал си на нея, докато те е преследвала хайката. — Тя се пресегна, взе дясната му ръка, пръстите ѝ се плъзнаха нежно по кожата му, докато не стигнаха до раната. — А сега — каза тя — вече я няма.

Той погледна. От порязването нямаше и следа.

— И ти ли си магьосница?

— Точно затова ме искат. Убиха баща ми, но Кота и господарят Откровение ме спасиха. Мислеха, че в Британия ще съм в безопасност, но вече няма безопасни места. Порталите са отворени.

Откровение дойде при тях. Потта бе издълбала ручейчета в наслоилия се по лицето му прах, а умората прозираше в сивите му очи.

— Силата на камъка се изчерпа — каза той. — Сега ще чакаме.

— Защо Вотан е напуснал Залите на Асгард? — попита Кормак. — Заради Рагнарок ли? Да не би да е дошъл краят на света?

Откровение се засмя.

— Три въпроса, и то добри до един, Кормак! Най-важен обаче е последният. Ако утре сутринта всички сме живи, ще ти отговоря. Но засега най-добре да се подготвим. Заведи Андюин при олтарния камък и внимавай да я пренесеш над тебеширените линии. Нито една не бива да се изтрие.

Младежът направи каквото му беше казано, после извади меча и го заби в земята до себе си. Слънцето се спускаше към морето в прегръдка от червен огън, сияйни облаци разсичаха небето.

— Ела тук — каза Откровение и Кормак клекна до него.

— Тази нощ ще бъдеш подложен на изпитание. Искам да запомниш едно — че изпитанието ще започне с измама и че ще искат от теб да напуснеш кръга. Но ти трябва да бъдеш силен, без значение какво ще се случи. Разбираш ли?

— Да не излизам от кръга. Да, разбирам.

— Ако пробият защитата, един от нас трябва да убие Андюин.

— Не!

— Да. Те не трябва да се доберат до силата ѝ. Толкова много неща бих искал да мога да ти обясня, Кормак. Попита за Рагнарок. Той ще дойде по-скоро, ако я вземат, и по-късно, ако не успеят. Но за нея ще е по-добре, ако умре в нашите ръце, а не в техните, повярвай ми.

— Как можем да се бием с демони?

— Ти не можеш. Аз мога. Но ако те се провалят, ще ги последват хора. Искане ми се да знаех колко ще дойдат. Тогаваше ще се биеш ти. Надявам се Гриста да те е научил добре.

— Научи ме — каза Кормак. — Но сега ме е страх.

— Мен също и нищо срамно няма в това. Донеси меча си.

Кормак стана, обърна се и видя Андюин, коленичила край меча, да прокарва бавно ръце по острието.

— Какво правиш? — попита той.

— Нищо, което да те нарани, Кормак — отвърна тя, издърпа меча от земята и му го подаде с дръжката напред.

Слънцето залезе, последните светли проблясъци избледнях на западния хоризонт. Надигна се студен вятър и изсъска във високата трева. Кормак потръпна и занесе меча си на Откровение.

— Седни и гледай острието — каза Откровение. — Сега то е част от теб. Хармонията ти, духът ти, животът ти текат през него. Това са трите тайнства, които воинът трябва да разбира — животът,

хармонията и духът. Първото е животът, понякога го наричат дарът на гърците, по-точно на данайците, защото ти се отнема ден подир ден. Какво е той? Той е дихание, той е смях, той е радост. Той е свещ, чийто пламък се снижава към отворен гроб. Колкото по-силна е светлината, толкова по-бързо изгаря. Но едно нещо е сигурно и воинът го знае. Всеки живот свършва. Човек може да се крие в някоя пещера ден след ден, далеч от войни и зарази, и въпреки това един ден ще умре. По-добре яркият пламък и великата радост. Човек, който не е познал мъката, не би могъл да оцени радостта. По същия начин човек, който не се е изправил лице в лице със смъртта, не би могъл да разбере живота. Хармонията, Кормак, е второто тайнство. Дървото познава хармонията, познават я вятърът и безмълвните звезди. Човек рядко я открива. Намери я сега, тук, на този самотен хълм. Вслушай се в биенето на сърцето си, усети въздуха в дробовете си, виж величието на луната. Бъди едно с нощта. Бъди едно с тези камъни. Бъди едно със своя меч и със себе си. Защото в хармонията е силата, а в силата има живот. Последен е духът. Тази нощ ще ти се иска да избягаш... да се скриеш... да се махнеш. Но духът ще ти нашепва да бъдеш твърд. Гласът му е слаб и не е трудно да го усмириш. Но ти ще го слушаш. Защото духът е единственото оръжие на човек срещу тъмнината. И само като следва повелята на духа, човек може да стане силен. Смелостта, верността, приятелството и любовта — всички те са дарове на духа. Съзнавам, че сега едва ли можеш да разбереш всичко, за което ти говоря, но нека думите попият в душата ти. Защото тази нощ ще видиш злото и ще разбереш какво е отчаяние.

— Няма да избягам. Няма да се скрия — каза момчето.

Откровение сложи ръка на рамото му.

— Знам.

Закълбена мъгла се надигна наоколо им като дим на огромен пожар — протягаше се в тънки пипала, които опипваха кръга и се отдръпваха, докоснали тебеширените очертания. Все по-високо и по-високо се надигаше мъглата, докато не се затвори над главите им в сив купол. Устата на Кормак беше пресъхнала, но потта се стичаше на капки в очите му. Той отри челото си и се изправи с меч в ръка.

— Бъди спокоен — тихо каза Откровение.

Съсклив шепот се надигна сред мъглата и Кормак го чу да повтаря името му отново и отново. Сетне сивата стена се разтвори и

той видя Гриста да коленичи досами кръга. Двете стрели все така стърчаха от гърдите му.

— Помогни ми, момко — изпъшка старецът.

— Гриста! — извика Кормак и понечи да изтича към него, но ръката на Откровение го стисна над лакътя.

— Лъжа е, Кормак. Това не е приятелят ти.

— Той е! Познавам го.

— Тогава как се е озовал тук, на четирийсет мили от мястото, където лежи мъртвото му тяло? Не, това е измама.

— Помогни ми, Кормак. Защо не искаш да ми помогнеш? Аз толкова години ти помагах.

— Бъди силен, момче — прошепна Откровение, — и помисли върху това — ако те обичаше, защо би те викал извън кръга, където демоните ще те убият? Това не е той.

Кормак преглътна през свитото си гърло и откъсна очи от коленичилиия мъж. Тогава фигурата се изправи и плътта ѝ се свлече като змийска кожа. Нещото се поду и разкриви, тъмни рога изникнаха на челото му, дълги зъби лъснаха в зейналата пасть.

— Виждам те! — просъска то и посочи с ноктестия си пръст към Откровение. — Познавам те!

Черен меч се появи в ръката му и то се хвърли към тънката тебеширена черта. Разцъфна бял огън и опърли кожата му. То отстъпи с писъци, после нападна отново. Още скверни фигури се появиха зад него, врещяха и зовяха името му. Кормак вдигна меча си и острието светна бяло, уловило лунния светлик. Сганта отвъд кръга нападна и изпод земята се надигна гръмотевичен взрив. Много от демоничните изчадия паднаха и се загърчиха, обвити в пламъци, но три влязоха в кръга. Откровение вдигна тоягата над главата си и в същия миг робата му се смени с черни дрехи и сребърна броня, а тоягата — със сребърно копие, което се раздели на два меча, толкова ярки, че заслепяваха очите. Той скочи да посрещне нападателите и с див крясък Кормак се хвърли след него да му помогне.

Демон с лъвско лице се метна към него с черния си меч. Кормак парира и със съскащ удар заби собственото си острие във врата на създанието. Зелена кръв швирна във въздуха и звярът падна мъртъв на земята.

— Момичето! Пази момичето! — изрева Откровение.

Кормак извърна очи от Откровение и двата демона, с които се биеше той, и видя Андюин — двама мъже я влачеха по земята. Без да губи време в мислене, той скочи напред. Първият от мъжете тръгна към него и момчето видя, че очите му са червени като кръв. После мъжът отвори уста, оттам се показаха дълги закривени зъби, страхът блъсна Кормак като юмрук в корема и разколебава стъпките му. Но миг по-късно, когато съществото връхлетя отгоре му с умопомрачителна скорост, смелостта на Кормак се разгоря с нови сили. Мечът му литна, отби тънкия кинжал, а после се спусна, разсече ключицата и ребрата на демона и стигна чак до корема. С грозен писък демонът умря. Кормак го прескочи. Съществото, което влачеше Андюин, я блъсна настрани и в ръката му проблесна сив меч.

— Кръвта ти е моя — изсъска то и оголи зъби.

Мечовете им се срещнаха в свистящи дъги и Кормак заотстъпва, хвърляйки всичките си сили в отчаяни опити да отбива атаките на демона. Само секунди му бяха нужни да осъзнае, че врагът му го превъзхожда стократно. На три пъти отбива меча му само на косъм от гърлото си, а собствените му контраудари биваха парирани с презрителна лекота. После се спъна в някакъв камък и падна по гръб. Демонът скочи към него, мечът се спусна надолу със звън... и бе блокиран от меча на Откровение. Воинът със сребърната броня отби странично втория удар, извъртя се и обезглави противника си.

Колкото внезапно се бе появила мъглата, толкова внезапно се стопа и звездите и луната огряха камъните с чистата си светлина.

— Свърши ли се? — прошепна Кормак, когато Откровение му помогна да се изправи.

— Не още — каза Откровение.

Отвъд кръга стояха седмина викингски воители. Облеченият в черно мъж, когото бяха видели в Новиомагус, пристъпи напред и каза високо:

— Пуснете момичето и ще живеете.

— Елате да си я вземете — предложи Откровение и воините настъпиха в неумолима редица, някои с мечове, други с брадви в ръце. Кормак не помръдваше — чакаше знак от Откровение. И когато му го даде, той изненада викингите точно толкова, колкото удиви и Кормак.

Защото Откровение нападна.

Мечовете му се стовариха върху първия мъж в редицата, след миг и вторият падна мъртъв. Сред бясното меле, което последва, Кормак чу див боен вик да излиза от собственото му гърло и се хвърли към викингите вдясно от Откровение. Мечът му се вряза в ръката на един от тях и почти я отсече от рамото. Мъжът извика от болка и отскочи вляво, препречвайки пътя на другарите си към Кормак. Момчето заби меча си в незащитения корем на викинга, после се хвърли срещу останалите.

Нечий меч го удари в рамото, но той приклегна, мушна се под една размахана секира и се блъсна в краката на човека, който я държеше. Викингът се строполи на земята и Кормак заби яростно меча си в гърлото му. Изправи се на крака и видя, че Откровение е убил и последния от воините — облеченият в черно водач тичаше към другия край на кръга. Откровение грабна една захвърлена брадва и я метна с ужасяваща сила. Острието ѝ се заби в тила на мъжа и почти разцепи главата му. Кормак се огледа, но нови врагове не се виждаха. После погледна към Откровение и застина, мечът се изплъзна от пръстите му.

Брадата и дългата прошарена коса ги нямаше. Вместо това пред него стоеше тъмнокосият воин от съня му, мъжът, който бе скочил от скалата в деня, когато Кормак се беше родил.

— Какво има, момче? Нима истинското ми лице ти се струва толкова ужасно?

— За мен е — промълви Кормак. — Кажи ми името си, истинското си име.

— Аз съм Кулаин лах Фера. Навремето ми казваха Господаря на копието.

— Предателят.

Сивите очи на Кулаин се забиха като свредели в очите на Кормак.

— И така са ме наричали — при това не без основание. Но теб какво те засяга?

— Аз съм новороденото, което заряза в пещерата, синът, когото остави да изгние.

Очите на Кулаин се затвориха и той му обърна гръб. После си пое дълбоко дъх и застана лице в лице с Кормак.

— Можеш ли да го докажеш?

— Не е необходимо. Знам кой съм. Гриста ме е намерил в деня, когато ти... щях да кажа „си умрял“, но това очевидно не е така. Ти си

помогнал на майка ми да стигне до пещерата на Сол Инвиктус. Каза й, че съжаливаш, задето си я докарал до това. После уби онези мъже и отиде до върха на скалите. Там хвърли меча и той се заби в ствола на едно дърво, а конникът и сакатият те гледаха.

— Дори ти да си бебето, бил си прекалено малък, за да видиш всичко това — каза Кулаин.

Кормак свали камъка от врата си и го хвърли на воина.

— Не знаех нищо за това до деня, в който избягах. Спах в пещерата и сънувах сън. Намерили са ме в същата онази пещера, до една кучка и нейните кученца, и през целия ми живот хората ме наричаха Демонсон — син на демон. Ако не е бил Гриста, са щели да ме убият на място.

— Помислихме, че си мъртъв — прошепна Кулаин.

— Години си мечтаех как ще дойдеш да ме вземеш... това ми даваше надежда и сила. Но ти така и не се появи. Защо не се върна — поне за да погребеш сина си?

— Ти не си мой син, Кормак. Де да беше!

— Но ти беше с нея!

— Обичах я, но не съм твой баща. Тази чест се пада на съпруга й, Утер, върховния крал на Британия.

Кормак впери очи в изсеченото лице на воина, който преди беше Откровение, и потърси в сърцето си омраза. Нищо нямаше там. Нещо се беше прекършило в душата му. Гневът си беше отишъл и Кормак се чувстваше по-самотен отвсякога.

— Съжаливам, момче — каза Кулаин. — Вземи си меча. Трябва да тръгваме.

— Да тръгваме? — прошепна Кормак. — Аз няма да тръгна с теб.

Взе си меча, обърна гръб на Кулаин и Андюин и се отправи на юг към Новиомагус. Но тъкмо преди да стигне до границата на кръга, ослепителна светлина изригна пред него и всичко пред очите му се разми. Светлината изчезна толкова бързо, колкото се бе появила, и Кормак примигна.

Пред него не се простираше познатата гледка — блестящото в тъмни краски море отвъд белите стени на Новиомагус, — а планини, проточили върхове към хоризонта, накупрени със снежни шапки и обгърнати с величие, с одежди от борове и ели.

— Трябва да поговорим — каза Кулаин. — А тук си в по-голяма безопасност.

Внезапно гневът на Кормак припламна отново, този път с ярост, непозната досега. Без да каже дума, той скочи към Кулаин с вдигнат меч. Кулаин отби удара със зашеметяваща бързина, но бе принуден да отстъпи пред ожесточената вихрушка от удари. Отново и отново Кормак се приближаваше на косъм до нанасянето на смъртоносния удар, но всяка атака биваше отбивана с неподражаемо умение. Отстрани, неспособна да види какво става, Андюин се запрепъва напред с протегнати ръце — викаше и на двамата да спрат. В гнева си Кормак не забеляза сляпата девойка, мечът му се издигна в широка дъга, но пропусна Кулаин и се устреми към нея. Кулаин скочи с краката напред към Кормак и го събори на земята, но въпреки това връхлитащият меч поразил Андюин високо в рамото. Бликна кръв и Андюин извика, но Кулаин изтича при нея, вдигна камъка на Кормак над раната и тя моментално се затвори.

Поваленият Кормак наблюдаваше сцената с ужас и дълбок срам. Стана, като заряза меча си там, където беше паднал, и се приближи към тях.

— Съжалявам, Андюин. Не те видях.

Тя протегна ръка и той я взе в своята. Усмивката ѝ беше нежна като слънчева светлина след буря.

— Пак сме приятели, нали? И тримата? — попита тя. Кормак не намери сили да ѝ отговори, а Кулаин се бе затворил зад стена от сурово мълчание. — Колко тъжно — каза Андюин и усмивката ѝ помръкна.

— Ще потърся дърва за огън — каза Кулаин. — Тази нощ ще стануваме тук, а утре ще тръгнем към планините. Преди имах дом там — така ще бъдем в безопасност поне за известно време.

Изправи се и излезе от кръга. Под ярката светлина на луната, Кормак седна до Андюин, ала не намери думи, с които да я заговори. Но стискаше ръката ѝ, сякаш беше талисман.

Тя потръпна.

— Студено ли ти е?

— Малко.

Той пусна неохотно ръката ѝ и отиде да донесе одеяло, с което зави тънката ѝ снага. Докато траеше битката с викингите, заклинанието за промяна се беше стопило и сега тя изглеждаше така,

както когато я беше видял за пръв път — тъмнокоса, красива и крехка. Придържаше одеялото около раменете си с две ръце и Кормак болезнено усещаше липсата на допира ѝ.

— Стопи ли се гневът ти? — попита тя.

— Не, само изчаква някъде дълбоко в мен. Усещам го като зимен мраз чак в костите си. Ще ми се да не беше така.

— Откровение не ти е враг.

— Знам. Но ме е предал, изоставил ме е.

— Мислел е, че си мъртъв.

— Но не съм бил мъртъв! Всеки ден от живота ми беше изпълнен с болка. Ако не беше Гриста, отдавна да съм мъртъв. И за никой не би имало значение жив ли съм, или не. Така ѝ не видях майка си, не усетих милувката ѝ, обичта ѝ. И защо? Защото Кулаин я е откраднал от съпруга ѝ. От моя баща! Било е грешно!

— Историята на предателството е добре известна — прошепна тя. — Може би твърде добре. Но Откровение не е подъл човек. Знам го. Мисля, че трябва да изчакаш, докато си в състояние да поговориш с него. Обуздай гнева си.

— Той е бил най-близкият приятел на краля — каза Кормак. — Поборникът на кралицата. Какво би могъл да каже, което да намали позора му? Ако е бил толкова разгонен, защо не е избрал някоя друга от хилядите жени? Защо точно майка ми?

— Аз не мога да ти отговоря на тези въпроси. Но той може.

— Това поне е вярно — каза Кулаин и остави наръч сухи дърва на тревата. Отново беше облечен с кафявата си вълнена дреха и носеше дървената тояга на Откровение, макар че този път брадата и гъстата сива коса ги нямаше.

— Какво стана с майка ми? — попита Кормак, след като огънят се разгоря.

— Умря в Сикамбрия преди две години.

— Ти с нея ли беше?

— Не, аз бях в Тингис.

— Щом сте били толкова влюбени, защо си я изоставил?

Откровение не отговори, а се излегна по гръб и впери очи в звездите.

— Не му е сега времето — тихо каза Андюин и стисна лекичко ръката на Кормак.

— И никога няма да бъде — изсъска момчето, — защото на тези въпроси отговори няма. Само празни извинения! Не знам дали Утер я е обичал, но тя е била негова съпруга. Предателят е знаел това и въобще не е трябвало да я докосва.

— Кормак! Кормак! — каза Андюин. — Говориш така, сякаш е била някакъв предмет, като наметало. Но тя не е била вещь — била е жена, и силна жена при това. Прекосила е Страната на Мъглите с Кървавия крал и се е била срещу кралицата вещица редом с него. Преди това, когато той е бил само едно преследвано дете, го е спасила — убила е човека, изпратен да убие него. Мислиш ли, че не е имала избор?

Откровение седна и добави съчки към огъня.

— Не е нужно да ме защитаваш, Андюин, защото момчето е право. Няма отговори, само извинения. Повече от това няма какво да се каже. Ще ми се да беше различно. Ето, Кормак, това е твое. — Той метна верижката с камъка над огъня. — Дадох го на майка ти една година преди да се родиш. Именно той те е спасил в пещерата. Това е камък сипстраси — камъкът от небесата.

— Не го искам — каза Кормак и го остави да падне на земята. Със задоволство забеляза как в очите на Откровение се разгаря гняв, а после видя и желязната воля, с чиято помощ мъжът го овладя.

— Гневът ти мога да разбере, Кормак, но глупостта ти ме вбесява — каза Откровение, легна и се обърна с гръб към огъня.

ГЛАВА 5

На следващата сутрин навлязоха дълбоко в Каледонските планини, далеч на север от Стената на Адриан, и малко след обяд стигнаха до една полуразрушена хижа. Покривът беше пропаднал, а до каменното огнище се беше заселило семейство плъхове. Откровение и Кормак се трудиха няколко часа да потегнат хижата и да изчистят многогодишния прах, наслоил се по подовете на трите стаи.

— Не можеш ли да използваш магия? — попита Кормак, отривайки потта и мръсотията от лицето си, докато Откровение настилаше покрива с чимове.

— Някои неща е по-добре да се свършат с ръце и сърце — отвърна Откровение.

Това бяха първите думи, които двамата си разменяха след сблъсъка в каменния кръг, и след тях изнервящото мълчание се възцари наново. Андюин седеше край поточето близо до хижата, търкаше ръждясали тенджери и внимателно отстраняваше плесента от дървените чинии, които Кормак беше открил в прогнилия кухненски шкаф. Късно следобед Откровение заложи капани по хълмовете над хижата и след неприятна нощувка на студения корав под на средната стая тримата закусиха с печено заешко и див лук.

— На север оттук има още една хижа — каза Откровение, — а недалеч от нея ще намерите ябълки и круши. Дивечът също е в изобилие по по-високите места — сърни, зайци и гълъби. Можеш ли да си служиш с лък?

— Мога да се науча — каза Кормак, — но с прашката съм много добър.

Откровение кимна.

— Ще е добре и да се научите кои растения могат да се ядат и дават сила. Листата на невена са добри, както и копривата, а в западната долина расте много лук и ряпа.

— Говориш така, сякаш отиваш надалеч — каза Андюин.

— Налага се. Трябва да намеря нов камък, защото в този не е останала много магия.

— Колко време няма да те има? — попита тя и на Кормак му стана криво заради страха, прокраднал се в гласа ѝ.

— По-малко от седмица, ако всичко мине гладко. Но ще остана тук още известно време. Много неща има да се свършат.

— Нямаме нужда от теб — каза Кормак. — Можеш да тръгнеш още сега, ако искаш.

Откровение подмина думите му без внимание, но по-късно, докато Андюин нарязваше и осоляваше остатъка от месото, го изведе на откритата поляна пред хижата и каза:

— Грози я голяма опасност, Кормак, и ако ще я защитаваш, трябва да станеш по-силен, по-бърз и по-опасен, отколкото си сега. Както стоят нещата в момента, и една стара доячка може да ти я отнеме.

Кормак изсумтя презрително и понечи да отговори, но изведнъж Откровение го фрасна в челюстта. Младежът тупна тежко на земята и главата му се завъртя.

— Римляните го наричат „боксиране“ — каза Откровение, — но го е създал един грък на име Карпофорус. Стани.

Кормак се изправи и се хвърли приведен към по-високия мъж. Откровение се изви назад и едновременно с това вдигна коляно, то се заби в лицето на Кормак и той пак рухна на земята. От носа му закапа кръв, главата му се замая и му беше трудно да фокусира погледа си върху Откровение. Въпреки това той се изправи и нападна, но този път го посрещна юмрук в корема и Кормак се преви на две, останал без дъх. Свлече се на земята и се замая като риба на сухо. След няколко минути с мъка се изправи. Откровение седеше на един повален дънер.

— Тук, в тези високи самотни планини, обучих баща ти... и майка ти. Тук кралицата вещица изпрати убийците си и оттук Утер се отправи по пътя, върнал му бащиния му трон. Но той не мрънкаше и не се оплакваше, не пръхтеше презрително, вместо да се учи. Просто си избра цел и я постигна. Имаш две възможности, дете — върви си или се учи. Кое избираш?

— Мразя те — прошепна Кормак.

— Това е без значение. Избирай!

Кормак вдигна поглед към студените сиви очи и преглътна ядните думи, които напиреха да бъдат изречени.

— Ще се уча.

— Първият ти урок е подчинение и е жизненоважен. За да станеш силен, трябва да стигнеш до границата на поносимото. Ще те карам да правиш повече от необходимото, макар понякога да ти се струва, че съм ненужно жесток. Но трябва да се подчиняваш. Разбираш ли за какво ти говоря, дете?

— Не съм дете — сопна му се Кормак.

— Чуй и разбери следното, дете. Роден съм заедно със слънцето, когато за пръв път огряло Атлантида. Бил съм се с израилтяните в земята на Ханаан, бил съм бог за гърците и крал за племената на Британия. Дните ми се броят в десетки хиляди. А ти какво си? Ти си листо, което вятърът подмята един сезон, а аз съм дъбът, който стои през вековете. Ти си дете. Утер е дете. И най-старият човек на света е дете в сравнение с мен. Така, ако трябва да ме мразиш — а се боя, че наистина трябва — поне ме мрази както мрази мъж, а не като някое ревливо бебе. Аз съм по-силен от теб, по-знаещ от теб. Мога да те убия с или без оръжие. Така че, учи се и един ден може да ме победиш... макар да се съмнявам.

— Един ден ще те убия — каза Кормак.

— Тогава се подготви. — Откровение заби една дълга пръчка в земята и още една на стъпка вляво от първата. — Виждаш ли онази борова горичка на върха?

— Да.

— Трябва да тичаш до нея и да се върнеш преди сянката да е паднала върху втората пръчка.

— Защо?

— Изпълнявай или се махай отгук — каза Откровение, стана и тръгна към хижата.

Кормак си пое дълбоко дъх, изтри съсирващата се кръв от носа си и затича. Свежият планински въздух изпълваше дробовете му, а краката му го носеха с лекота по изкачващата се горска пътека. След като навлезе между дърветата, вече не виждаше скупчените нагъсто борове, които му беше посочил Откровение, и ускори крачка. Прасците му започнаха да горят, но той не им обърна внимание. Пътеката ставаше все по-стръмна, а дишането му — по-задъхано. Когато излезе

от дърветата, целта все още беше на половин миля напред и той продължи бавно и със залитане. Изкуши се да поседне, докато възстанови силите си, или дори да се върне при Откровение и да му каже, че е стигнал до боровете. Но не направи нито едно от двете. Вместо това продължи напред и нагоре. Пот потече по лицето му и пропи в туниката, а краката си чувстваше като горящи факли. Най-сетне се довлече до горичката. На един клон висеше стомна с вода. Той пи жадно и пое обратно към хижата. Спринтираше надолу по хълма — и изведнъж краката му изневериха, той се препъна, падна и се затъркаля надолу по склона, докато не го спря коренът на едно дърво, който се заби болезнено в хълбока му. Кормак се изправи и пак затича, докато не стигна до поляната пред хижата.

— Лошо — каза Откровение. Взираше се студено в зачервения младеж. — Това са само две мили, Кормак. Ще го направиш отново тази вечер и утре. Погледни маркировката си.

Сянката беше пропъзляла на три пръста отвъд пръчката.

— Ръцете и раменете ти са силни, но силата ти е лишена от бързина. Как си натрупал мускулите си?

Най-сетне поел си дъх, Кормак отиде при най-близкото дърво и подскочи да се хване за един надвиснал клон. После започна да се набира, докосвайки с брадичка клона, отново и отново, с плавни, ритмични движения.

— Продължавай — каза Откровение.

Преброил до сто, Кормак се пусна. Мускулите на ръцете му горяха, а очите му блестяха тържествуващо.

— Това гради сила, но не и скорост — каза Откровение. — Добро упражнение е, но трябва да се допълни с други. Силен си за възрастта си, но ти липсва гъвкавост. Един мечоносец трябва да е бърз като светкавица. — Той взе една дълга одялана пръчка и я задържа хоризонтално между пръстите си. — Сложи ръката си на върха на пръчката, без да свиваш пръсти, и я хвани, когато я пусна.

— Лесна работа — каза Кормак, протегна ръка и се напрегна в очакване. Откровение пусна пръчката, ръката на Кормак се стрелна надолу и сграбчи празното пространство.

— Лесна, казваш? — повтори собствените му думи Откровение.

Още три пъти Кормак се опитва да хване пръчката и веднъж почти успя, но пръстите му само я удариха и тя падна още по-бързо.

— Хълбоците ти са неповратливи, а раменните ти мускули са напрегнати и следователно бавноподвижни.

— Това, което искаш да направя, е невъзможно — каза Кормак.

— Тогава ти дръж пръчката. — Момчето го направи и когато пръстите му се разтвориха, ръката на Откровение се спусна като нападаща змия и улови пръчката преди да е паднала и на стъпка разстояние. — Бързина, Кормак. Действие без мисъл. Не си мисли дали ще хванеш пръчката, просто го направи. Изпразни ума си, отпусни крайниците си.

След трийсетина опита Кормак успя. Последваха още десет провала. Всичко това вбесяваше момчето, но решимостта да успее го подтикваше да опитва отново и отново. Преди края на сутринта беше успял да улови пръчката седем пъти с дясната и три пъти с лявата си ръка.

Откровение вдигна ръка към лицето си, образът му се размести и размаза, променяйки се отново в лицето на Кулаин, Господаря на Сребърното копие.

Още един час Кулаин и отпадащото момче се упражняваха с мечове. Кормак почти забрави за омразата си към високия воин, изумен от естествената грация и отличните му рефлекси. Отново и отново острието на Кулаин се плъзгаше покрай меча на момчето и се заковаваше на косъм от врата, ръката или гърдите на Кормак.

Кулаин лах Фера беше повече от воин, осъзна Кормак — той беше крал сред воините.

Но веднага след края на урока враждебността на Кормак се завърна. Кулаин я прочете в очите му и прибра меча си, на чието място проблесна сребърното копие.

— Заведи Андюин нагоре по хълмовете — каза той. — Помогни й да запомни пътеките.

После се обърна, отиде в хижата и изведе сляпото момиче.

Кормак я хвана за ръка и я поведе към дърветата.

— Къде е слънцето? — попита тя. — Не усещам топлината му.

— Над дърветата е, листата спират лъчите му.

— Разкажи ми за листата.

Той се наведе, взе едно паднало листо от земята и го притисна в ръката й. Пръстите й пробягаха по повърхността му.

— Дъб?

— Да. Огромен дъб, стар като времето.

— Красив ли е?

— Като силен старец, суров и непреклонен.

— А небето?

— Синьо и ясно.

— Опиши ми синьото — така, както го виждаш — каза тя.

Той спря и се замисли.

— Някога докосвала ли си коприна?

— Да. Подариха ми копринена рокля за последния ми рожден ден.

— Веднъж Гриста намери отнякъде малко парче коприна — беше толкова меко и гладко. И синьото е такова. Само като го погледнеш и сърцето ти се изпълва с радост.

— Небе от коприна — прошепна тя. — Сигурно е много красиво! А облаците? Как изглеждат облаците за теб?

— Днес няма много облаци — носят се като бели медени кексчета, далеч са и въпреки това ти се струва, че само да протегнеш ръка и ще ги пипнеш.

— Небе от коприна и медени кексчета — каза тя. — О, Кормак, толкова е красиво! Не мога да го видя, но го усещам дълбоко в сърцето си.

— Бих си отрязал ръката, ако така можеше да го видиш — каза той.

— Не говори така. Не си и помисляй, че съм нещастна, защото не мога да споделя онова, което ти виждаш с очите си. Заведи ме понагоре в планината. Покажи ми цветя, които да пипна и помириша, и ми ги опиши с коприна и медени кексчета.

Всяка сутрин, след като приключеше с източителните уроци, Кормак водеше Андюин в гората — до скрити сред дърветата полянки, в падини на завет, а често и при едно малко езерце със студена прозрачна вода под надвисналите склонове на планината. Не можеше да се начуди на паметта ѝ, защото, веднъж минала по някоя пътека и открила знаци, които можеше да пипне с ръка — заоблена скала с процеп в средата, дърво с огромен чвор, корен с по-особена форма или нещо друго — оттам насетне тя вървеше по нея, сякаш я е обхождала

през целия си живот. Понякога отгатваше коя е пътеката по наклона или по посоката, от която слънцето стопляше лицето ѝ. Веднъж дори предизвика Кормак да се надбягват до хижата и щеше да го победи, ако в последната отсечка не се беше спънала в един стърчащ от земята корен.

Младежът с все по-голямо нетърпение очакваше разходките им и кротките разговори, с които ги запълваха. Беше му приятно да описва полета на дивите гъски, лисицата, тръгнала на лов, и царствените елени. От своя страна, тя също се радваше на компанията му, на топлия му глас и на допира на ръката му.

Единствено в дните, когато не бе успял да изпълни задачите, поставени му от Откровение, компанията му ѝ тежеше, набъбнала от гняв и омраза, които насищаха въздуха около нея с напрежение, което тя не желаше да споделя.

— Прави го само за твое добро — каза тя една влажна утрин, докато седяха под клоните на голям дъб и чакаха дъждът да спре.

— Приятно му е да гледа как се провалям.

— Знаеш, че това не е вярно. Обучавал е и баща ти тук — и според мен той се е чувствал също като теб.

Кормак потъна в мълчание и тя усети как гневът му се уталожва. Пръстите му се плъзнаха по ръката ѝ и я стиснаха нежно. Тя се усмихна.

— Успокои ли се вече?

— Да. Но не го разбирам този човек. Докато бяхме в кръга, ми каза, че трябвало да те убия, ако демоните пробият. И те пробиха, но той не се опита да те убие. После ни пренесе тук за едно мигване на окото. Щом е можел, защо не го направи още в началото? Тогава въобще нямаше да ни се наложи да се бием с демоните.

— За мен именно това го прави велик — каза Андюин, облегна се на Кормак и положи глава на рамото му. — Бил е прав. За мен би било по-добре да умра, отколкото да помогна на Вотан с душата си. Но това е така от гледна точка на стратега. Когато се стигна до битка обаче, нея я води човекът, а той би дал и последната си капка кръв, преди да пролее моята. Колкото до идването ни тук, той не можеше да го осъществи, докато демоните бяха живи. Трябваше да убиете всички врагове, така че никой да не проследи дирята ни. Ако бяхме избягали

тук в началото, те щяха да ни последват. Но дори и така, Кормак, един ден те ще ни намерят.

Той обгърна с ръка раменете ѝ и я придърпа към себе си.

— Аз също бих умрял преди да им позволя да те наранят.

— Защо? — прошепна тя.

Той се прокашля и стана.

— Дъждът спира. Хайде да намерим овошките.

Откриха езерото в деня на Средилетието: хвърлиха в паника няколко лебеда, а после Кормак се гмурна във водата, захвърлил туниката и панталоните си на една скала до брега. Поплува няколко минути, а Андюин седеше търпеливо под един високо избуял храст орлови нокти. После Кормак прецапа до брега и седна до нея, наслаждавайки се на топлите слънчеви лъчи върху голото си тяло.

— Можеш ли да плуваш? — попита той.

— Не.

— Искаш ли да те науча?

Тя кимна, изправи се, развърза връзките на светлозелената си рокля и я остави да се свлече по раменете ѝ. Когато дрехата падна на земята, Кормак преглътна и погледна встрани. Тялото ѝ беше бяло като мляко, гърдите — кръгли, кръстчето — тънко, а хълбоците...

— Върви след мен — каза ѝ той, като се изкашля за пореден път и се обърна настрана. Андюин се засмя, когато усети хладната милувка на водата по стъпалата и глезените си, после зацапа навътре.

— Къде си? — извика тя.

— Тук съм — отвърна той и я хвана за ръката. — Обърни се с лице към брега и отпусни гръб на ръцете ми.

— Ще се удавя...

— Аз ще те държа. Довери ми се.

Тя се отпусна в ръцете му, изпъна крака и тялото ѝ се издигна на повърхността.

— О, прекрасно е — каза тя. — Какво да правя сега?

Кормак си спомни как Гриста го беше учил да плува в реката край селото и каза:

— Стига дробовете ти да са пълни с въздух, няма да потънеш. Поеми си дълбоко дъх, разпери ръце и ритай с крака. — Ръцете му се

плъзнаха под тялото ѝ и той се улови, че се е втренчил в гърдите ѝ, в белия ѝ корем и в тъмния триъгълник, който сочеше като стрела към бедрата ѝ. Обърна рязко глава и закова поглед върху лицето ѝ. — Поеми си дълбоко дъх и го задръж — каза той. После внимателно снижи ръце. Тя продължи да се носи по повърхността още няколко секунди, сетне, сякаш осъзнала, че вече нищо не я държи, се стегна и потъна под искрящата вода. Той побърза да я извади, а тя се вкопчи във врата му като кашляше и плюеше.

— Добре ли си?

— Ти ме пусна — обвини го тя.

— Но бях до теб. Нищо лошо нямаше да ти се случи.

Наведе се и я целуна по челото, отмахвайки мокрите кичури от лицето ѝ. Тя се засмя и му върна целувката, захапвайки устната му.

— Защо? — Гласът ѝ внезапно бе предрезгавял.

— Защо какво?

— Защо би умрял за мен?

— Защото отговарям за теб. Защото... си моя приятелка.

— Твоя приятелка?

За момент той не каза нищо, опивайки се от допира до тялото ѝ.

— Защото те обичам — каза най-накрая.

— Обичаш ли ме достатъчно, за да ми дадеш очите си?

— Очите ми?

— Кажи?

— Не те разбирам.

— Ако кажеш да, ти ще си сляп, но аз ще виждам. Обичаш ли ме достатъчно за това?

— Да. Обичам те повече от живота.

Ръцете ѝ се вдигнаха и обхванаха лицето му с палци върху клепачите. Обви го мрак, ужасна, сковаваща празнота. Той извика и тя го поведе към брега. Още при първата крачка Кормак удари пръста си в някакъв камък. Тя го изведе, помогна му да седне и страхът го премаза. Какво беше направил?!

— О, Кормак, значи такава е небето. Толкова е красиво! И дърветата, точно както ги описа. И ти, Кормак, толкова красив, толкова силен. Разкайваш ли се за подаръка си?

— Не — излъга той. Гордостта надмогваше обзелия го ужас.

Ръцете ѝ докоснаха още веднъж лицето му и зрението му се върна. Той я взе в прегръдките си и трепна, когато видя сълзи в очите ѝ.

— Защо ми върна подаръка? — попита той.

— Защото аз също те обичам. И защото изглеждаше така изгубен и уплашен. Никой никога не е правил за мен това, което ми предложи ти, Кормак. Никога не ще го забравя.

— Тогава защо плачеш?

Тя не му отговори. Как би могла да му каже, че досега никога не си е давала сметка колко самотно е в мрака?

— Гневът му към теб е всепоглъщащ — каза Андюин. Двамата с Кулаин седяха на слънце. Два месеца бяха отминали и хладните ветрове на есента шепнеха в листа с цвят на злато. Всеки ден Кормак и Кулаин се трудеха с часове — бокс, борба, двубои с меч или тояги. Но свършиха ли уроците, младежът му обръщаше гръб, маска скриваше чувствата му, а сивите му очи ставаха безизразни.

— Знам — отговори воинът, заслони очи от слънцето и се загледа към малката фигурка на момчето, което тичаше пъргаво към боровата горичка високо върху планинския склон. — Има си причини за това. Но теб те харесва, вярва ти.

— И аз така мисля. Но не е по силите ми да изцера гнева му. Докосна ли го, Кормак се отдръпва като мъгла пред допира ми. Дали няма да помогне, ако поговориш с него за това?

— Не съм се опитвал, Андюин. Никой от двама ни няма да спечели от подобен разговор. За пръв път видях баща му тук, в тази планина, и пак тук той се влюби в Лаита, моята Гиан Авур. Сега е ред на сина. А светът все така е във война, злото вилнее и добри хора умират. Съжалявам за баща ти. Ако бях дошъл по-рано...

— Той беше стар воин — каза тя и се усмихна. — Точно така би искал да умре, ако можеше да избира — с меч в ръка, а враговете да го връхлитат от всички страни.

— Било е много смело от негова страна да се опълчи на Вотан.

— Не беше смелост. Той просто искаше по-висока цена за мен. Вотан взе алчността му за благородство.

— Малко неща ти убягват, Андюин, за човек, който не вижда.

— Днес ли тръгваш?

— Да. Нищо не ви грози, или поне така мисля. Съжалявам, че хижата е толкова бедна откъм удобства. Няма да ти е лесно.

— Може пък и да оцелея — усмихна се тя. — Не се тревожи.

— Ти си добра жена.

Усмивката ѝ помръкна.

— А ти си добър мъж, господарю мой. И не разбирам защо си решил да срещнеш смъртта си.

— Виждаш твърде много.

— Не ми отговори.

— Да зададеш въпроса означава да знаеш отговора, защото двете са едно.

— Искам да го чуя от теб.

— Защо?

— Защото искам сам да го чуеш от устата си. Искам да разбереш, че ще е напразно.

— Друг път, Андюин. — Той взе ръката ѝ и я целуна нежно.

— Не, няма да има друг път. Ти няма да се върнеш и аз не ще те видя пак.

Кулаин помълча и тя усети как напрежението в него се оттича.

— През целия си живот — каза той накрая, — през целия си дълъг, дълъг живот можех да погледна Кулаин и да се гордея. Защото Кулаин никога не бе постъпвал подло. Кулаин беше истински принц. Самодоволството ми можеше да потопи планини. Бях безсмъртният воин от Мъглите, Господаря на копието от Фера. Бях Аполон за гърците, Донер за норвежците и какво ли не още. Но за всичките тези безкрайни векове аз нито веднъж не се отвърнах от приятел и не предадох нечие доверие. Ала вече не съм този Кулаин и се чудя дали въобще някога съм бил.

— За кралицата ли говориш?

— Да, за невястата на Утер. Отгледах я тук — точно тук. Тичаше из тези планини, ловуваше и се смееше, пееше и се радваше на живота. Бях ѝ като баща. Тогава не знаех, че ме обича, защото тя бе дете на земята, а моята възлюблена беше богиня с вечна красота. Но пък ти знаеш историята за кралицата вещица и онова, което направи тя. — Кулаин сви рамене. — Въобще не трябваше да се връщам след края на битката. Утер и Лаита ме смятаха за мъртъв, вече бяха женени и

щастливи, или поне аз вярвах така. Но се оказа, че последното не е вярно. Той я пренебрегваше, отнасяше се към нея със срамно презрение. Взе си други жени и се перчеше с тях из замъците си, а моята Гиан превърна в посмешище. Бих го убил, ако тя не ми беше забранила. Опитвах се да я утеша. Жал ми беше за нея. Обичах я. За известно време я направих щастлива. После те се сдобриха и любовта ни бе захвърлена на сметището. Тя зачена дете от него и всички предишни терзания изглеждаха забравени. Но щастието им не продължи дълго, защото горчивината у него беше прекалено силна. Изпрати я в Дубрис под предлог, че морският въздух бил добър за бременността ѝ. После докара в замъка си една млада икенка. Аз отидох при Гиан. — Изсмях се, после въздъхна. — Кулаин глупакът... Оказа се капан. Беше оставил хора да наблюдават къщата. Видяха ме и се опитаха да ме посекаат. Убих трима — единият ми беше стар приятел. Отведох Гиан в Андерида и оттам продължихме по крайбрежието. Бях пратил вест на приятели в Сикамбрия. Един кораб трябваше да ни качи и докато го чакахме, се приютихме в една пещера, далеч от всички — дори от магията на Медлин, чародея на Утер.

— Как са ви намерили? — попита тя.

— Гиан имаше една хрътка, казваше се Кабал. И много я обичаше. Един сакат бригант, Прасамак, пуснал кучката извън стените на Дубрис и тя ни проследила чак до пещерата. Гиан много се зарадва да я види, а аз изобщо не помислих за възможна опасност — толкова голяма беше нейната радост, че заслепи здравия ми разум. Кучката роди пет кученца, а после Гиан роди Кормак. Черен ден беше този! Новороденото беше мъртво, в това съмнение няма. Но Гиан остави при него колието с камъка сипстраси и по някакъв начин магията го е върнала в света на живите. Но през това време хайката вече ни беше намерила. Избих ги всичките и занесох Гиан на върха на скалите. Утер вече ни чакаше там, възседнал бойния си кон. Беше сам и помислих дали да не го убия. Но Гиан отново ме спря и аз отклоних погледа си към морето. В залива чакаше сикамбрианският кораб. Нямах избор — взех Гиан на ръце и скочих. За малко да я изгубя сред вълните, но всичко свърши добре. Тя обаче така и не възвърна духа си. Предателството на Утер и смъртта на сина си свърза в едно, прие ги като наказание от Бога, и ме отпрати.

— Какво стана с нея? — прошепна Андюин.

— Нищо. Беше мъртва и все пак живееше. Присъедини се към едно религиозно общество в Белгика и остана там тринайсет години, като стържеше подове, отглеждаше зеленчуци, готвеше, изучаваше древните писания и търсеше прошка.

— Намери ли я?

— Как би могла? Няма бог във Вселената, който би могъл да я мрази. Но тя сама се презираше. Така и не пожела да ме види. Всяка година изминавах пътя до Белгика и всяка година пазачът на портите отиваше при нея и се връщаше със заръка да ме отпрати. Преди две години ми каза, че е умряла.

— А ти, господарю? Къде отиде ти?

— Отидох в Африка. И се превърнах в Откровение.

— И ти ли търсиш прошка?

— Не. Аз търся забрава.

Кулаин седеше срещу младия воин под воднистия слънчев светлик, доволен от напредъка, който Кормак беше постигнал през последните два месеца. Сега младежът беше по-силен, дългите му крака можеха да тичат миля след миля по всякакъв терен, по ръцете и раменете му изпъкваха мускули — опнати и мощни. Избелялата червена туника му беше омаляла и сега носеше риза от еленска кожа и вълнени панталони, които Кулаин беше купил от един пътуващ търговец, минаващ през Каледоните на път за Пината Кастра на изток.

— Трябва да поговорим, Кормак — каза Господарят на копието.

— Защо? Още не сме се упражнявали с меча.

— Днес няма да се занимаваме с това. След като поговорим, аз ще си тръгна.

— Не искам да говорим — каза Кормак и стана.

— Опознай врага си — тихо изрече Кулаин.

— Какво означава това?

— Означава, че от днес ще разчиташ само на себе си, а и животът на Андюин ще бъде само твоя отговорност. Означава, че когато Вотан те намери — а той ще те намери, — само ти и уменията ти ще стоите между Андюин и ножа за жертвоприношения.

— Оставяш ли ни?

— Да.

— Защо? — попита младежът и пак седна на поваленото дърво.

— Не съм длъжен да ти обяснявам действията си. Но преди да се разделим, Кормак, искам да разбереш същността на врага си, защото в нея може да откриеш и слабостта му.

— Как бих могъл да се противопоставя на един бог?

— Като разбереш какъв е. Не говорим за Извора на всички неща, говорим за един безсмъртен — човек, който е открил начин да живее вечно. Но той все пак е човек. Погледни ме, Кормак. Аз също бях безсмъртен. Роден съм с първия изгрев над Атлантида, когато светът беше наш, когато крал Пендарик отвори портите на Вселената. Но океаните погълнаха Атлантида и светът се промени завинаги. Тук, на Острова на Мъглите, виждаш последните останки от силата на Пендарик, защото тук лежеше северната граница на империята му. Стоящите камъни бяха портали, през които се пътуваше във и отвъд кралството. Ние родихме всички богове и демони на света. Върколаци, дракони, кръвници — всички тях ги освободи Пендарик.

Кулаин въздъхна и потърка очи.

— Знам, че ти оставям голямо бреме. Но трябва да узнаеш поне част от историята, която хората вече не помнят другояче, освен като легенда. Пендарик откри други светове и като отвори портали към тези светове, пусна на свобода създания много различни от човека. Атлантида беше унищожена, но голяма част от народа ѝ оцеля. Пендарик отведе хиляди от нас в нов дом — Фера. А имахме и сипстраси — камъкът от небесата. Бяхме виждали магията му, бяхме усещали мощта му. Той ни даряваше вечна младост, но не ни даваше мъдрост, нито ни предпазваше от ужасната скука. Човекът е ловуващо, съревноваващо се животно. Липсва ли амбиция, настъпват апатия и хаос. И ние си създадохме амбиции. Много от нас се върнахме в света и се превърнахме в богове благодарение на магията си. Изградихме цивилизации и воювахме помежду си. Превръщахме мечтите си в реалност. Някои от нас съзряха опасността... други не. Семената на безумието покълват в благодатната почва на безграничната власт. Войните ставаха все по-ожесточени и все по-страшни. Броят на убитите нямаше чет. Един от нас се превъплъти в Молох, не знам дали си чувал за него. Искаше кръвни жертвоприношения от всяко семейство. Всеки първороден син или дъщеря биваше хвърлян в огъня. Изтезания, осакатявания и смърт. Писъците на жертвите бяха за него

сладки като музиката на лира. Пендарик свика съвет във Фера и всички се съюзихме срещу Молох. Войната беше дълга и кървава, но накрая сринахме империята му със земята.

— Но той е оцелял — каза Кормак.

— Не. Открих го при кулите на Вавилон заедно с личната му стража от демони. Пробих си с бой път до него и двамата застанахме един срещу друг високо над осеяното с трупове бойно поле. Само веднъж се бях сразявал с толкова добър воин, но по онова време бях в разцвета на силите си и го убих, отрязах главата му, а тялото хвърлих върху скалите долу.

— Тогава как се е върнал?

— Не знам. Но ще открия истината и отново ще се изправя срещу него.

— Сам?

Кулаин се усмихна.

— Да, сам.

— Вече не си в разцвета на силите си.

— Вярно. Едва не ме убиха преди двацет и пет... не, преди двацет и шест години. Сипстраси ми върна младостта, но оттогава не съм използвал силата му върху себе си. Искам отново да бъда човек, да изживея живота си и да умра като смъртен.

— В такъв случай няма да го победиш.

— Победата не е важна, Кормак. Истинската сила се ражда в усилието. Когато за пръв път тича до боровата горичка, не може да се върнеш преди сянката да подмине пръчката. Каза ли тогава: „Е, това е, няма смисъл да го правя отново“? Не, ти продължи да тичаш и ставаше все по-силен, по-здрав и по-бърз. Същото е и когато се изправяш срещу злото. Не ставаш по-силен, като бягаш от него. Всичко е въпрос на равновесие. На хармония.

— И как ще спечелиш, ако той те убие? — попита Кормак.

— Като посея семето на съмнението в ума му. Може и да не спечеля, Кормак, но ще се доближа до победата. Ще му покажа собствените му слабости и един ден някой по-силен мъж ще успее да го унищожи.

— Говориш така, сякаш си тръгнал на заклание.

— Може и така да е. Ще се справиш ли тук сам?

— Това не знам. Но Андюин ще защитавам с цената на живота си.

— Това пък аз го знам.

Кулаин пхна ръка в кожената кесия на колана си и извади верижката с камъка сипстраси, която Кормак беше захвърлил в каменния кръг. Младежът се напрегна, очите му засвяткаха гневно.

— Не го искам — каза той.

— Той ти даде живот — тихо изрече Кулаин, — и каквото и да си мислиш за мен, не забравяй, че майка ти така и не преживя загубата ти. Мисълта за това я преследваше до сетния й дъх. Добави и това към бремето на омразата си към мен. Но този дар не е от мен, а от нея. С него ще можеш да защитаваш Андюин много по-добре, отколкото с меч.

— Не знам как се използва.

Кулаин се наведе напред.

— Вземи го и ще ти покажа.

— Дай го на Андюин, а аз ще си помисля, след като си тръгнеш — каза Кормак и пак стана.

— Упорит човек си ти, Кормак. Но ми се ще да се разделим като приятели.

— Аз не те мразя, Кулаин — каза младежът. — Ти ме спаси от Агвейн, а Андюин спаси от демоните. Но ако не беше ти, животът ми нямаше да е изпълнен с болка и мъки. Син съм на крал, а отраснах като прокажен. Мислиш ли, че има за какво да ти благодаря?

— Не. Ти си моят оживял срам. Но аз обичах майка ти и бих умрял за нея.

— Но не умря. Веднъж Гриста ми каза, че хората винаги си намират извинение за недостатъците си, но ти никога не си се извинявал и това ти прави чест. Опитай се да разбереш какво искам да ти кажа, Кулаин. Аз ти се възхищавам. Жал ми е за теб. Но ти си бащата на моята самота и двамата никога не ще бъдем приятели.

Кулаин кимна.

— Поне не ме мразиш и това е нещо, което си струва да отнеса със себе си. — Той протегна ръка и Кормак я стисна. — Бъди нащрек, млади боецо. Упражнявай се всеки ден. И помни трите тайнства — живот, хармония и дух.

— Ще ги помня. Сбогом, Откровение.

— Сбогом, принц Кормак.

ГЛАВА 6

В месеците, последвали бунта на триновантите, Британия се радваше на нестабилен мир. Утер крачеше по коридорите на Камулодунум като затворен в клетка звяр и нетърпеливо оглеждаше пътищата от личните си покои в северната кула. Пристигна ли пратеник, кралят неизменно слизаше почти на бегом в централната зала, разкъсваше печатите и изчиташе на един дъх съдържанието, надявайки се на новини за вътрешни бунтове или външни нашествия. Но през цялото лято и в началото на есента царуваше мир, реколтата беше събрана и доброволците от помощната армия бяха разпуснати по домовете си.

Хората стъпваха на пръсти покрай Утер, защото усещаха неспокойствието му. От другата страна на Галско море върху сикамбрианските кралства Белгика и Галия се беше изсипала страховита армия и разбиваше войските им и опожаряваше градовете. Римският епископ беше обявил вражеския крал Вотан за антихрист, но в това нямаше нищо необичайно. Не един и двама варварски крале бяха наричани със същото име, а впоследствие много от тях бяха приемани в лоното на църквата.

Самият Рим изпрати пет легиона в помощ на сикамбрианците. И петте бяха унищожени до крак, а знамената им — пленени.

Но народът на Британия се радваше на горещо лято и мирно време. Складовете се пръскаха от изобилната реколта, цените на хляба и виното падаха главоломно. Оплакваха се единствено търговците, защото изгодната търговия с Галия беше преустановена заради войната и малко търговски кораби приставаха в Дубрис и Новиомагус.

Всяка сутрин Утер се качваше в северната кула, заключваше тежката дъбова врата и поставяше Меча на Силата в нишата му в големия сив камък. После коленичеше пред него и чакаше, съсредоточил мислите си. Мечти и видения се завихряха в главата му и духът му се понасяше през страната, от Пината Кастра на север до Дубрис на юг, от Гарианонум на изток до Мериодунум на запад,

търсейки сборове на въоръжени мъже. След като не откриеше нищо, се устремяваше по крайбрежието и вътрешният му взор оглеждаше сивите вълни за дългите кораби на викингските нашественици.

Но морето беше чисто.

В една слънчева сутрин той се опита да прекоси Галско море, но се натъкна на сила, която нито можеше да види, нито да преодолее — като стена от кристал.

Смутен и объркан, той се върна в кулата си, отвори телесните си очи и извади меча от камъка. Излезе при бойниците и хладният есенен вятър охлади сторещената му кожа и за кратко приспа страховете му.

По обяд личният му слуга Болдрик дойде при него и донесе вино, студено месо и любимия десерт на краля — сладкиш със сини сливи. Утер не беше в настроение за разговори и му махна да излезе, после седна до прозореца и се загледа в далечното море.

Знаеше, че Викторин и Галчмай се тревожат за него, и сам не намираше обяснение за страха, който растеше в душата му. Чувстваше се като човек, който крачи по тъмна улица и знае — без никакви доказателства и въпреки това с абсолютна увереност — че зад следващия ъгъл го дебне чудовище — безлико, безформено и опасно.

Не за пръв път през последните десет години му се искаше Медлин да е тук. Чародеят би успокоил страховете му или, в най-лошия случай, би назовал опасността.

— Ако желанията бяха коне, просяците щяха да яздят — промърмори Утер и прогони от ума си спомена за заминаването на Медлин. Остри думи, разяждащи като киселина, се бяха излели от устата на Утер през онзи ден. След час вече съжаляваше за тях, но не можеше да ги върне обратно. Веднъж изречени, те увиснаха във въздуха, изсечени в невидим камък, вдълбани в сърцата на онези, които ги бяха чули. И Медлин си беше отишъл...

Както си беше отишла Лаита. И Кулаин...

Утер си наля още вино — търсеше забрава от спомените, но само им даде цвят. Гиан Авур, Горската сърничка — така Кулаин беше нарекъл Лаита, име, което на Утер не му бе позволено да използва. Но той я бе обичал и без нея беше загубен.

— Защо тогава сам я натика в прегръдките му? — прошепна той.

Нито логиката, нито здравият разум можеха да му дадат отговор на този въпрос. Но Утер знаеше къде лежи той — дълбоко в лабиринта

на едно тъмно чувство. Семената на безумството бяха посети през онази нощ в един чужд свят, когато младият мъж за пръв път се беше любил с девицата и я бе чул да прошепва името на Кулаин в мига на най-върховната си радост. Мечтата на алхимика, но с обратен знак — златото се бе превърнало в олово, светлината бе погълната от мрак. Тогава би могъл да ѝ прости, защото Кулаин беше мъртъв. Не можеше... нямаше да ревнува от един труп. Но Господаря на копието се беше върнал и Утер бе видял как светликът на любовта се възражда в очите на Лаита.

И въпреки това не можеше да го отпрати, защото това би било равносилно на поражение. Не можеше и да го убие, защото му дължеше всичко. Можеше само да се надява, че любовта ѝ към Господаря на копието ще бъде надвита от брачните ѝ клетви към краля. Така и стана... но не беше достатъчно. Той отново и отново подлагаше на изпитание решимостта ѝ, като я обграждаше с ледено безразличие и я тласкаше в отчаянието ѝ към онова, от което се боеше повече от всичко.

Крал на глупците!

Утер, Кървавия крал, Господаря на победата! Какво значение имаше, че армиите се огъваха пред него, щом живееше самотен в една мрачна и студена кула? Без синове, които да вървят по стъпките му, без съпруга, която да го обича. Обърна се към бронзовото огледало на стената — сиви корени бяха прораснали под къносаната коса, очите гледаха уморено.

Отиде при бойниците и погледна надолу към двора. Сикамбрианецът Урсус се разхождаше ръка за ръка с някакво младо момиче. Стори му се позната. Утер се усмихна. Конската броня се бе оказала пълен провал — подгизна от дъжда и се превърна в безполезен товар, — но пък от Урсус щеше да излезе добър кавалерийски командир. На войниците им допаднаше спокойният му нрав и бързият му ум; освен това не беше безразсъден и разбираше необходимостта от търпение и планиране, които бяха в основата на всяка стратегия.

Кралят го гледаше как премята небрежно ръка през раменете на девойката, как я притегля в сенките на една врата и повдига брадичката ѝ, за да я целуне. Утер поклати глава и се обърна. Напоследък рядко викаше жени в покоите си — след това в душата му оставаше утайка от тъга и кухо чувство за самотност.

Очите му се плъзнаха по зеления пейзаж, по вълнистите хълмове и фермите, стадата говеда и овце. Мир и спокойствие. Утер тихо изруга. Години наред беше поддържал легендата, че той е земята, душата и сърцето на Британия. Само най-доверените му приятели знаеха, че силата му извира от меча. Но сега, дори и без помощта на митичното оръжие, Утер усещаше зловещата прокоба, надигаща се в сенките. Спокойствието около него беше само илюзия, а дните на огън и кръв чакаха своя изгрев.

„Или остаряваш? — запита се той. — Или толкова дълго си насаждал този лъжлив мит, та сам си повярвал в него?“

Обгърна го хладен повей и той зиморничаво потръпна.

Каква беше заплахата? Откъде щеше да дойде?

— Милорд? — повика го един глас и Утер рязко се обърна. Викторин стоеше на прага. — Почуках на вратата, но никой не ми отговори — каза римлянинът. — Не исках да ви стресна.

— Бях се замислил — каза кралят. — Какви са новините?

— Римският епископ е сключил договор с Вотан и е признал претенциите му към Галия и Белгика.

Утер се изсмя.

— Не беше за дълго антихрист, нали?

Викторин кимна, после свали бронзовия си меч. Заради бялата си коса изглеждаше много по-стар от петдесетте си години. Утер мина покрай него, влезе в покоите си и даде знак на пълководеца да седне.

— Все така гладко избръснат, приятелю — каза кралят. — Какво ще правиш сега, когато пемзата спря да пристига?

— Ще използвам бръснач — каза Викторин и се ухили. — Не прилича на един римлянин да се носи като неумит варварин.

— Така не се говори на един крал — каза Утер и подръпна брадата си.

— Имали сте нещастieto да се родите без капка римска кръв, господарю. Мога само да ви изкажа най-дълбоките си съболезнования.

— Самодоволството на Рим ще надживее и собственото му падение — каза усмихнат Утер. — Кажете ми за Вотан.

— Докладите са противоречиви, господарю. Водил е четири големи сражения в Сикамбрия и е разбил меровингите. За краля им не се знае нищо — някои твърдят, че бил избягал в Италия, други, че бил потърсил спасение в Хиспания.

— Стратегията му, човече. Използва ли кавалерия? Или римска фаланга? Или просто подкарва ордите си, разчитайки на численото превъзходство?

— Армията му е разделена на части. Има и конница, но главно разчита на лъкове и бойни секири. Самият той се сражава там, където е най-напечено, и казват, че никой меч не може да пробие бронята му.

— Не е добро качество за един пълководец — промърмори кралят. — Би трябвало да стои назад и да ръководи битката.

— Като вас ли, милорд? — попита Викторин и повдигна вежда.

Утер се ухили.

— Един ден и това ще стане — каза той. — Ще седя на походно столче и ще гледам как двамата с Галчмай разбивате врага.

— Ще ми се да го правехте, господарю. Сърцето ми не ще издържи още дълго напрежението, на което го подлагате със своето безразсъдство.

— Вотан пращал ли е емисари при други крале? — попита Утер.

— Поне ние не знаем за такова нещо — само при римския епископ и при момчето-император. Дал е клетва да не навлиза с армиите си в Италия.

— Тогавя накъде ще ги поведе?

— Мислите, че може да нахлуе в Британия?

— Трябва да науча повече за него. Откъде е? Как е направил от германските племена, норвежците и готите една толкова дисциплинирана армия? И за толкова малко време?

— Бих могъл да ида при него като посланик, господарю. В момента дворът му е в Марций.

Утер кимна и каза:

— Вземи Урсус — той познава земята, хората, езика. И занеси дар. Ще измисля някакъв подходящ дар за едни новоизлюпен крал.

— Един твърде голям дар може да се приеме като знак за слабост, господарю, а и вие имахте спогодба с Меровий.

— Меровий беше глупак, а армията му — посмешницето на Европа. Спогодбата ни засягаше единствено търговията и нищо друго. Ще му обясниш, че договорът е между кралете на Сикамбрия и Британия и че аз признавам спогодбата като все още действаща, тъй както признавам правото му върху трона.

— Не е ли опасно, господарю? Това означава да подкрепите правото на завоевателя срещу кръвното право.

— Живеем в опасен свят, Викторин.

Урсус се събуди, облян в студена пот. Сърцето му се блъскаше тежко в гърдите. Момичето до него спеше под топлите завивки, дишането му бе равномерно и спокойно. Принцът се измъкна от леглото, отиде до прозореца и дръпна встрани кадифените завеси, за да охлади тялото си на лекия вятър. Сънят беше толкова истински — беше сънувал как преследват брат му по улиците на Марций, а после го завлякоха в някаква просторна зала. И там, пред очите на Урсус, един висок воин с руса брада изтръгна сърцето на брат му от още живото му тяло.

Той отиде при масата и разклати стомната — имаше още малко вино. Пресуши го на един дъх.

„Само един сън — каза си. — Сън, роден от тревогите около нашествието в Галия.“

Ярка светлина изригна зад очите му и главата му се изпълни с огнена болка. Той извика и залитна, ослепял и изплашен, и катурна масичката на пода.

— Какво става? — изпищя момичето. — Исусе Христе, зле ли ти е?

Но гласът ѝ заглъхна в далечината и рев изпълни ушите му. Зрението му се върна и той отново видя светлобрадия воин, този път застанал в дълбока кръгла яма. Наоколо му имаше и други воители, всичките с рогати шлемове и с огромни брадви в ръце. Врата се отвори над тях и двама мъже довякоха един гол затворник до дървеното стълбище и го блъснаха да слезе в ямата. Урсус с ужас разбра, че това е Меровий, кралят на Сикамбрия. Брадата му беше сплъстена, косата — покрита с кал и мръсотия. По стройното му тяло личаха следи от изтезания, белези от бич се кръстосваха безразборно по кожата му.

— Добра среща, братко кралю — каза високият воин, стисна затворника за брадата и я дръпна силно нагоре. — Добре ли си?

— Проклинам те, Вотан. Нека гориш в огньовете на ада!

— Глупак! Адът съм аз и аз паля огньовете.

Завлякоха Меровий до един мазен заострен кол и го вдигнаха високо във въздуха.

Урсус стисна очи, но не можеше да избяга от ужасяващите писъци, докато набиваха монарха на кола. Ярката светлина изригна отново и сега пред очите му се разкри вътрешността на огромно помещение с дървени стени. Воини обграждаха множество сбрани закуп хора и копията им бяха насочени към мъже, жени и деца, застинали в безмълвен ужас. Урсус разпозна много от тях — братовчеди, чичовци, лели, племенници. По-голямата част от благородническото съсловие на меровингите беше събрано тук. Воини в плетени ризници започнаха да изливат кофи с вода върху затворниците, като дюдюкаха и се смееха. Сцената беше повече от абсурдна и в същото време в нея се прокрадваше нещо злокобно. И отново светлобрадият Вотан пристъпи напред, този път с факла в ръка. Ужасени писъци се надигнаха откъм затворниците, когато Вотан се изсмя и хвърли факлата сред множеството. Огън облиза хората... и Урсус внезапно разбра. Не ги бяха обливали с вода... а с масло. Копиеносците побързаха да се отдръпнат на безопасно разстояние от горящите хора, които тичаха обезумели като живи факли и разнасяха огъня.

Стените прихванаха пламъците и тъмен пушек погълна зловещата сцена...

Урсус извика и се строполи хлипайки в ръцете на момичето.

— Мили боже — промълви тя, галейки челото му. — Какво става?

Но той не можеше да ѝ отговори. В целия свят нямаше думи, които да опишат...

Имаше само болка...

Двама офицери влязоха и пренесоха Урсус на широкото легло. Други мъже се струпаха в каменния коридор. Някой се беше погрижил да извикат лечителя и момичето си събра тихичко дрехите, облече се и се изниза през вратата.

— Какво му е? — попита Плутарх, млад кавалерийски офицер, който се беше сприятелил с Урсус през изминалото лято. — Не виждам да има рана.

Другарят му, Децимий Агрипа, кокалест воин с десетгодишна служба във войската, просто вдигна рамене и се вгледа в немигащите

очи на Урсус.

После внимателно затвори клепачите му.

— Мъртъв ли е? — прошепна Плутарх.

— Не. Мисля, че е получил пристъп. Познавах един човек, който от време на време получаваше подобни пристъпи — вдървяваше се и започваше да се тресе. Казват, че самият Юлий Цезар страдал от това нещо.

— Значи ще се оправи?

Агрипа кимна и се обърна към мъжете в коридора.

— По леглата — нареди той. — Представлението свърши.

Двамата мъже завиха Урсус с ленения чаршаф и меките вълнени одеяла.

— Определено си пада по лукса — каза Агрипа и се ухили. Последното не му се случваше често и Плутарх си помисли, че усмивката го прави почти красив. Агрипа беше роден за командир — студен, мълчалив воин, чиито умения и благоразумие предизвикваха крамоли сред хората, които се надпреварваха да се запишат в частта му. В големите сражения той губеше по-малко хора от побезразсъдните си колеги и в същото време неизменно изпълняваше докрай поставените му задачи. В *Cohors Equitana*, кавалерията, го знаеха като Нощния кинжал, или за по-кратко, просто като Кинжала.

Плутарх беше вторият му декурион — млад мъж, наскоро пристигнал от Еборакум, който тепърва щеше да доказва уменията си на бойното поле.

Лечителят пристигна, провери пулса и дишането на Урсус и се опита да го свести, като счупи восъчния печат на някакво шишенце с отвратително смърдяща течност и го бутна под носа на изпадналия в безсъзнание мъж. Урсус не реагира, затова пък Плутарх се задави и бързо отстъпи назад.

— Изпаднал е в дълбок шок — каза лечителят. — Какво е станало тук?

Агрипа сви рамене.

— Спях в съседната стая и изведнъж чух някакъв мъж да крещи, а после и жена. Влязохме с младия Плутарх и заварихме сикамбрианеца на пода, а жената беше изпаднала в истерия. Помислих, че може да е пристъп.

— Съмнявам се — каза лечителят. — Мускулите не са сковани, а сърцето бие бавно, но равномерно. Ти! — обърна се той към Плутарх. — Дай фенер до леглото.

Младият офицер се подчини, а лечителят отвори дясното око на принца. Зеницата се бе свила до черна точица в средата на синия ирис.

— Добре ли познаваш този човек?

— Съвсем слабо — отговори Агрипа, — но Плутарх прекарва доста време с него.

— Той мистик ли е?

— Не, мисля, че не — каза Плутарх. — Никога не е споменавал за такова нещо. Веднъж каза, че Домът на меровингите бил прочут с познанията си за магията, но го каза с усмивка и реших, че се шегува.

— Значи — каза лечителят — не си го виждал да изпада в транс, да пророкува, да вещае по знамения?

— Не.

— Интересно. А жената къде е?

— Отиде си — каза Агрипа. — Изглежда, нямаше желание за повече публични изяви.

— Курвите би трябвало да свикнат с това — тросна се лечителят. — Добре тогава — ще го оставим да си почине през нощта. Утре сутрин ще изпратя по дъщеря си една запарка, от която ще спи почти целия ден.

— Благодаря ти, лечителю — тържествено каза Агрипа, забелязал плъзващата по лицето на Плутарх ухилена усмивка.

След като лечителят си замина, по-младият мъж се разсмя на глас.

— Ще споделиш ли причината за доброто си настроение? — попита Агрипа.

— Нарече курва собствената си дъщеря. Не ти ли се струва смешно? Половината офицери са се опитвали да я примамят в леглото си, а другата половина се канят да опитат. И ето ти я тук, гола в леглото на сикамбрианеца!

— Не виждам нищо смешно. Сикамбрианецът има морал на пръч, а тя според мен заслужава нещо по-добро. Не споменавай името ѝ пред никого.

— Но нали я видяха и другите?

— Те също ще си мълчат. Разбра ли ме?

— Естествено.

— Добре. А сега да оставим този приятел да си почива.

През цялото време, докато траеше разговорът между двамата мъже, Урсус беше в съзнание, макар и парализиран. След като те си тръгнаха, той продължи да лежи, без да усеща мекия чаршаф върху тялото си. Смъртните видения се нижеха отново и отново пред взора му.

Видя как изтръгват сърцето на Балан от гърдите му и чу сърцераздирателния му писък; гледаше безпомощно как светлината на живота угасва в очите на брат му. Бедният Балан! Милото му братче! Помнеше колко плака, когато намериха сърне със счупен крак. Урсус бе сложил край на мъките му, но Балан скърби дни наред. Искаше да се учи за свещеник, но Урсус го бе убедил да тръгнат по света и да си потърсят късмета.

И двамата бяха израсли в лукса на бащиния си палат в Тингис, но когато старецът умря и стана ясно колко са големи дълговете му, Урсус се оказа неподготвен за живот, който твърде много се доближаваше до представата му за мизерия. Братята бяха похарчили последните трохи от семейното богатство, за да платят пътуването си до Сикамбрия и там да се представят пред по-влиятелните си роднини. Крал Меровий им беше дал едно малко имение близо до престолнината Марций, но годишните доходи от него се бяха оказали нищожни.

Балан беше повече от доволен да се скита из планините, да се къпе в бистрите потоци, да пише стихове и да скицира дървета и пейзажи. Но на Урсус този живот не му допаднаше, защото жените, които можеше да има, бяха малко, а широките, покрити с коприна легла определено бяха в недостиг.

Балан обаче би се чувствал щастлив в манастира на Откровение в Тингис, където щеше да спи на тесен нар и да изучава тайнствата. А сега беше мъртъв, жертва на един демоничен крал и на един алчен брат.

На разсъмване Урсус най-сетне усети леко щипене по кожата си и успя да отвори очи. Дълго се визира в грубо одяланите греди на тавана; очите му непрестанно се пълнеха със сълзи и спомени прогаряха душата му — и я преобръщаха, докато жежката мъка не изчезна, сменена от сковаващия лед на омразата.

„Сикамрианецът има морал на пръч. Тя заслужава нещо по-добро.“

Балан също бе заслужавал нещо по-добро.

Ръцете и раменете му постепенно възвръщаха чувствителността си. Той отметна завивките, насили се да седне в леглото и заразтрива краката си, докато не усети, че кръвта отново тече във вените му.

Чувстваше се слаб и замаян, и изпълнен с тъга, която граничеше с отчаяние. Вратата се отвори и влезе Порция: носеше дървена табла, на която имаше купа с прясна вода, питка, сирене и миниатюрно медно шишенце, запечатано с восък.

— Добре ли си вече? — попита тя, остави подноса на раклата до стената и затвори вратата.

— И да, и не — каза той. Тя седна, притисна се до него и го прегърна. Урсус усещаше сладкия парфюм в кестенявата ѝ коса и меките ѝ гърди, притиснати към ръката му. Повдигна брадичката ѝ и я целуна нежно.

— Сигурен ли си, че си се оправил? Татко ти праща отвара за сън. Каза, че трябва да си почиваш.

— Съжалявам, че те поставих в неудобно положение снощи. Прости ми.

— Няма за какво да ти прощавам. Нали се обичаме.

При тези думи Урсус примигна, после се насили да се усмихне.

— Любовта е различна за различните хора. Агрипа каза, че съм имал морал на пръч, и беше съвсем прав. Каза също, че ти заслужаваш нещо по-добро. И в това беше прав. Съжалявам, Порция.

— Недей да съжаляваш. Не си ми направил нищо лошо. Даже обратното — каза тя и изведнъж се стегна, осъзнала какво означават думите му — че я отхвърля. Но беше римлянка, потомка на горди хора, и не би му позволила да усети болката ѝ. — Донесох ти храна. Трябва да хапнеш.

— Трябва да говоря с краля.

— На твое място първо бих се облякла... и измила. — Тя се отдръпна от него и тръгна към вратата. — Ти наистина си глупак, Урсус.

Принцът набързо се изми, облече си риза, туника и панталони и наметна отгоре им перленосив къс плащ. Ботушите му също бяха боядисани в сиво и украсени със сребърни халки. Подобно облекло би

струвало на един британски кавалерийски командир годишната му плата и въпреки това дрехите за пръв път не му доставиха наслада, когато застана пред голямото бронзово огледало.

Въпреки настояването му, че трябва спешно да говори с краля, Утер отказа да го приеме преди обяд и принцът нямаше друг избор, освен да се мотае по улиците на Камулодунум и да чака уречения час. Закуси в градината на един хан, после отиде на Улицата на оръжейниците и си купи нов меч с леко закривено острие според берберската мода. Тези мечове ставаха все по-популярни сред кавалерията на Утер, защото бяха особено пригодни за употреба от конски гръб. Закривеното острие разсичаше кости и мускули с по-голяма лекота от традиционния гладиус, а по-голямата му дължина увеличаваше обсега на полезно действие.

Църковната камбана отброи четвъртия час следобед и Урсус бързо тръгна към северната кула, където Болдрик, личният слуга и оръженосец на Утер, го прикани да почака в просторната стая под кралските покои. Там Урсус прекара още един изнервящ час преди най-последно да го въведат при Утер.

Кралят, с прясно къносана коса и изрядно сресана брада, седеше под отслабващите слънчеви лъчи и гледаше към нивите и ливадите отвъд укрепения град. Урсус се поклони.

— Казал си, че е спешно — каза кралят и му махна да седне на една пейка до бойниците.

— Да, ваше величество.

— Чух за пристъпа ти. Добре ли си вече?

— Тялото ми е здраво, но сърцето ми боледува.

Кратко и ясно Урсус очерта виденията, които му се бяха явили, и ужасяващите убийства, на които беше станал свидетел.

Утер мълчеше, но сивите му очи ставаха все по-празни и унесени. Когато младежът свърши разказа си, кралят отново се загледа навън.

— Не беше сън, господарю — тихо добави Урсус, грешно разтълкувал мълчанието му.

— Това го знам, момче. Това го знам. — Утер стана и закричи покрай бойниците, после се обърна към принца. — Какво мислиш за Вотан?

— Мразя го, господарю, както не съм мразил никого през живота си.

— А за себе си какво мислиш?

— За себе си? Не разбирам.

— Мисля, че разбираш.

Урсус погледна встрани, после отново се обърна към краля.

— Онова, което виждам в огледалото, вече не ми харесва — каза той. — И миналото ми вече не е повод за гордост.

Утер кимна.

— И защо дойде при мен?

— Моля за позволение ви да се върна у дома и да убия узурпатора.

— Такова позволение няма да получиш.

— Кръвта зове за отмъщение, господарю. Не мога да обърна гръб на зова ѝ.

— Трябва да го направиш — каза кралят. Гласът му беше благ и почти жалостив. — Изпращам те в Марций, но няма да пътуваш сам, а с Викторин и отряд войници като посланичество при новия крал.

— Велики Митра! Да се изправя лице в лице с него и да не го убия? Да се кланям и да лижа краката на това противно животно?

— Чуй ме! Аз не съм прост селяк, който носи отговорност единствено за семейството си и за жалката си реколта от ечемик. Аз съм крал. Цяла страна разчита на моята защита, цял народ. Мислиш, че Вотан ще се задоволи с Галия и Белгика ли? Не. С костите си усещам зловредното му присъствие. Чувствам студените му очи да обхождат земите ми. Съдбата ще реши на кое бойно поле ще се срещнем, но ако искам да победя, трябва да познавам хората му, методите му, слабостите му. Разбираш ли?

— Тогава изпратете някой друг, господарю, пожалете ме.

— Не. Оседлай омразата си и здраво дръж юздите ѝ. Тя ще оцелее, не се притеснявай.

— Но ако го убия, той вече няма да е заплаха за никого, нали?

— Ако беше толкова просто, щях да те пусна и да ти пожелаая късмет. Но не е. Той използва магия и го защитават както хора, така и демони. Повярвай ми! И ако не успееш, те ще знаят откъде си дошъл и това ще им даде основателен повод да обявят война на Британия. А аз още не съм готов да ги посрещна.

— Разбирам, господарю. Ще направя както повелявате.

— Тогава се закълни в душата на брат си.

— Но...

— Закълни се!

Погледите им се сплетоха в мълчалив двубой и Урсус разбра, че е загубил.

— Заклевам се.

— Добре. А сега трябва да ти дадем ново име... и ново лице. Вотан е избил всички от Дома на меровингите и ако някой те познае, смъртта ти е в кърпа вързана. С Викторин ще се срещнете в Дубрис. Ти ще си Галад, рицар на крал Утер. Ела с мен.

Кралят поведе Урсус към вътрешните покои и извади Меча на Силата от ножницата му. Допря острието му до рамото на принца и присви съсредоточено очи.

Урсус усети леко пощипване по главата и лицето си, зъбите го заболяха. Кралят свали меча и заведе воина пред едно овално огледало на стената.

— Виж най-новия рицар на Утер — каза той с широка усмивка.

Урсус се втренчи в русия непознат с късо подстригана коса и очи като лятна синевина.

— Галад — прошепна новият рицар. — Добре, така да бъде!

ГЛАВА 7

Зимата в Каледоните беше жестока. Дълбоки снежни преспи задръстваха пътеките, лед си пробиваше път във всяка пролука по дървените стени на хижата. Дърветата, останали без листа, стърчаха голи като скелети, а вятърът виеше зад залостените прозорци.

Кормак лежеше в тясното легло, Андюин се бе гушнала до него и това твърде много се приближаваше до представата му за блаженство. Вратата се разтресе и пламъците в огнището изригнаха високо и хвърлиха танцуващи сенки по отсрещната стена. Кормак се обърна, ръката му се плъзна нежно по заобления хълбок на Андюин, а тя вдигна глава и го целуна по гърдите.

После внезапно застина.

— Какво има? — попита той.

— В планината има някой — прошепна тя. — Някой в опасност.

— Чу ли нещо?

— Усецам страха им.

— Им?

— Двама души, мъж и жена. Пътят е затрупан. Трябва да идеш при тях, Кормак, иначе ще умрат.

Той седна в леглото и потръпна. Дори и тук, в тази топла и осветена от ярките пламъци стая, течението напомняше за снежния кошмар навън.

— Къде са?

— Отвъд боровата горичка, от другата страна на прохода. На хребета, който се спуска към морето.

— Не са наша грижа — каза той, макар да знаеше, че е излишно да спори. — А и аз може да загина навън.

— Ти си силен и познаваш планината. Моля те да им помогнеш!

Той стана и започна да се облича — дебела вълнена риза, кожени панталони, къс кожух и ботуши. После каза:

— Тежка цена искате да платя за любовта ви, милейди.

— Така ли? — попита Андюин и седна. Дългата ѝ тъмна коса се разстла по раменете ѝ.

— Не — призна той. — Поддържай огъня. Ще гледам да се върна преди да се съмне.

Погледна меча си, който лежеше до огнището, и си помисли дали да не го вземе, но той само щеше да му се пречка. Вместо това пхна в колана си един дълъг ловджийски нож, излезе и с мъка затвори вратата под напора на снежната виелица.

След като преди три месеца Кулаин си беше тръгнал, Кормак бе продължил с упражненията, дори бе увеличил дължината на кросовете, а бе включил и брадвата и триона, едновременно за заякване и за подготвяне на зимния запас дърва за огрев — те сега се издигаха на спретнатата купчина, висока шест стъпки и дълга колкото стената на хижата, при това натрупана така, че да я пази от северния вятър. Тялото му беше снажно и силно, раменете — широки, бедрата — тесни. Отправи се към планинските върхове с умерено темпо, като проверяваше снега пред себе си с една дълга тояга. Ако бързаше, щеше да се изпоти, а при тези температури потта щеше да стане на лед по кожата под дрехите му и щеше да го убие също толкова сигурно, колкото ако беше гол. По-правите пътеки по северния склон бяха затрупани и Кормак трябваше да потърси по-заобиколен маршрут към борове — на юг през гората, през замръзнали потоци и езерца. Огромни сиви вълци бродеха из планината, но се държаха далеч от човека, който си пробиваше бавно, но сигурно път напред.

Вървя два часа, като често спираше да почива и пестеше силите си, докато не стигна до борове. Оттам пое по дългия и опасен участък по билото над прохода. Там пътеката беше само пет стъпки широка, често пропадеше рязко встрани и пресният сняг покриваше по-старата, заледена покривка. Една погрешна или непредпазлива стъпка и щеше да падне в пропастта и да се размаже върху скалите долу. Спря в една плитка падинка на завет от вятъра и затърка енергично лицето си, за да възстанови кръвообращението си. Страните и брадичката му бяха покрити с фин червеникавокафяв мъх, който скоро щеше да се превърне в брада, но носа и клепачите си чувстваше опънати и изтръпнали под ледения вятър.

Виелицата беснееше и той можеше да вижда само на няколко стъпки. Шансовете му да намери странниците се стопяваха с всяка

секунда. Изруга на глас, излезе отново на бушуващия вятър и продължи напред по билото.

Чу гласа на Андюин да прошепва някъде дълбоко в главата му:

„Малко по-нататък и вляво има малка пещера. Там са.“

Отдавна беше свикнал с необичайните ѝ способности. Откакто ѝ беше дал — колкото и за кратко да бе — дара на зрението, мистичните ѝ таланти нарастваха непрекъснато. Беше започнала да сънува картини в ярки цветове, а той често ѝ позволяваше да използва очите му, за да съзре някое непознато и ново чудо — лебед в полет, препускащ елен, ловуващ вълк или разкъсвано от буря небе.

Продължи напред и откри пещерата. Един мъж се бе сгушил в дъното ѝ, а млада жена седеше на колене до него. Мъжът го забеляза пръв и го посочи. Жената се извъртя светкавично и в ръката ѝ се появи нож.

— Прибери го — каза Кормак, влезе в пещерата и погледна мъжа. Той седеше, облегал на стената, а десният му крак лежеше изпружен напред, ботушът му бе извит под неестествен ъгъл. Кормак се огледа. Убежището им не струваше — нямаше дърва, а дори и да успееха да запалят, вятърът щеше да го изгаси моментално.

— Трябва да тръгваме — каза той.

— Не мога да ходя — отвърна мъжът завалено. По тъмната му брада се беше образувал лед, кожата му беше на петна, тук-там посиняла.

Кормак го хвана за ръката и го изправи. После се наведе, праметна го през раменете си и го вдигна.

Изпъшка под тежестта, бавно се обърна и каза на момичето:

— Върви след мен.

— Той ще умре, ако го изнесеш навън — възрази тя.

— Ще умре, ако остане тук — отвърна Кормак.

Изкачи се с мъка на билото и пое по дългия път към дома. Товарът изцеждаше силите му. Но вилицата започна да утихва и стана малко по-топло. След час започна да се поти обилно и в гърдите му се надигна страх. Вече усещаше как лед покрива кожата му, усети и първите признаци на бялата смърт. Пое си дълбоко дъх и извика на младата жена.

— Мини до мен. — Тя го направи. — А сега ми говори.

— Много съм уморена... студено ми е.

— Говори, проклета да си! Откъде сте? — Продължи да се влечи напред.

— Бяхме в Пината Кастра, но се наложи да се махнем оттам. Баща ми падна и си счупи крака. Ние... ние... — Тя се спъна и падна.

— Стани, проклета да си! Да умра ли искаш?

— Мръсник такъв!

— Продължавай да говориш. Как се казваш?

— Рианон.

— Погледни баща си. Жив ли е? — Кормак се надяваше, че не е. Копнееше да хвърли товара си. Краката не го държаха, гърбът го болеше непоносимо.

— Жив съм — прошепна мъжът.

Като го псуваше ожесточено, Кормак продължи да върви. След два мъчителни часа стигнаха до боровете, после се започна дългото спускане. Виелицата набра нови сили и завихри наоколо им пелени от сняг, но щом навлязоха между дърветата, вятърът утихна.

Кормак стигна до хижата с първия светлик на зората. Хвърли товара си на тясното легло, което искърца под тежестта му.

— Момичето — каза Андюин. — Не е с теб.

Кормак беше прекалено уморен, за да псува, така че излезе залитайки от хижата и виелицата го награби още от прага. Откри Рианон да пълзи по една пряспа, в посока обратна на хижата. Задържа се със сетни сили, когато я взе на ръце, после главата ѝ увисна на рамото му.

Внесе я в хижата и я сложи пред огнището, после се зае да разтрива ръцете и лицето ѝ.

— Съблечи ѝ дрехите — нареди му Андюин, но измръзналите пръсти на Кормак само подръпваха безрезултатно кожените връзки, така че Андюин му се притече на помощ. Той свали собствените си дрехи, уви се с топло одеяло, седна до огъня и се втренчи в пламъците му.

— Мръдни настрана — каза му Андюин. — Топлината не стига до нея. — Кормак се обърна и видя голото момиче. Беше руса и слаба, с кръгло лице и твърде широка челюст. — Помогни ми — помоли го Андюин и двамата заедно я преместиха по-близо до огъня. Андюин издърпа топлото одеяло от раменете на Кормак и зави с него Рианон. — А сега да се погрижим за бащата.

— Имаш ли нещо против първо да се облека?

Андюин се усмихна.

— Постъпи много храбро, любов моя. Гордея се с теб.

— Каж ми го на сутринта.

Андюин пристъпи до леглото и отмахна одеялото от ранения крак — беше подут и морав от коляното надолу. След като Кормак се облече, тя му каза да го намести. Раненият простена, но не се свести. Докато Кормак държеше крака, Андюин постави ръце от двете страни на счупеното място и лицето ѝ се напрегна съсредоточено. След няколко минути тялото и се разтресе в тръпки, а главата ѝ клюмна. Кормак пусна крака на мъжа и я хвана да не падне.

— Костта се беше раздробила — каза тя. — Беше много трудно да я накарам да се свърже отново. Мисля, че сега вече ще зарасне, но все пак ще е добре, ако измайсториш шини, които да придържат крака неподвижен.

— Изтощена си. Легни си, аз ще се погрижа за тях.

Тя се засмя.

— А ти пращиш от енергия, така ли?

— Убийци! — изкрещя момичето на пода до огнището и седна с изправен гръб. Погледът ѝ бавно се проясни и тя заплака. Андюин коленичи до нея, прегърна я и започна да я гали по косата.

— Тук си в безопасност, уверявам те.

— Никой не е в безопасност — проплака тя. — Никой!

Вятърът заблъска по вратата, насилвайки кожените панти.

— Ще ни намерят — изплака Рианон.

Ръката на Андюин се плъзна по лицето на момичето и легна нежно на челото му.

— Спи — промърмори тя и Рианон се отпусна на пода.

— Кой ги гони? — попита Кормак.

— Мислите ѝ бяха объркани. Видях мъже в черни туники с дълги ножове. Баща ѝ е убил двама от тях, после са избягали в гората. Ще я попитаме, когато се събуди.

— Въобще не трябваше да ги вода тук.

— Трябваше. Те се нуждаеха от помощ.

— Може и така да е. Но аз отговарям за теб, а не за тях.

— Ако наистина си смятал така, защо не го захвърли горе в планината, когато помисли, че ще умреш?

Кормак сви рамене.

— На това не мога да ти отговоря. Но едно мога да ти кажа — ако смятах, че ще те изложат на опасност, щях да им прережа гърлата без капка колебание.

— Знам — тъжно каза тя. — Това е страна от характера ти, за която дори не смея да мисля.

Тя си легна и не каза нищо повече.

Кормак седна до огъня, с натежало от внезапна тъга сърце. Появата на бащата и дъщерята бе хвърлила сянка над Каледоните. Грозотата на един пълен с насилие свят се бе завърнала, а с нея и страхът, че ще му отнемат Андюин.

Той взе меча си и ожесточено започна да го точи.

Андюин спа до по-късно от обичайното и Кормак се измъкна от леглото, без да я буди. От огъня беше останала само жар и той добавя подпалки, докато пламъците не се разгоряха. После пъкна по-дебели дърва и топлината бавно изпълни стаята. Кормак коленичи до русото момиче — цветът на лицето ѝ беше добър, дишането — равномерно. Баща ѝ похъркваше тихичко. Кормак отиде до леглото му и се загледа в лицето на мъжа. Беше силно и почти квадратно от тъмната брада, която лъщеше, сякаш я е мазал с масло. Носът беше сплеснат и изкривен от някакво жестоко счупване в миналото, а около очите и на челото се виждаха белези. Кормак сведе поглед към дясната му ръка, която лежеше отпусната върху одеялата, и видя, че по нея също се пресичат белези.

Хъркането спря и мъжът отвори очи. В погледа, който се закова върху младия мъж, нямаше и следа от сънливост.

— Как си? — попита Кормак.

— Жив съм — отговори мъжът, подпря се на силните си ръце и седна. Отметна завивките и погледна крака си, който Кормак беше стегнал с грубо издялана шина.

— Сигурно си опитен лечител. Не чувствам никаква болка. Сякаш въобще не е бил счупен.

— Не го насилвай — каза Кормак. — Ще ти отрежа тояжка.

Мъжът се втренчи в дъщеря си, която лежеше до огнището, успокои се, като видя, че спи, и сякаш най-последно се отпусна, дори се

усмихна — видяха се счупените му предни зъби.

— Благодарни сме ти, и аз, и тя — каза той и дръпна одеялата над голото си тяло. — Ще поспя още.

— Кой ви преследваше?

— Това не е твоя грижа. — Каза го твърдо, макар че се опита да смекчи резките си думи с крива усмивка.

Кормак сви рамене, навлече вълнената си туника, нахлузи панталоните и ботушите, после излезе навън. Ледунките по покрива капеха, а тъмносивото небе се разчупваше, прошарено от сини отрязъци. Цял час той размахва брадвата и цепи дърва. После се прибра и надуши миризмата на пържен бекон.

Мъжът се беше облякъл и седеше на масата, момичето седеше до него, увито в одеяло. Андюин съсредоточено режеше месото, слепотата ѝ бе повече от очевидна. Главата ѝ бе килната встрани, очите ѝ сякаш се взираха в стената отсреща.

Усмихна се, когато Кормак влезе и попита:

— Красив ли е денят?

— Ще стане — каза той и усети промененото настроение. Мъжът беше потънал в мисли, лицето му беше изпънато, а очите му следяха напрегнато Андюин.

Кормак седна при тях и всички започнаха да се хранят мълчаливо.

— Какви са плановете ти сега, Олег Чукорък? — попита Андюин, след като се нахраниха.

— Откъде знаете името ми, милейди?

— А ти откъде знаеш моето? — отговори на въпроса му с въпрос тя.

— По целия свят хората разпитват за лейди Андюин, Дарителката на живот — отвърна той. — Някои разправят, че Вотан я бил отвел, други — че била умряла. Срецнах един човек, който бил наблизко, когато убили баща ѝ. Той каза, че някакъв мъж, облечен като монах — обаче размахвал майсторски два меча — си пробил с бой път през убийците и спасил принцесата. Ти ли си бил този човек? — попита той Кормак.

— Не. Де да бях!

Олег отново се обърна към Андюин.

— Вотан предлага хиляда жълтици на всеки, който знае къде сте, милейди. Представяте ли си? Хиляда жълтици! А и една дума не се чува. Ни вест, ни кост.

— Досега — каза Андюин.

— Да — съгласи се той. — Но ние няма да ви предадем, милейди — дори за десет пъти по десет пъти толкова жълтици.

— Знам. Ти не си такъв човек, Олег. — Андюин се наведе към момичето и протегна ръка, но Рианон се сви в стола си. — Хвани ръката ми, Рианон.

— Не — прошепна тя.

— Направи го, момиче — заповяда ѝ Олег.

— Тя е демон!

— Глупости! — изрева Олег.

Андюин отдръпна ръката си.

— Няма нищо. Всички си имаме своите страхове. Колко далеч бяха преследвачите ви?

— Отскубнахме им се в планината — каза Олег, — но те няма да се откажат.

— Рианон искат те — каза Андюин. — Защото и тя има талант.

— Как разбрахте? — попита Олег и в очите му блесна страх.

— Тя ме повика от планината. Затова Кормак тръгна да ви търси.

— Съжалявам, че ви създадохме неприятности. Ще си тръгнем веднага щом кракът ми се оправя.

— Смяташ да избягаш от Вотан?

— Не знам, милейди. През целия си живот съм бил воин, морски вълк. Никой човек не може да ме уплаши. Но пък... този Вотан не е човек. Последователите му са обезумели. Обожават го, а онези, които не го обожават достатъчно, другите ги убиват. Някаква лудост се е вселила в душите на народа от Севера. Богът се е върнал. Суровият тъмен бог крачи сред хората. Дали мога да му избягам? Боя се, че не.

— Виждал ли си го този Вотан? — попита Кормак.

— Да. Три години му служих. Той е силен, а точно това винаги сме търсили в един водач. Но той е и нещо повече. Има някаква магия в гласа и в очите му. Виждал съм мъже сами да си прерязват гърлата по негова заповед... и го правят с усмивка, заради честта да му угодят. Той е като силно вино — когато го слушаш, те изпълва чувство на величие.

— Все още говориш като негов последовател — прошепна Андюин.

— Такъв съм милейди. Но съм и човек, баща. Невестите на Вотан умират. Моята Рианон не е за него.

— Как избягахте? — попита Кормак.

— Беше ми наредено да заведа Рианон в замъка му в Ретия. Казах, че ще го направя, но вместо това се качихме на един търговски кораб, плаващ за Хиспания. Силни ветрове и страх от следващата ни по петите буря накараха капитана да потърси убежище близо до Пината Кастра, но буреносните ветрове бяха пратени от Вотан и убийците му ни нападнаха преди да влезем в града. Убих двама, а от останалите се скрихме в снежната виелица.

— Колко са преследвачите? — попита Кормак.

— Нападнаха ни само петима, но ще дойдат още. А той има и други сили на свое подчинение, но за тях не искам да говоря пред лейди Андюин.

— Не се страхувай за мен, Олег. Знам за демоните, те нападнаха и мен.

— Как сте оцелели тогава?

— Благодарение на чужда смелост. Кормак ми спаси живота, също като монаха, за когото сте чули.

— Значи демоните не са непобедими?

— Нищо не е непобедимо. Няма такова зло, което да не може да бъде възпряно, дори и Вотан.

— Бих искал... много бих искал... да повярвам в това. Но сега той е крал на земите от другата страна на морето и всички народи му се кланят. Дори и от Рим дохождат пратеници, които коленичат пред него.

— Утер не коленичи пред никого — каза Кормак. — Вотан още не е видял на какво е способен Кървавия крал.

— Това го знам. По целия свят само за това говорят, Кормак. Във всеки хан мъжете клатят глави и се питат как ли ще свърши битката между тях двамата. Говори се, че Утер имал вълшебен меч, дар от някакъв бог, и че веднъж разцепил с него небесата, сякаш съдрал завеса, и хората видели в небето да греят две слънца. Ще ми се да доживея деня, в който Утер и Вотан ще се изправят един срещу друг.

— И на мен — каза Кормак. — Кървавия крал срещу Кървавия бог.

Рианон изведнъж застина, главата ѝ рязко се вдигна и ръцете ѝ литнаха към очите ѝ.

— Какво има? — попита Олег и обви раменете ѝ с огромната си ръка.

— Открили са ни — прошепна тя.

В последвалата тишина Кормак усети как сърцето му се блъска лудо в гърдите. Страхът се надигна в гърлото му като жлъчка, ръцете му затрепериха. През целия си живот бе понасял безропотно прищевките на чужди хора, побоищата и подигравките им, и не му бе позволено да се опълчи и да познае що е гордост; не бе имал време да попие в себе си живителните добродетели на непокорството. Докато Кулаин беше с тях, бе черпил сили от гнева си, ала сега, когато враговете приближаваха, той усети как някакво ужасяващо чувство на несигурност пропълзва по кожата му и го оголва.

Андюин заобиколи масата и застана до него, меката ѝ ръка погали нежно врата и раменете му. Гласът ѝ зашепна в главата му. „Обичам те, Кормак.“

Дълбочината на чувството ѝ го стопли като огън през зимата и разтопи леда на сковаващата го паника.

— Колко са? — попита той.

— Трима — прошепна Рианон.

— Близо ли са?

— На южния склон и идват към хижата — отговори момичето.

— А аз дори нямам меч! — изрева Олег и удари с юмрук по масата.

— Аз имам — тихо каза Кормак. Стана, хвана ръката на Андюин и я целуна по дланта, после отиде до огнището и взе меча на Кулаин, който стоеше подпрян на стената.

— Ще дойда с теб — каза Олег, грабна един голям нож от масата и се изправи.

— Не — каза Кормак. — Ще чакаш тук.

— Не можеш да надвиеш трима!

Кормак не му отговори, а излезе навън под студеното слънце. Притича до пъна, на който цепеше дърва, остави меча си до него и взе брадвата. Тежкото острие се заби с трясък в една цепеница и я

разполови с лекота. Той взе друго дърво и продължи да се труди. След няколко минути чу преследвачите да пресичат двора и се обърна. Както беше казала Рианон, мъжете бяха трима — високи и брадати, косите им бяха сплетени под бронзовите шлемове. Всички бяха наметнати с плащове от овча кожа, а този най-отпред носеше дълъг меч и кръгъл дървен щит, обточен с бронз.

— Подслон ли дирите? — попита Кормак и заби острието на брадвата в дръвника.

— Сам ли си? — попита водачът им. Гласът му бе гърлен, а очите — студени като снега наоколо.

— Откъде идвате — попита Кормак. — Изгубихте ли се?

Двама от мъжете тръгнаха към хижата, а Кормак вдигна меча си от земята и избърса снега от острието му.

— За подслон ще трябва да си платите — извика той и те спряха и погледнаха към воина с щита.

— Хубав меч — каза той. — Много хубав. — Обърна се към другите и заговори на език, който Кормак не беше чувал никога. Мъжете се разхилиха. — Мечът ми харесва — каза той, като се обърна отново към Кормак.

— Имаш набито око. Е, ще си платите ли за подслона, или ще си вървите по пътя?

— Мислиш, че ще ти платя, за да вляза в този порутен обор?

— Ако не платиш, няма да влезеш.

— Не ме ядосвай, момче. Премръзнал съм и идвам отдалеч. Има ли жена вътре?

— За нея ще ти струва отгоре.

Воинът се ухили.

— Всичко ли се продава в тази прокълната страна?

— Да — каза Кормак.

— Е, жената не ти я искам. Искам топла храна и сведения.

— Най-близкото селище е Дейстър. Тръгвате надолу, после завивате на изток по горските пътеки. До утре сутрин може и да стигнете. Иначе ви остава Пината Кастра.

— Търсим един мъж и едно момиче — и, виж, затова ще ти дадем пари.

— И защо ги търсите тук? В планината сме само аз и жена ми.

— В такъв случай не си ми от полза. — После се обърна към другарите си и им заговори тихо, а гласът на Андюин прошепна в главата на Кормак: „Казва на хората си да те убият“.

Кормак си пое дълбоко дъх и пристъпи усмихнат напред.

— Има едно място, където може да потърсите — каза той и тримата мъже се отпуснаха, докато ги приближаваше.

— Къде? — попита водачът.

— В ада — отвърна той, все така усмихнат.

И внезапно мечът на Кормак се стрелна нагоре, съсече врата на най-близкия мъж и кръвта швирна като фонтан във въздуха. Вторият направи отчаян опит да извади меча си, но Кормак замахна и го разсече през ключицата чак до гърдите. Водачът отскочи назад, захвърли в движение щита си и стисна с две ръце дългия си меч.

Кормак подхвана бърза атака, но викингът я блокира с лекота, нападна и поряза младежа под гърлото.

— Всеки меч е добър точно толкова, колкото мъжът, който го върти — каза воинът, докато двамата пристъпваха бавно в кръг.

Кормак нападна отново, но викингът пак блокира и отвърна на атаката му, като този път разпра туниката му и остави кървава резка по гърдите му. Кормак отстъпи, като се мъчеше да преглътне гнева, да го потисне и да прочисти ума си. Викингът беше умел и самоуверен воин с опита на много битки зад гърба си. Видя, че Кормак отстъпва, усмихна се сурово и нападна с умопомрачителна скорост, замахвайки отвисоко към главата на младежа. Кормак посрещна удара, завъртя се и заби лакът в главата му, като го отхвърли на няколко крачки встрани. Мъжът се строполи на земята. Кормак се затича да нанесе смъртоносния удар, но се подхлъзна на леда.

Викингът се претърколи и скочи на крака.

— Добър номер. Ще го запомня.

От една зейнала рана на бузата му се стичаше кръв.

Двамата отново запристъпваха в кръг. На три пъти викингът напада, но всеки път Кормак отвръщаше умело и бързо на атаките му. После се хвърли напред, но мечът на викинга иззвънтя надолу да блокира удара му и се изви в силните му китки, изтръгвайки оръжието на Кормак от ръцете му.

— Още един добър номер — каза викингът и пристъпи към беззащитния младеж. — Но ти няма да оживееш, за да го запомниш!

Кормак се хвърли вляво, претърколи се и скочи на крака досами дръвника. Измъкна брадвата и отново застана срещу викинга. Мъжът се ухили и отстъпи към мястото, където мечът на Кормак лежеше в снега. Наведе се да го вземе и го претегли в ръка. Прибра своя меч в ножницата и се обърна към Кормак.

— Да те убият със собствения ти меч... това е лош начин да умреш. Боговете ще ти се смеят до края на вечността.

Кормак присви очи — гневът му отново бе надигнал глава, но той ожесточено го потуши. Вдигна брадвата и замахна, а викингът отскочи назад. Преди обаче да е довършил замаха, Кормак пусна дръжката, брадвата излетя от ръцете му и тежкото ѝ желязо се стовари върху лицето на викинга. Той залитна и падна, като изпусна меча, а Кормак скочи напред, грабна го и го заби в гърдите му. Мъжът умря, без да издаде и звук. Кормак измъкна острието, изтри го от кръвта и се върна в хижата.

— Добра работа — каза Олег. — Но трябва да поработиш върху захвата си — прекалено силно стискаш дръжката.

Кормак се усмихна.

— Ще го запомня за следващия път.

— Следващия път няма да е толкова трудно, момко.

— Защо?

— Защото следващия път Чукоръкия ще бъде до теб. И тогава ще научиш някои неща.

ГЛАВА 8

След много седмици на път Кулаин лах Фера стигна до полуразрушения каменен кръг на Сорвиодунум. На зазоряване, под развиделяващото се небе, той се приближи до олтара в средата и постави отгоре му сребърната си тояга. Слънцето се издигна и окъпа камъните в злато, а тоягата засия като огън.

Кулаин затвори очи и прошепна три думи. Въздухът запука, синкав огън се разстла на вълни по плаща и туниката му. Сетне небето потъмня и го обгърна мрак, безкраен, всепоглъщащ мрак, който засмука душата му.

Когато се събуди, беше зашеметен и му се повръщаше.

— Ти си глупак, Кулаин — каза един глас и той се обърна. Зави му се свят и му се догади. — Никой не бива да минава през портал, без да има камък.

— Пак ли ще ми четеш конско, Пендарик? — изръмжа той и се насили да седне. Лежеше в меко легло, застлано с копринени чаршафи. Зад извития като арка прозорец слънцето грееше ярко във виолетово небе. Зрението му се проясни и той впери поглед в широкоплещестия мъж, седнал до леглото му.

— Напоследък рядко ми се случва — каза владетелят на едновременна Атлантида и се усмихна. — По-авантюристично настроените ми поданици си намериха различни занимания отвъд Мъглите, а тези, които останаха тук, се интересуват предимно от научни изследвания.

— Дойдох да те моля за помощ.

— Не се и съмнявам — каза Пендарик. — Кога ще престанеш с тези твои игрички в стария свят?

— Не е игра — за мен поне.

— Виж, това е добра новина. Как е момчето?

— Момчето? Кое момче?

— Утер, момчето с меча.

Кулаин се усмихна.

— Момчето вече побеля. Наричат го Кървавия крал. Но управлява мъдро.

— Така си и мислех. А онова дете — Лаита?

— Ти подиграваш ли ми се, Пендарик?

Лицето на Пендарик стана сурово, а сините му очи — студени.

— На никого не се подигравам, Кулаин, дори на безразсъдни авантюристи като вас двамата с Медлин, а вие съсипахте цял един свят. Какво право имам аз да ви се подигравам? Аз съм човекът, който потопа Атлантида. Не съм забравил миналото си и не осъждам никого. Защо питаш?

— Значи не знаеш какво стана в стария свят?

— И защо трябва да знам? Гороиен беше последната опасност, а ти ни отърва от нея и от немъртвия ѝ син. Не се съмнявам, че Медлин все така мъти главите на крале и принцове, но той едва ли ще тръгне да унищожава света. А ти? Колкото и да си безразсъден, ти си човек на честта.

— Молох се е върнал — каза Кулаин.

— Глупости! Ти го обезглави във Вавилон, а тялото му бе погълнато от огъня.

— Върнал се е.

— И Медлин ли мисли така?

— Не съм виждал Медлин от шестнайсет години. Но можеш да ми вярваш — дяволът се е върнал.

— Да се поразходим в градината, стига вече да си дошъл на себе си. За някои неща е по-добре да се говори под светлината на слънцето.

Кулаин стана от леглото, но отново му се зави свят. Пое си дълбоко дъх.

— Още ден-два ще се чувстваш слаб. Тялото ти е пострадало жестоко по време на пътуването и беше кажи-речи умрял, когато се появи.

— Мислех, че в копието е останала достатъчно сила.

— Може и да е имало — за един по-млад човек. Защо така упорито държиш да остарееш, Кулаин? Какво достойнство има в това да умреш?

— Искам да бъда човек, Пендарик — да усетя смяната на сезоните, да се почувствам част от живота на света. Писна ми от безсмъртието. Както сам каза, помогнах да съсипят един свят. Богове,

богини, демони, легенди — всички те допринасят за едно бъдеще, изтъкано от насилие. Искам да остарeya. Искам да умра.

— Последното поне е вярно — каза Пендарик. После поведе Кулаин към една странична врата и оттам по къс коридор до терасирана градина. Млад мъж им донесе поднос с вино и плодове и Пендарик седна на една пейка, покрита с изящна резба, до леха с дъхави рози. Кулаин приседна до него.

— И така, разкажи ми за Молох.

Кулаин му разказа за видението в манастира и за светкавицата, обгорила ръката му. За удивителния възход на Вотан и за нашествията му в Белгика, Ретия, Панония и Галия. Накрая се облегна назад, отпи от виното си и се загледа в зелените хълмове отвъд града.

— Не каза нищо за Утер и жена му — подсети го Пендарик.

Кулаин си поe дълбоко дъх.

— Предадох го. Станах любовник на съпругата му.

— Той уби ли я?

— Не. Щеше да го направи, но двамата избягахме в Галия и тя умря там.

— О, Кулаин... от всички мъже, които познавам, от теб най-малко бих очаквал да предадеш свой приятел.

— Не търся оправдания.

— Надявам се да е така. Е, значи Молох се е върнал. Какво точно искаш от мен?

— Както и преди — армия, която да го унищожи.

— Нямам армии аз, Кулаин. А дори и да имах, не бих дал благословията си за война.

— Но ти знаеш, че той иска да те убие, нали? Че ще нападне Британия и ще използва големия портал при Сорвиодунум, за да нахлуе във Фера?

— Знам, разбира се — тросна му се Пендарик. — Но за война повече няма какво да говорим. Какво смяташ да правиш?

— Ще го намеря и... ще се бия с него.

— И какво ще постигнеш? Старият Кулаин можеше и да го победи... и наистина го победи. Но ти не си старият Кулаин. На колко си сега по човешките мерки — на четирийсет, на петдесет?

— На малко повече — дойде горчиво-ироничният отговор.

— Тогава се откажи, Кулаин, и се върни в манастира си. Изучавай тайнствата. Радвай се на останалите ти дни.

— Не мога — отвърна Кулаин.

Потънаха в мълчание. После Пендарик сложи ръка върху рамото на Кулаин.

— Не ще говорим пак, приятелю, затова нека ти кажа следното — аз те уважавам, винаги съм те уважавал. Ти си достоен човек. Никога не съм те чувал да виниш другиго за собствените си грешки, нито да кълнеш съдбата или Извора за несполуките си. Това е рядко и ценно качество. Надявам се да намериш покой, Кулаин.

— Покой... смърт... Може би са едно и също — промълви Кулаин.

Утер се събуди посред нощ от кошмар. Отхвърли ядно прогизналите от пот чаршафи, разтърси глава и стана. Беше сънувал, че в стените на замъка се отварят черни дупки и бълват чудовища с криви нокти и разлигавени зурли, от които се разнася вонята на смърт и отчаяние. Напълни докрай дробовете си с въздух и отиде до прозореца — на бойниците нямаше жива душа.

— Само старците и децата се боят от тъмното — прошепна Кървавия крал и се изсмя насила.

Вятърът шептеше покрай зидовете на замъка и за миг му се стори, че чува как нощният повей тихичко просъсква името му. Потръпна. „Овладей се, Утер!“

Сетне звукът се върна — толкова тих, че той затвори очи и наведе глава към прозореца. Ето го...

— Утер... Утер... Утер...

Отпъди го от мислите си — някакъв номер на нощните звуци, нищо повече — и се върна в леглото. Хвърли последен поглед към прозореца и зърна зад него да се носи нещо потрепващо.

Миг по-късно видя, че е човек, и реагира светкавично. Ръката му се стрелна към меча, опрян в ножницата си на нощната масичка, и острието иззвънтя и улови слабите отблясъци в помещението. Утер скочи към прозореца и застина. Човекът наистина беше там, но бе почти прозрачен и висеше като дим на фона на лунната светлина.

— Идат — чу се шепот.

И фигурата изчезна.

Смутен и объркан, Утер хвърли меча на леглото и отиде до масичката край отсрещната стена, на която имаше кана вино и няколко бокала. Посегна за каната и залитна, внезапно изгубил чувство за равновесие. Свлече се на колене и едва сега забеляза мъглата, покрила пода на спалнята му. С едно последно отчаяно усилие той се довлече до леглото и ръката му стисна дръжката на меча тъкмо когато мракът сякаш се канеше да го погълне. Мечът на Силата грейна като факел и мъглата се отдръпна към стената и оттам — под прага. Гол, кралят отвори рязко вратата и излезе в коридора. Галчмай спеше до вратата на тясно походно легло.

— Събуди се, приятелю — каза кралят и побутна спящия по рамото. Отклик не последва. Той го разтърси по-силно. Нищо.

Страх се сбра на топка в стомаха на краля. Той бавно заслиза по витото стълбище и излезе във вътрешния двор. Четиримата стражи лежах на плочника, оръжията им бяха захвърлени край тях.

— Исусе Христе! — прошепна Утер. — Сънят!

Нещо помръдна вляво от него, той светкавично се завъртя — и мечът му разсече празния въздух. Призрачната фигура пак прелетя край него: лицето бе закачулено, тялото — размазано и неясно.

— Меча — прошепна създанието. — Той иска меча.

— Кой си ти?

Внезапно огнена ръка се пресегна през фигурата и горещината отхвърли краля назад и той падна. Тъмни сенки се разстлаха по стените, черни като пещери, разтварящи се...

Утер изтича до един от стражите и изтегли меча му от ножницата. После стисна очи и допря до него собствения си меч. Огън облиза остриетата. Кралят отвори очи и погледна — сега в ръцете му имаше два Меча на Силата, близнаци от сияйна сребърна стомана.

Тъмните зевове се разшириха още и първият звяр изскочи на двора. Утер замахна с истинския меч и го метна високо във въздуха. Светкавица разцепи небето... и Мечът на Кунобелин изчезна.

Звярът изрева и скочи, страховитите му челюсти бяха зейнали. Още се затълпиха след него, скачаха на двора и бавно затваряха кръга около голия крал. След тях се появиха и мъже в черни плащове, всички с мечове със сиви остриета в ръце.

— Мечът — извика един от тях. — Дай ни меча.

— Ела и си го вземи — каза Утер.

Мъжът даде знак и един звяр се понесе напред. Цели седем стъпки високо, чудовището размахваше черна бойна секира. Очите му бяха кървясали, зъбите — дълги и пожълтели. Повечето хора биха замръзнали от ужас, но Утер не беше като повечето хора.

Той беше Кървавия крал.

Метна се напред да посрещне атаката, приклепна под бръснещия полет на брадвата и мечът му разпра люспестото тяло на звяра. Ужасяващ писък раздра нощното безмълвие и останалите чудовища завиха от ярост и тръгнаха напред, но мъжът с тъмния плащ им изкрещя да се върнат.

— Не го убивайте! — извика той и Утер отстъпи крачка назад, изненадан от тази внезапна промяна в намеренията им. После сведе очи към меча да види дали острието се е оцапало с кръвта на чудовището... и разруши илюзията. Мечът пак си беше обикновен гладиус от стомана с увита в кожа дървена дръжка.

— Къде е мечът? — настоя водачът. В очите му се прокрадваше страх.

— Там, където господарят ти никога няма да го намери — отговори Утер с мрачна усмивка.

— Проклети да са очите ти! — изкрещя мъжът, отхвърли назад черния си плащ и вдигна сивия си меч. Останалите последваха примера му. Бяха повече от дузина. Утер бе решен да вземе поне половината от тях със себе си по пътя към ада. Разгърнаха се около него и се втурнаха напред. Утер се опита да пробие кръга, отби един ожесточен удар и заби гладиуса в нечие сърце. Студено острие прониза гърба му, той измъкна гладиуса, извъртя се и разсече врата на един от нападателите. Още две остриета го пронизаха и ледена болка плъзна в гърдите му, после той се строполи, но дори докато падаше, успя да разсече лицето на поредния мъж. После иглички като от изтръпнало се разляха по тялото му и смъртта докосна душата му с костеливия си пръст. Усети, че се издига нагоре, и отвори очи.

— Сега си наш — изсъска водачът и студените му сиви очи светнаха тържествуващо.

Утер погледна надолу към тялото, което лежеше в краката на мъжа — беше неговото, без следа от рана или кръв. Видя как

нападателите му вдигат мечовете си и те се завихрят и разнасят като мъгла на вятър по зазоряване.

— Сега ще разбереш какво е истинското значение на агонията — каза водачът.

Миг по-късно огромната огнена ръка се появи отново, погълна душата на краля и се стопи в тъмнината. Зверовете и хората оставиха тялото там, където беше паднало, и се върнаха в сенките, които се затвориха след тях. Останаха само сивите каменни блокове на една смълчана крепост.

Галад — русият рицар, който преди беше Урсус, принц от Дома на Меровингите — се събуди в предутринния хлад. Стаята беше студена, леглото — празно. Той седна и потръпна зиморничаво, зачуден дали студеният повей е причината да настръхне, или е виновен споменът за онези леденостудени сини очи...

Вече три седмици пратеничеството чакаше в град Лугдунум и редовно получаваше уверения, че новият крал ще ги приеме при първа възможност. Викторин приемаше отлаганията с римско търпение и нито веднъж не даде израз на нарастващия си гняв. Съобщенията от Вотан им носеше един млад саксонец, казваше се Агвейн — висок воин с жълта коса и високомерно поведение.

Изборът му сам по себе си беше добре премерена обида, тъй като Агвейн беше от Южна Саксония, земя в границите на Утеровите владения, и в очите на Викторин това го правеше предател.

Но римлянинът се възползваше добре от наложеното му безделие — обикаляше града заедно с Галад, вслушваше се в приказките из таверните, наблюдаваше учебните маневри на различните готски военни формирования и въобще събираще информация, която щеше да помогне на Утер в тази вече неизбежна война.

Докато пътуваха от крайбрежието насам, бяха видели строящите се огромни триреми и товарни кораби, които можеха да прекарат цяла армия на южния бряг, където тя щеше да набъбне неколkokратно от недоволни саксонци и юти, копнеещи да си отмъстят на Кървавия крал.

На двайсет и втория ден от пристигането им Агвейн пристигна току след зазоряване с новината, че Вотан ще ги приеме. Викторин му

благодари учтиво и се облече в семпла бяла тога. Галад носеше кожения нагръдник и наколенниците на командир от *Cohors Equitana* и гладиус на кръста, но отгоре беше облякъл късата бяла широка дреха на пратеник, с червен кръст, избродиран от лявата страна на гърдите.

Отведоха ги в централния палат, в някаква дълга зала. Покрай стените ѝ стърчаха копия с набучени на тях отрязани глави.

Галад хвърли кос поглед към черепите с гниеща по тях плът и едва успя да потисне гнева си, когато разпозна сред тях и главата на Меровий, доскорощния крал на меровингите. Преглътна с мъка и продължи да крачи след Викторин към високия трон, на който седеше новият бог-крал. Обграден от стражи в сребърни доспехи, Вотан гледаше двамата приближаващи се мъже, вперил неотклонно поглед в облечения в бяло Викторин.

Викторин стигна до подиума и се поклони дълбоко.

— Поздрави, кралю, от вашия брат отвъд морето.

— Аз братя нямам — каза Вотан. Гласът му беше дълбок и мелодичен.

Галад бе впечатлен от силата, която струеше на вълни от този човек. Лицето му беше красиво, оградено от златиста коса, раменете му бяха широки, ръцете — силни и мускулести. Носеше същите сребърни доспехи като стражите си, а плащът на раменете му беше черен.

— Моят крал — спокойно каза Викторин — ви праща дар по случай коронацията ви.

Обърна се и двама войници внесоха квадратна ракла от полиран абанос. Коленичиха пред краля и я отвориха. Той се наведе и извади сребърния шлем, който лежеше вътре. Златна лента красеше ръба, а вместо наушници, към шлема бяха прикрепени сребърни гарванови криле.

— Не е лошо — каза Вотан и го подхвърли на един от стражите, който го остави на пода до трона. — А сега да говорим по същество. Дадох ви три седмици да оцените силата на Вотан. Ти използва добре това време, Викторин, както се полага на воин с твоя ранг и опит. А сега се върни в Британия и кажи на кралете и вождовете, че ще дойда и ще им дам своите дарове.

— Моят господар Утер... — започна Викторин.

— Утер е мъртъв — каза Вотан. — И ви трябва нов крал. Тъй като наследник няма и тъй като моите братя саксонците се обърнаха към мен за помощ срещу вашата римска тирания, аз реших да приема предложението им и да отида в Британия, за да проуча обвиненията им в неправда.

— С армията си ли ще дойдете, милорд? — попита Викторин.

— Мислиш ли, че ще имам нужда от нея, Викторин?

— Това, милорд, ще зависи от краля.

— Поставяш под съмнение думите ми? — попита Вотан и Галад забеляза, че стражите се напрягат, а ръцете им бавно се плъзгат към мечовете.

— Не, господарю. Просто посочвам — с цялото си уважение — че Британия си има крал. Когато един умре, друг се възкачва на трона.

— Обърнах се с петиция към папата в Рим — каза Вотан — и имам подпечатан от него пергамент, с който той ми дарява кралство Британия, в случай че реша да го приема.

— Може да се спори доколко Рим все още има власт над делата на запада — каза Викторин, — но това ще отсъдят други. Аз съм обикновен войник.

— Скромността ти е похвална, но ти си много повече от обикновен войник. Бих искал да ми служиш, Викторин. Талантливи хора не се намират лесно.

Викторин се поклони.

— Благодаря за похвалата. А сега, с ваше позволение, трябва да се подготвим за пътуването до дома.

— Разбира се — каза Вотан и стана. — Но първо ми представи своя млад спътник.

— Това е Галад, рицар на Утер.

Галад се поклони, а кралят слезе от подиума и застана пред него. Галад вдигна поглед към леденостудените сини очи.

— А какво е твоето мнение по въпроса, рицарю на Утер?

— Аз нямам мнение, господарю, само меч. И когато моят крал ми каже да го използвам, го правя.

— А ако аз ти бях крал?

— Попитайте ме отново, господарю, когато този ден дойде.

— Ще дойде, Галад. Щом се запролети и ще дойде. Кажете ми — продължи той, като се усмихна и разпери ръце към отрязаните глави —

какво мислиш за украсата на тази зала?

— Мисля, че ще привлече мухите, господарю, щом се запролети.

— Стори ми се, че разпозна един от тях.

Галад примигна.

— Вярно е, господарю. Вашата наблюдателност е изключителна.

— Той посочи гниещата глава на Меровий. — Видях го веднъж — с баща ми бяхме в Галия по работа. Това е... бившият... крал.

— Той можеше да ми служи. Намирам за твърде странно, че един човек може да предпочете да напусне този свят в мъки, вместо да му се наслаждава сред богатство и удоволствия. И за какво? Всеки човек служи на някого... дори кралете. Кажете ми, Галад, какъв смисъл има да се съпротивляваш на неизбежното?

— Винаги са ме учили, че неизбежна е единствено смъртта, господарю, и ние правим всичко по силите си да ѝ се противопоставяме през всеки ден от живота си.

— Дори и смъртта не е неизбежна за тези, които ми служат добре — нито е освобождение за онези, които въстават срещу мен. Нали така, Меровий?

Гниещата глава сякаш увисна още повече на пиката, а устата ѝ се отвори в безмълвен писък.

— Сам виждаш — тихо каза Вотан, — че бившият крал е съгласен с мен. Кажете ми, Галад, би ли искал да имаш враг като мен?

— За един войник, господарю, животът рядко е въпрос на предпочитания. Както сам отбелязахте съвсем вярно, всеки човек се подчинява на волята на някой друг. Колкото до мен, аз бих предпочел да нямам врагове, но животът не е толкова прост.

— Добре казано, войнико — отвърна кралят, обърна се и тръгна към трона си.

Двамата мъже заотстъпваха заднишком, докато не излязоха от залата, после се обърнаха и тръгнаха мълчаливо към странноприемницата, в която бяха отседнали. Когато стигнаха там, Викторин се отпусна безсилно в един широк стол и стисна главата си с ръце.

— Може да не е вярно — каза Галад.

— Той не излъга — какъв смисъл да лъже за нещо такова? Утер е мъртъв. Британия е мъртва.

— Мислиш, че Вотан ще стане крал?

— Как бихме могли да го спрем? По-добре да изберат него и да няма кръвопролития.

— И ти би предложил това?

— А ти да имаш по-добро предложение?

По-младият мъж тъкмо се канеше да отговори, когато видя ръката на Викторин — римлянинът разпери пръсти, после бързо ги сви в юмрук. Това беше съгледваческият сигнал за мълчание в присъствието на враг.

— Не. Мисля, че си прав — каза той.

Рано сутринта Галад стана и отиде гол до потока зад странноприемницата. Изкъпа се в студената вода, която се спускаше от снежната планина. После освежен се върна в стаята си и се облече за предстоящото пътуване. Групата им се състоеше от дванадесет души. Закусиха в общото помещение на странноприемницата. Викторин, отново в униформата си на боен командир — бронзов нагръдник и обкована с бронзови кабари кожена поличка — седеше, потънал в мълчание. Новината за смъртта на Утер беше стигнала и до войниците, които също седяха помръкнали.

Едно конярче влезе и каза на Викторин, че конете им са готови. Станаха от масата и когато слънцето се издигна над планинските върхове, вече бяха извън града. Викторин махна на Галад да се приближи и двамата се отделиха от основната група, достатъчно напред, за да не ги чуват другите.

— Искам да тръгнеш за Белгика и да вземеш кораб оттам — каза римлянинът на младия меровинг.

— Защо?

Викторин въздъхна.

— Помисли, млади принце. Вотан може и да е повярвал на думите ми и на пораженческия дух, който се постарях да покажа. Но може и да не е. Ако аз бях на негово място, щях да се погрижа да не стигна жив до морето.

— Още една причина да не се разделяме — каза Галад.

— Мислиш, че един меч в повече ще промени нещо? — сопна му се старият пълководец.

— Не — призна Галад.

— Прощавай, момчето ми. Ставам раздразнителен, когато се опитват да ме убият. Стигнеш ли до Британия, намери Прасамак — той е хитра стара лисица — и Галчмай. И двамата могат да ти дадат мъдър съвет. Не знам кой е поел управлението на кралството — може би Петроний, макар че той е с десет години по-стар и от мен. Или Гемин Като. Надявам се да е той — поне от война разбира, ако не от друго. От това, което видях, до пролетта корабите ще са готови да отплават, което означава, че няма да имаме много време за сваятна подготовка. Ако трябва да налучквам, бих казал, че ще слязат близо до Андериди, но може да ударят и по-далеч на север. Вотан ще намери съюзници навсякъде из кралството. Проклет да е Утер! Как можа да умре точно сега?

— А вие какво ще правите, сър?

— Ще продължа, както се очаква от мен, но падне ли нощта, ще свърнем от пътя. О, Митра, какво ли не бих дал за десет от старите легиони! Видя ли римските войници в двора на Вотан?

— Да. Не бяха особено впечатляващи.

— Без шлемове, без нагръдници. Говорих с един от младите мъже — изглежда, армията е гласувала да ги свали от употреба, защото били прекалено тежки! Но Рим управляваше света с тях!

— Една страна е толкова силна, колкото ѝ позволят нейните водачи — каза Галад. — Готите никога нямаше да завладеят толкова земи, ако Вотан не ги беше обединил, а когато той умре, те отново ще се пръснат.

— Тогава да се надяваме, че ще умре скоро — каза Викторин. — Отдалечим ли се достатъчно от града, така че да не ни виждат, тръгни на север — и нека Хермес даде крила на коня ти.

— И нека вашите богове ви заведат жив и здрав у дома.

Викторин не каза нищо, само свали плаща си, сгъна го и го преметна през седлото — ритуал, спазван от всички кавалерийски офицери, когато яздеха през враждебна земя.

— Ако до пролетта не съм се прибрал у дома, Галад, запали една свещ за мен на олтара на Митра.

Кулаин стоеше в центъра на каменния кръг със сребърното си копие в ръка.

— Сигурен ли си, че постъпваш мъдро, приятелю? — попита Пендарик.

Кулаин се усмихна.

— Никога не съм постъпвал мъдро. Мъдрият човек знае границите на своята мъдрост. Но вярвам, че ми е орисано да се изправя срещу злото на Вотан. Мечовете ми може и да не са достатъчни, за да обърнат битката, но може и да са — кой знае? Ако не опитам, никога няма да разбера.

— Аз също ще тръгна срещу тъмния — каза Пендарик, — но по свой начин. Вземи това — мисля, че ще ти потрябва. — Кулаин протегна ръка и взе едно златно камъче, голямо колкото врабче яйце.

— Благодаря, Пендарик. Мисля, че повече няма да се видим.

— В това си прав, Господарю на копието. Нека Изворът на всички неща е винаги с теб.

После Пендарик вдигна ръце и изрече думата на Силата...

ГЛАВА 9

Когато Откровение стигна до южната порта на Еборакум, градът беше в траур. Като видя, че белобрадият странник е монах и не носи оръжия, а само дълга сопа, стражникът на пост му махна да мине.

— Кралят в града ли е? — попита Откровение.

— Не си ли чул? — каза стражникът, млад мъж от помощните войски, въоръжен с копие.

— На път съм от три дни. Никого не съм виждал.

— Кралят е мъртъв — каза стражникът. — Убили са го с магия.

Зад Откровение чакаха и други пътници, така че стражникът му махна да влиза по-бързо. Той мина под кулата при портата и тръгна по тесните улички, завладян от връхлитащи един през друг спомени — младият Утер, висок и силен в Каледоните; Кървавия крал, повел атака срещу врага; момчето и мъжът, така изпълнени с живот. Усети как дълбока тъга набъбва в сърцето му. Беше дошъл тук да се помири с мъжа, когото беше предал, да потърси опрощение.

Вървеше през града замаян, сляп за дюкяните, магазините и сергиите по пазара, докато не стигна до кралската крепост. Двама стражници стояха на пост, и двамата в траурни дрехи и с тъмни пера на шлемовете.

Копията им се кръстосаха пред него и му препречиха пътя.

— Никой не може да влиза в града днес — каза единият стражник. — Ела утре.

— Трябва да говоря с Викторин — каза Откровение.

— Няма го. Ела утре.

— Тогава с Галчмай или Прасамак.

— Да не си глух, старче? Утре ти казах.

Тоягата на Откровение литна нагоре и помете копията настрана. Стражниците скочиха да го задържат, но тоягата изпука в черепа на първия и го повали на земята, после се заби в слабините на другия, а следващият удар се стовари върху тила му, когато той се преви от силната болка.

Откровение влезе във вътрешния двор. Двайсетина мъже седяха унило на групички, лицата им бяха сурови и помръкнали.

— Къде е Галчмай? — попита Откровение един приседнал на герана воин.

Мъжът вдигна очи и махна към северната кула. Откровение тръгна нагоре по витото стълбище към кралските покои. Там, на покрито с бял лен легло бе положено тялото на Утер, в доспехи и шлем, окичен с пера. До леглото, хванал ръката на краля, седеше Галчмай, Кралската хрътка. Сълзи се стичаха по бузите му, а очите му бяха подути и зачервени.

Той не чу Откровение да се приближава, нито реагира, когато монахът постави ръка на рамото му, но при звука на гласа му се дръпна като ужилен и скочи.

— Как се случи, Гал?

— Ти! — Ръката на Галчмай посегна към колана му, но мечът не беше там. Очите му засвяткаха. — Как смееш да идваш тук?

Откровение не му отговори, а се приближи до леглото и прошепна:

— Попитах как се случи.

— Има ли значение? Стучи се. Магическа мъгла изпълни замъка и всички потънахме в дълбок сън. Когато се събудихме, кралят лежеше мъртъв в двора до трупа на някакво покрито с люспи чудовище. А мечът беше изчезнал.

— Кога стана това?

— Преди три дни.

Откровение вдигна ръката на краля.

— Тогава защо няма и следа от вкочаняване?

Плъзна пръсти към китката на краля и зачака. Пулс нямаше — въпреки това плътта беше топла на пипане.

Той извади камъка на Пендарик и го допря до челото на краля. На пръв поглед не се случи нищо, но под пръстите, стиснали китката на мъртвия, се усети леко потрепване.

— Жив е — каза Откровение.

— Не може да бъде!

— Виж сам, щом не ми вярваш.

Галчмай заобиколи от другата страна на леглото и притисна пръсти до гърлото на краля, точно под челюстта. Очите му грейнаха,

но само за миг.

— Още една от магиите ти, Кулаин?

— Не, кълна се.

— Колко струват клетвите на един клетвопрестъпник?

— Сам прецени, Галчмай. Тялото не е вкочанено, кръвта не се е стекла надолу — виж цвета на лицето му, нито очите са хлътнали. Ти как би определил състоянието му?

— Но той не диша и сърцето му не бие — възрази кантиецът.

— Той е на границата на отвъдното, но още не е прекосил тъмната река.

Откровение хвана в шепи лицето на краля.

— Какво правиш? — попита Галчмай.

— Мълчи — каза Откровение и затвори очи. Съзнанието му се понесе свободно и се съедини с това на Утер, черпейки от силата на камъка.

Мрак, отчаяние и някакъв тунел от черни камъни... Звяр... Много зверове... една фигура, висока и силна...

Откровение изкрещя и отхвъркна към другия край на стаята, сякаш блъснат от нещо. Предницата на расото му беше раздрана, а от дълбоките драскотини по гърдите му се стичаше кръв.

— Митра! — прошепна Галчмай.

Откровение стана, вдигна камъка пред гърдите си и раните му моментално се затвориха.

— Държат душата на Утер — каза той.

— Кои?

— Врагът, Галчмай. Вотан.

— Трябва да го спасим.

Откровение поклати глава.

— За това ще е необходима сила, по-могъща от моята. Можем само да пазим тялото му. Докато то е живо, има надежда.

— Тяло без душа — какъв е смисълът?

— Плътта и духът са свързани, Галчмай, всяко черпи сила от другото. Вотан вече е разбрал, че тялото е живо, и ще потърси начин да го унищожи, това е сигурно. Едно обаче ме озадачава — защо са взели душата му. Разбирам желанието на Вотан да убие Утер, но причината за това тук ми се изплъзва.

— Хич не ме интересуват подбудите му — изсъска Галчмай, — но Вотан ще умре заради това, което направи. Кълна се.

— Боя се, че точно той не ти е по силите — каза Откровение. После отиде до отсрещната стена и прокара камъка в права линия по нея, покрай вратата, покрай северната стена и така, докато не стигна до мястото, откъдето беше започнал. — Сега ще видим какво ще стане.

— Защо се върна?

— Мислех, че съм дошъл, за да помоля Утер за прошка. Но сега съм склонен да вярвам, че Изворът сам е насочил стъпките ми, за да защита краля.

— Ако той беше... жив... щеше да те убие.

— Може би. А може би не. Донеси си оръжията, Гал, и доспехите. Скоро ще ти потрябват.

Без да каже и дума, Галчмай излезе от стаята, а Откровение придърпа един стол и седна до леглото. Защо бяха взели душата на краля? Молох не би изхабил толкова много сила само за да тормози врага. А силата, която бе извлякъл от своя камък сипстраси, за да постигне това, трябваше да е била огромна. Сигурно беше убеден, че ще спечели нещо — нещо, което да си струва загубата на толкова енергия. А и тялото... защо го бе оставил живо?

Откровение погледна краля. Доспехите му бяха украсени със златни релефни изображения, шлемът носеше короната на Британия и орела на Рим; нагръдникът беше изработен в гръцки стил, с релефното изображение на символа на мечката. Поличка с пиринчени кабари над тесни кожени панталони и високи до бедрата ботуши, подсилени с мед, за да предпазват коленете на конника при сблъсъка на бойните коне по време на атака. Ножницата беше обсипана със скъпоценни камъни, подарък от един богат новиомагски търговец, изработена, за да приютява великия Меч на Кунобелин.

От мисълта, че Мечът на Силата е в ръцете на Вотан, му прилошаваше. Защото преди време той бе негов — пред очите му го бяха изковали от чист сребърен сипстраси, най-редкия сред магическите камъни, сто пъти по-моцнен от златното камъче, което носеше в момента. И без меча Вотан беше достатъчно силен, но коя ли армия на света би могла да му се опълчи сега, когато го държеше в ръцете си?

Вратата се отвори и влезе Галчмай — в пълно бойно снаряжение и с два къси меча, по един от всяка страна. Зад него вървеше Прасамак, понесъл извития си лък и колчан, пълен със стрели.

— Радвам се да те видя — каза Откровение.

Прасамак кимна, закуцука през стаята и остави лъка и колчана си до стената.

— И аз не знам защо — каза бригантът, — но така и не повярвах, че скокът от онази скала те е убил. Но след като не се появи...

— Отидох в Мавритания на африканския бряг.

— А кралицата?

— Тя остана в Белгика. Умря преди няколко години.

— Не трябваше да става така — каза Прасамак и подаде ръка на Откровение. Той я стисна и попита:

— Значи не ме мразиш, така ли?

— През целия си живот не съм мразил никого. И ако щях да започвам, нямаше да е с теб, Кулаин. Бях там първата нощ, когато Утер легна с Лаита. По-късно говорех с принца — защото по онова време той беше принц — и той ми каза, че докато се любели, когато чувствата му били в най-високата си точка, Лаита промълвила твоето име. Той така и не го забрави... прояждаше го отвътре. Не беше лош човек и се опита да й прости. Работата е там, че ако не можеш да забравиш, не можеш и да простиш. Съжалявам, че кралицата е мъртва.

— И двамата ми липсвахте през всичките тези години — каза Откровение. — Както и Викторин. Къде е той?

— Утер го прати в Галия да преговаря с Вотан — каза Галчмай. — От месец не сме получавали вести от него.

Откровение не каза нищо. Прасамак седна на един стол до леглото и попита:

— Кога ще дойдат?

— Довечера. Или утре.

— Откъде са разбрали, че тялото е живо?

— Опитвах се да стигна до душата на Утер. Вотан беше там и едно от чудовищата му ме нападна. Вотан със сигурност е разбрал, че съм проследил жизнената нишка на Утер, и ще я проследи на свой ред.

— Можем ли да ги спрем?

— Можем да опитаме. Кажете ми всичко за това как сте намерили краля.

— Лежеше във вътрешния двор — отвърна Галчмай. — До него имаше някакво страховито същество, сякаш излязло от кошмар — с разпран корем, мъртво, и се разлагаше толкова бързо, че няма да повярваш. По мръкване бяха останали само костите и вонята.

— И не е имало нищо друго? Само кралят и мъртвото чудовище?

— Да... не... До тялото имаше гладиус — на един от стражите.

— Гладиус? Стражът ли го е изпуснал там?

— Не знам. Ще попитам.

— Направи го веднага, Гал.

— Толкова ли е важно?

— Ако кралят го е използвал, значи е важно, повярвай ми.

След като Галчмай излезе, Прасамак и Откровение застанаха до извитата стена, обграждаща северната кула, и загледаха хълмовете около Еборакум.

— Земята е толкова зелена и красива — каза Откровение. — Как мислиш, дали някога ще познае истински мир?

— Едва ли, поне докато тук има хора — отвърна Прасамак, седна и придърпа зеленото наметало около раменете си. — Мислех, че вие, безсмъртните, не остарявате.

Откровение сви рамене.

— Всички неща си имат своите сезони. Как е Хелга?

— Умря. Липсва ми.

— Деца имате ли?

— Момче и момиче. Момчето умря от червената чума, когато беше на три, но дъщеря ми оцеля. Хубавица е — сега е бременна и се надява да роди момче.

— Щастлив ли си, Прасамак?

— Жив съм... и слънцето грее. Не се оплаквам, Кулаин. А ти?

— Мисля, че съм доволен. Я кажи, да се е чувало тук нещо за Медлин?

— Не. Той и Утер се разделиха преди няколко години. Не знам кой е бил прав и кой крив, но всичко започна, защото Медлин твърдеше, че магията му не можела да открие къде се криете двамата с Лаита. Утер реши, че чародеят не иска да му помогне заради лоялността си към теб.

— Не е така — каза Откровение. — Аз използвах камъка си, за да ни засланя.

Прасамак се усмихна.

— Жал ми е за кучката. По-добре изобщо да не ви бяхме открили. Но Утер беше мой крал и приятел. Не можех да предам доверието му.

— Не ти се сърдя. Просто ми се иска да беше потърсил малко по-внимателно, след като скочихме от скалата.

— Защо?

— Синът на Утер е бил в пещерата. Лаита роди детето там и то е оцеляло.

Старият бригант пребледня.

— Син?! И си сигурен, че е от Утер?

— В това няма никакво съмнение. Отгледали са го саксонци — намерили го до кучката и кученцата и го кръстили Демонсон. Ако го видиш, сам ще се увериш. Одрал е кожата на баща си.

— Трябва да го доведеш тук. Той трябва да стане новият крал.

— Не — остро каза Откровение. — Още не е готов. Не казвай и дума за това нито на Гал, нито на никого. Когато дойде моментът, Утер сам ще го признае за свой наследник.

— Ако оживее — прошепна Прасамак.

— Ние сме тук, за да се погрижим за това.

— Двама престарели бойци и един безсмъртен, който дири смъртта? Едва ли сме най-внушаващата страхопочитание сила.

Галчмай се върна по залез-слънце и Откровение и Прасамак отидоха при него в покоите на краля.

— Е? — попита Откровение.

Белокосият кантиец сви рамене.

— Стражът казва, че когато паднала мъглата, мечът му си бил в ножницата, но когато се събудил, го намерил до краля. И какво от това?

Откровение се усмихна.

— Това означава, че Утер е убил звяра с гладиуса на войника. Това не ти ли говори нещо?

Очите на Галчмай светнаха.

— Мечът му не е бил у него.

— Именно. Знаел е за какво са дошли и е скрил меча на място, където няма да го намерят. Затова са го взели жив... за да изтръгнат истината с мъчения.

— Може ли да се измъчва душа? — попита Прасамак.

— По-добре, отколкото можеш да изтезаваш едно тяло — отговори Откровение. — Помисли си за душевната болка, която изпитваш от смъртта на любим човек. Не е ли тя по-силна от всяка телесна рана?

— Какво можем да направим, Кулаин? — прошепна Галчмай, без да откъсва поглед от неподвижното тяло на краля, на когото беше служил четвърт столетие.

— Първо трябва да защитим тялото, второ — да открием Меча на Силата.

— Може да е... и аз не знам къде — каза Прасамак.

— Още по-лошо — призна Откровение. — Може да е какво ли не.

— Не те разбирам — каза кантиецът. — Нали е меч?

— Изработен е от сребърен сипстраси, най-могъщата сила, позната на древния свят. С неговата сила построихме порталите, Стоящите камъни, и създадохме старите пътища, които вие, хората, все още използвате. С нея създадохме древните пътеки, простиращи се през много царства и свързващи множество места на земна магия. Ако Утер го е пожелал, мечът може да се е превърнал в камъче, или в дърво, или в копие, или в цвете.

— Тогава какво ще търсим? — попита Прасамак. — Можем ли да разпратим рицарите на Утер из цялата страна да търсят някакво си цвете?

— Магията на меча все ще се прояви някъде. Да приемем, че е цвете — тогава в района около него растенията ще избуят като никога преди, насажденията ще дават цвят по-рано и болестите ще изчезнат. Рицарите ще трябва да търсят подобни знаци.

— Ако въобще е в Британия — каза Галчмай.

— Ако е лесно да се намери, тогава ще го намери и Вотан — тросна му се Откровение. — Но помислете върху следното — Утер е бил в голяма опасност и е имал само няколко мига, за да скрие меча. Вие и двамата го познавате добре — къде според вас би го изпратил той?

Прасамак вдигна рамене.

— Може би в Каледоните, където е срещнал теб и Лаита. Или в Пинре, където победи армията на Гороиен. Или в Камулодунум.

— Всички тези места Вотан ще ги претърси, защото историята на краля я знаят всички. Утер не би направил търсенето толкова лесно — каза Откровение. После възкликна: — Господи!

— Какво? — попита Галчмай.

— В Каледоните има двама души, които Вотан не бива да открие. А аз не мога да ида при тях, защото не трябва да мърдам оттук. — Той се изправи. Лицето му беше преbledняло, Прасамак сложи ръка на рамото му и попита:

— Момчето, за което спомена ли?

Откровение кимна.

— И сега трябва да избираш между... — Прасамак не довърши. Знаеше какво терзание разкъсва гърдите на другия мъж. Да спаси или бащата, или сина. Или, от гледната точка на Кулаин — да предаде единия, за да спаси другия.

Галчмай запали фенерите, извади единия си меч и почна да го точи. Откровение взе тоягата си и затвори очи. Кафявото вълнено расо изчезна, заменено от черно-сребърните доспехи на Кулаин лах Фера. Сивата брада се стопи, а косата му потъмня. Тоягата стана сребърна и Кулаин завъртя дръжката, превръщайки копието в два къси меча от искрящо сребро.

— Значи взе решение? — прошепна Прасамак.

— Да. И дано Бог ми прости — каза Господарят на копието.

Пролетта в Каледоните беше красива, планината грееше в цвят, пълноводните ручей проблясваха под слънчевите лъчи, а гората бе оживяла от птичите песни. Кормак никога не се бе чувствал толкова щастлив. Олег и Рианон бяха открили и потегнали старата хижа горе в планината, като бяха оставили на Андюин и Кормак уединението, необходимо на двама влюбени. Повечето утрини Олег придружаваше Кормак в кросовете му и го учеше на някои по-завързани хватки с меча. Но прехвърлеше ли слънцето зенита, Олег се връщаше в горната хижа. Колкото до Рианон, Кормак не я виждаше често, но и редките им срещи бяха достатъчни, за да разбере, че е нещастна. Не беше

повярвала на онова, което баща ѝ беше разказал за Вотан, и беше убедена, че с бягството им ѝ е попречил да стане кралица на готите. Сега прекарваше по-голямата част от времето си високо в планината, бродеше по пътеките и търсеше вътрешен мир.

Кормак рядко се замисляше за нея. Беше жив, заобиколен от красотата и влюбен.

— Щастлив ли си? — попита го Андюин, докато седяха голи край езерото под следобедното слънце.

— А как иначе? — отвърна ѝ с въпрос той, погали косите ѝ и се наведе да я целуне. Тя обви ръка около врата му и го притегли към себе си и към меките си гърди. Ръката му се плъзна по бедрото ѝ и той за хиляден път се изуми от копринената мекота на кожата ѝ. После се отдръпна.

— Какво има? — попита тя.

— Нищо — отвърна Кормак и се засмя. — Просто ми се прииска да те погледам.

— Какво виждаш?

— Какво бих могъл да ти кажа?

— Можеш да ме засипеш с ласкателства. Каж ми, че съм красива — най-красивата жена на света.

— Ти наистина си най-красивата жена на света. Това стига ли ти?

— А ти само заради красотата ми ли ме обичаш? Или защото съм принцеса?

— Аз пък съм кралски син — каза Кормак. — Ти затова ли ме обичаш?

— Не — прошепна тя. — Обичам те заради това, което си — като човек.

Любиха се бавно, макар и със страст. Накрая телата им се разделиха и Кормак я целуна нежно по челото. Видя сълзите в очите ѝ и я прегърна.

— Какво има?

Тя поклати глава и извърна глава настрани.

— Каж ми, моля те.

— Всеки път, когато сме заедно като сега, ме обзема страх, че е за последно. И един ден наистина ще бъде.

— Не! Винаги ще бъдем заедно. Нищо няма да ни раздели.

— Винаги?

— Докато звездите не изпадат от небето — обеща ѝ той.

— Само дотогава ли?

— Само дотогава. След това може да ми се прииска някоя по-млада.

Тя се усмихна, седна и посегна за роклята си. Той ѝ я подаде, после събра собствените си дрехи и взе и меча, който носеше постоянно след нападението.

— Дай ми очите си, Кормак — помоли тя.

Той се наведе към нея и я остави да прокара длан по затворените му клепачи. Заля го мрак, но този път паника нямаше.

— Ще те надбягам до вкъщи — извика тя и той я чу да тича по пътеката. Ухили се и направи шест крачки напред до облата скала, опипвайки я за вдлъбнатината, която сочеше на юг. После затича, като броеше крачките си. Когато стигна до трийсет, забави и внимателно, педя по педя, приближи до ударения от гръм бор, чийто горен клон сочеше надолу към хижата и към равната отсечка, спускаща се към поляната пред нея.

Почти беше стигнал дотам, когато чу писъка на Андюин — писък, който го прободде през сърцето и го изпълни с ужасяващ страх.

— Андюин! — изкрещя той и измъченият му вик проехтя из планината. Продължи слепешката, с меч в ръка, без да забележи, че се е отклонил от пътеката, докато не се спъна в един стърчащ корен. Падна, изпусна меча и пръстите му зашариха трескаво по тревата да го намерят.

Постара се да се овладее и се съсредоточи върху звуците около себе си, без да спира да опипва тревата. Най-сетне откри меча и стана. Теренът от лявата му страна се издигаше, така че той се обърна надясно и тръгна надолу по склона, протегнал напред лявата си ръка. Земята под краката му стана равна и той усети миризмата на пушека, който се издигаше от комина на хижата.

— Андюин!

Нещо помръдна вдясно от него — тежко и бавно.

— Кой е там?

Отговор не последва, но звукът се усили — някой или нещо се приближаваше с бързи крачки. Кормак изчака до последния момент, после замахна с меча — острието не се натъкна на нищо. Различи нови

звуци — сърдити гласове, провлачени стъпки. Стисна меч с две ръце и го вдигна пред себе си.

Нещо внезапно се раздвижи вляво от него... и страшна болка прониза хълбока му. Той се завъртя и замахна с меч, но пак разсече само въздуха.

До стената на хижата Андюин се свести — някакъв брадат мъж я държеше здраво. Очите ѝ се отвориха и тя видя Кормак, сляп и сам, заобиколен от въоръжени мъже.

— Не! — извика тя, затвори очи и му върна дара.

Зрението на Кормак се върна миг преди следващият нападател бавно да пристъпи напред. Хилеше се. Кормак посрещна удара, после с един замах на меч разпори гърлото на викинга. Останалите седмина се хвърлиха към него. Кормак нямаше никакъв шанс и след миг се строполи по гръб, но дори и тогава продължи да сече и да пронизва враговете. Едно острие го прониза в гърба, друго отвори зейнала рана в гърдите му.

Андюин изпищя и допря длан до гърдите на мъжа, който я държеше. Туниката му избухна в пламъци, после огънят се плъзна нагоре и обхвана лицето му. Той закрепя от болка, пусна я и заудря с ръце брадата си, но огънят вече бе плъзнал по косата му.

Тя падна, изправи се и хукна към групата, обградила Кормак. Ръцете ѝ бяха като факли от бял огън. Един викингски воин тръгна към нея с вдигнат меч, но от дланите ѝ изригна пламък и го погълна. Втори воин метна нож, който се заби в гърдите ѝ. Тя залитна, но въпреки това продължи напред към Кормак. Друг воин я заобиколи изотзад, мечът му се заби в гърба ѝ и острието излезе през гърдите ѝ. Кървава пяна изби на устните ѝ и тя се строполи на земята.

Кормак се опита да допълзи до нея, но нечий меч се заби в гърба му и го обгърна мрак.

Олег Чукорък изрева гневно от склона и хукна към поляната с два меч в ръцете.

— Ела, Магрин! — извика Олег.

— Ела, предателю — изсъска един тъмнобрад викинг.

— Не го убивайте! — извика Рианон от прага на хижата.

Олег и Магрин връхлетяха един срещу друг, мечовете им се сблъскаха сред рояк от искри. Олег заби меч си в корема на Магрин и когато той се строполи на земята, четиримата други викинги нападнаха

вкупом. Олег се затича да ги посрещне, като нанасяше удари с безумна ярост, на която те не можеха да устоят. Един след друг мъжете падаха пред студеноокия воин. Последният хукна да се спасява, но Олег метна след него единия си меч и той го удари с дръжката по главата и го събори на земята. Преди да е успял да се изправи, Чукорък го настигна и главата на викинга се търкулна от раменете му.

Олег застана неподвижен на поляната, гърдите му се надигаха и спадаха тежко, убийствената му ярост бавно затихваше. Накрая той се обърна към Рианон и възкликна:

— Предателка! От всички постъпки, с които можеше да ме посрамиш, тази беше най-лошата. Двама души рискуваха живота си, за да те спасят... и платиха горко за добрината си. Махай се от очите ми! Махай се!

— Не разбираш! — извика тя. — Не исках да стане така! Просто исках да се махна оттук.

— Ти си ги извикала. Това е твое дело. Махай се! Видя ли те пак, ще те убия със собствените си ръце.

Тя изтича към него.

— Татко, моля те!

Тежката му ръка я зашлеви през лицето, тя залитна и падна.

— Не те познавам! За мен си мъртва — каза той.

Рианон с мъка се изправи, после заотстъпва пред леда в очите му и хукна надолу по склона.

Олег отиде първо при Андюин и изтегли меча от гърба ѝ.

— Никога не ще разберете, колко дълбока е мъката ми, милейди. Бог да ви даде мир.

Затвори очите ѝ и тръгна към Кормак, който лежеше в уширяваща се локва кръв.

— Добре се би, момче — каза той и коленичи.

Кормак простена. Олег го вдигна и го пренесе в хижата, съблече пропитите му с кръв дрехи и огледа раните му — две в гърба, една в хълбока и една в гърдите. Всичките бяха дълбоки и всяка беше смъртоносна, това Олег го знаеше. А всичките накуп? За Кормак нямаше надежда.

Макар да знаеше, че е безсмислено, Олег взе игла и конец и заши раните. После зави Кормак с едно одеяло и напали огън. Накрая, когато хижата се затопли и свещите бяха запалени, се върна при

леглото. Пулсът на Кормак се долавяше съвсем слабо, лицето му имаше лош цвят — страните му бяха посивели, а под очите му се вдълбаваха морави сенки.

— Твърде много кръв си изгубил, Кормак — прошепна Олег. — Сърцето ти се мъчи... а аз не мога да направя нищо! Бори се, момче. С всеки ден ще ставаш все по-силен. — Главата на Кормак увисна встрани, дъхът му гъргореше в гърлото. Олег беше чувал този звук. — Да не си посмял да ми умреш, кучи сине!

Дишането спря окончателно, но Олег продължи да натиска ритмично гърдите на Кормак.

— Дишай, проклет да си! — Нещо горещо запари в дланта му и Олег вдигна ръка. Камъчето, което Кормак носеше на верижка около врата си, светеше като разтопено злато и въздухът изпълни с хриптене гърдите на ранения младеж.

— Слава на всички богове от древността — прошепна Олег, стисна камъчето, погледна раната в гърдите на Кормак и попита: — Можеш ли да изцериш това? — Не се случи нищо. — Е, поне гледай да не умре.

После се изправи, отиде зад хижата и взе една лопата от навеса. Земята още беше твърда, но Олег дължеше поне това на Андюин, Дарителката на живот, принцесата на Ретия.

ГЛАВА 10

Нощта се точеше бавно и по едно време Галчмай се унесе в дрямка. Прасамак и Кулаин седяха мълчаливо. Бригантът си спомняше за първата си среща с Господаря на копието, високо в Каледоните, когато вампирите бяха дошли да изпият кръвта им и младият принц бе избягал през портал на Пинре. Момчето — Туро, както се наричаше по онова време — се превърна в мъжа Утер в разгара на жестока война срещу кралицата вещица. Двамата с Лаита се бяха венчали там и тя му бе дала дара на меча — двама млади хора, осветени от силата на младостта и убеждението, че от смъртта ги дели цяла вечност. Сега, след някакви си двайсет и шест лета, Кървавия крал лежеше бездиханен, Гиан Авур — красивата Лаита — вече я нямаше, а кралството, което Утер бе спасил, тръпнеше пред разрушителната сила на страшен враг. Думите на друидите се заредиха в ума на Прасамак:

„Че такива са делата на хората — написани по въздух в мъгла, и чезнат те по вятъра.“

Кулаин бе потънал в мисли за настоящето. Защо не бяха убили краля, след като бяха овладели душата му? Колкото и да беше зъл, Молох беше невероятно умен. Новината за смъртта на Утер би хвърлила в отчаяние кралството и би улеснила плановете му за нашествие. Кулаин оглеждаше ситуацията от всеки възможен ъгъл.

Магьосниците на Вотан бяха дошли да убият краля и да вземат меча. Но меча го нямаше и бяха взели душата на Утер. Може би бяха сметнали — и не без основание, — че тялото ще умре.

Каквато и причина да бяха имали, бяха допуснали грешка, и Господаря на копието се молеше тя да им струва скъпо.

Светеща топка от бял огън се появи в центъра на стаята и Прасамак опъна лъка си. Кулаин посегна с меча си през леглото и докосна Галчмай по рамото. Кантиецът се събуди моментално. Кулаин взе златния камък и го допря до двата меча на Галчмай, после отиде при Прасамак, изпразни колчана му и прокара камъка по всяка от двайсетте стрели. Светещата топка се смали и изчезна и сива мъгла се

плъзна по пода. Кулаин изчака, после вдигна камъка и произнесе една-единствена дума на Силата. Златиста светлина запулсира от тялото му и обгърна двамата воители и бездиханния крал. Мъглата изпълни стаята... и изчезна. Тъмна сянка се появи на отсрещната стена, вдълбочи се и се разпростря, превръщайки се във вход на пещера. Студен вятър лъхна от пещерата и загаси свещите. Лунната светлина нахлу през отворените прозорци и на сребристия й светлик Галчмай видя един звяр да излиза от дупката. Покрито с люспи и с рога на главата, с дълги зъби, съществото скочи в стаята, но щом докосна магическите линии на Кулаин, светкавица удари сивото му тяло, лумнаха пламъци и то падна назад в пещерата, съскайки от болка.

Трима мъже скочиха в стаята. Първият падна със стрела в гърлото. Кулаин и Галчмай се хвърлиха напред и след миг другите двама вече лежах мъртви на пода.

Двамата воители чакаха с вдигнати мечове, но отворът се сви до тъмна сянка и се стопи.

Галчмай обърна с крак единия от повалените убийци. Плътта на лицето се беше разпаднала и целият труп гниеше. Кантийският воин отвратено възкликна:

— Били сме се с мъртвци!

— По този начин Вотан печели верността на хората си. Най-смелите му воители са недосегаеми за смъртта... или поне така си мислят.

— Е, нали ги победихме — каза Галчмай.

— Ще се върнат и няма да можем да ги удържим. Трябва да отнесем тялото на краля на безопасно място.

— И кое място е достатъчно далеч от магията на Вотан? — попита Прасамак.

— Кристалният остров — отговори Кулаин.

— Не можем да пренесем тялото на краля през половината страна — възрази Галчмай. — А дори и да можем, свещеното място не би го приело. Той е воин, а там не приемат онези, които проливат кръв.

— Ще го приемат — каза Кулаин. — В известен смисъл именно това е тяхната мисия.

— Бил си там?

Кулаин се усмихна.

— Аз посадих пръчката, която порасна и стана на дърво. Но това е друга история от друго време. На никое друго място земната магия не е толкова могъща, нито символите — толкова неясни. Вотан не може да прати демоните си на Кристалния остров. А ако отиде лично, ще трябва да го направи като обикновен човек, лишен от цялото величие на магията си. Няма да посмее.

Галчмай стоеше и се вираше в безжизненото тяло на Утер.

— Всичко това е без значение. Ние просто не можем да го пренесем през цялото кралство.

— Аз мога, защото ще пътувам по древните пътеки, по *lung mei*, пътя на духовете.

— А ние с Прасамак?

— Вие вече помогнахте на краля и сега не можете да направите нищо повече. Но армията на Вотан скоро ще ви се стовари на главата. Не е моя работа да ви казвам какво да правите, но съветът ми е да сберете колкото можете повече мъже под знамето на Утер. Кажете им, че кралят е жив и ще се върне да ги поведе в деня на Рагнарк.

— И кога е този ден? — попита Прасамак.

— Това е денят на най-голямо отчаяние — каза Кулаин, отиде до западната стена и коленичи с камъка в шепа. Галчмай и Прасамак чува шепота на дълбока река и плисъка на вълни по непознат бряг. Стената затрептя и се отвори.

— Бързо! — каза Кулаин. Галчмай и Прасамак вдигнаха тежкото тяло на Кървавия крал и го пренесоха до отворилия се проход. Надолу към подземна кухня водеха стълби, под тях се плискаше тъмна река. Имаше и лодка, привързана към каменен пристан, и двамата британци внимателно положиха краля в нея. Кулаин се качи на кърмата и отвърза въжето, което я държеше за пристана.

Лодката се плъзна по течението и Кулаин се обърна към мъжете на брега:

— Върнете се в кулата колкото можете по-бързо. Ако порталът се затвори, до един час ще сте мъртви.

Толкова бързо, колкото позволяваше сакатият крак на Прасамак, двамата мъже се заизкачваха по стълбите. Чуваха зад себе си странно мърморене и стържещи звуци, като дращене на нокти върху камък. Когато приближиха портала, Галчмай видя, че отворът потрепва,

сграбчи Прасамак и го метна напред, после се хвърли след него — и се озоваха на килима в стаята на Утер.

Зад тях имаше най-обикновена стена, окъпана в светлината на изгряващото слънце.

Викторин и отрядът му от дванайсет мъже яздиха предпазливо, но без инциденти, през първите три дни. Но на четвъртия, докато приближаваха една гъста горичка, пресичана от тясна пътека, Викторин дръпна юздите на коня си.

Помощникът му Марк Басиций, млад мъж от добро римобританско потекло, подкара коня си към него и попита:

— Какво има, сър?

Слънцето грееше ярко, пътеката сред дърветата тъмнееше под надвисналите клони. Викторин си пое дълбоко дъх, с пълното съзнание за обзелия го страх. После внезапно се усмихна.

— Радвал ли си се на живота си, Марк?

— Да, сър.

— Изживял ли си пълноценно годините си?

— Така мисля. Защо питате?

— Защото смятам, че смъртта ни чака, скрита сред ей онези дървета. Там няма слава, нито надежда за победа. Само болка и мрак — и краят на всяка радост.

Лицето на младия мъж се стегна, сивите му очи се присвиха.

— И какво ще правим?

— Ти и останалите сами ще направите избора си, но аз трябва да вляза в тази гора. Говори с хората, обясни им, че сме предадени. Кажим им, че всеки, който предпочете да избяга, може да го направи, без да си навлече позор, и че това няма да е постъпка на страхливец.

— Тогава защо вие трябва да продължите?

— Защото Вотан ще наблюдава и аз искам да разбера, че не се страхувам от подлостта му, а я посрещам с открито лице. Искам да разбера какъв е врагът му. Той завладя Белгика, Ретия и Галия, а римляните превиха коляно пред него. Британия не е като тях.

Марк пришпори коня си към чакащите мъже, като остави Викторин да се вира в собствения си гроб. Викторин откачи кръглия кавалерийски щит от седлото и го хвана с лявата си ръка. После

привърза юздите на бойния си кон за лъка на седлото, стисна меча си и без да погледне назад, тръгна към дърветата. Дванайсетте бойци вдигнаха щитовете и мечовете си и го последваха.

На една полянка зад дърветата двеста готи извадиха мечовете си и зачакаха.

— Твърдиш, че кралят е жив — каза Гемин Като, разбута картите по масата и стана да си налее вино. — Но, надявам се, ще простиш моето неверие.

Галчмай сви рамене.

— Мога да ти дам само думата си. Но тя си е спечелила славата на нещо ценно.

Като се усмихна и приглади късо подстриганата си черна брада.

— Позволи ми да повтора накратко известните ни факти. Висок мъж, облечен в расо на християнски свещеник, нападна двама стражи и проникнал необезпокояван в кулата на краля. Този мъж, според теб, е легендарният Ланселот. Та той обявил, че тялото е живо, и използвал магия, за да го изнесе от замъка.

— По същество всичко това е вярно — призна Галчмай.

— Но не е ли той също така заклет враг на краля? Не е ли той Предателя?

— Да.

— Тогава защо си му повярвал?

Галчмай погледна Прасамак, който седеше мълчаливо на масата. Сакатият бригант се изкашля.

— С цялото ми уважение, генерале, вие не сте имали случай да се запознаете с Господаря на копието. Забравете за миг безкрайните истории за неговото предателство. Какво е направил? Спал е с една жена. Кой от нас не е? Именно той спаси краля, когато предателите убиха бащата на Утер. Именно той отиде в замъка на кралицата вещица и уби Господаря на немъртвите. Той е нещо повече от легендарен воин. А на думата му в този случай вярвам напълно.

Като поклати глава.

— Но ти също така вярваш, че същият този човек е на хиляди години, полубог, чието кралство се намира под голямото западно море.

Прасамак преглътна ядния отговор, който напираше на устните му. Гемин Като беше повече от способен пълководец — той беше умел и хитър воин и хората го уважаваха, макар и да не го обичаха, и с изключение на Викторин бе единственият човек, способен да събере войска срещу готите. Но също така бе и от чисто римско потекло и срещаше трудности с нравите на келтите, с тяхното познание за магията, което бе в основата на цялата им култура. Прасамак внимателно обмисли следващите си думи и продължи:

— Нека за миг оставим настрана историята на Кулаин лах Фера. Вотан се опита, може би успешно, да убие краля. Следващият му ход ще е да нахлуе в страната, и когато го направи, няма да му липсват съюзници, разбере ли се, че Утер го няма, за да се изправи срещу него. Кулаин ни осигури време да планираме защитата си. Ако разпространим слуха, че кралят е жив и ще се върне, това ще даде повод за размисъл на саксонците, ютите и англите. Те може и да са чували за силата на Вотан, но от личен опит знаят колко е опасно да се противопоставиш на Кървавия крал.

Тъмните очи на Като се спряха върху Прасамак. Мълчанието се проточи. Накрая генералът каза:

— Добре, кралски коневъдецо. От тактическа гледна точка приемам, че е по-добре Утер да е жив, отколкото мъртъв. Ще се погрижа слухът да се разпространи. Но не мога да се лиша от рицари, които да търсят меча. Всеки що-годе свестен офицер обикаля страната, набирайки доброволци, помощната армия е свикана в пълния си състав. — Придърпа картите към себе си и посочи най-голямата, направена от Птоломей преди стотици години. — И двамата познавате добре страната. Не е трудно да се предположи къде ще стовари войската си Вотан на юг, но той разполага с няколко армии. Ако аз бях на негово място, щях да предпочета двустранна атака, дори тристранна. Нямаме толкова хора, че да покрием цялата страна. Така че къде ще удари той?

Галчмай впери поглед в картата на земята, навремето наричана Албион.

— Морските вълци винаги са предпочитали бреговата линия ето тук — каза той и забодя пръст в картата, — при Петвария. Ако Вотан тръгне оттам, за нула време ще се озове под Еборакум и ще ни отреже от силите ни на юг.

— Да — каза Като. — А ако бригаантите и триновантите се надигнат в негова подкрепа, цяла Британия ще бъде разделена на три военни зони — от Стената на Адриан до Еборакум, от Еборакум до Петвария... или дори до Дуробриве, и оттам до Андерия или Дубрис. В най-добрия случай можем да наберем още десет хиляди войници, с което подвижната ни сила ще достигне двайсет и пет хиляди мъже. Според слуховете Вотан може да вдигне пет пъти по толкова и то ако не броим саксонските бунтовници и бригаантите на север. Какво ли не бих дал Викторин да се върне с достоверна информация! — Вдигна очи от картата. — Галчмай, искам да идеш при Гай Гемин в Дубрис.

— Не мога — каза Галчмай.

— Защо?

— Трябва да търся меча.

— Сега не му е времето да гоним сенки и да преследваме съновидения.

— Може би — призна старият кантиец. — Но все пак трябва да го потърся.

Като се облегна назад и кръстоса силните си ръце на кожения си нагръдник.

— И къде ще го търсиш?

— В Камулодунум. Когато кралят беше още момче, много обичаше хълмовете и горичките в околностите на града. Имаше си тайни места, където се криеше от баща си. Аз ги знам.

— А ти? — попита Като и се обърна към третия мъж.

Прасамак се усмихна.

— Аз ще ида в Каледоните. Там той срещна единствената си любов.

Като се засмя и поклати глава.

— Вие, келтите, винаги сте били загадка за мен, но се научих никога да не споря с британски мечтател. Желая ви успех в търсенето. Какво ще правите, ако откриете меча?

Галчмай вдигна рамене и погледна Прасамак. Светлите очи на бригаанта срещнаха погледа на римлянина.

— Ще го занесем на Кристалния остров, където лежи тялото на краля.

— И после?

— После не знам.

Като замълча, потънал в мисли.

— На млади години — каза накрая той — служих в Акве Сулис и често яздех из полето близо до острова. Не ни беше позволено да ходим там, по заповед на краля, но веднъж — точно защото беше забранено — заедно с други трима офицери се прехвърлихме с лодка през езерото и слязохме до най-високия хълм. Беше си приключение, нали разбирате, а и ние бяхме млади. Напалихме си огън, приказвахме си и се смеехме. После сме заспали. Там сънувах един сън — яви ми се баща ми и си казахме много неща. Той говореше предимно за това колко му било мъчно, задето двамата се отчуждихме след смъртта на майка ми. Беше хубав сън и накрая се прегърнахме — той ми пожела късмет и каза колко много се гордее с мен. На следващата сутрин се събудих освежен. Беше паднала гъста мъгла и ние отплавахме обратно до мястото, където бяхме спънали конете, и препуснахме към Акве Сулис. И загажихме още с пристигането си, защото се бяхме върнали без мечове. Никой от нас не помнеше да си е свалял оръжието и никой не беше забелязал, че яздим без тях.

— Островът е омагьосано място — прошепна Прасамак. — А кога умря баща ви?

— Мисля, че знаеш отговора на този въпрос, Прасамак. Имам син, с когото не сме близки. — Той се усмихна. — Навярно някой ден и той ще отплава към онзи остров.

Прасамак се поклони и двамата британци излязоха.

— Не можем да поемем сами тази задача — каза Галчмай. — Трябва да се покрие твърде голяма площ.

— Знам, приятелю. Но Като е прав. Срещу силата на Вотан той се нуждае от всичките си млади мъже и само старци като нас могат да се нагърбят с другото.

Прасамак спря като закован.

— Мисля, че това е отговорът, Гал. Старци. Помниш ли деня, когато Утер разцепи небето и се появи от мъглата, повел след себе си Девети?

— Разбира се. Кой би могъл да го забрави?

— Легат на изгубения легион беше Северин Албин. Сега той има вила в Калцария, няма и на половин ден езда оттук.

— Но той е на повече от шейсет! — възрази кантиецът.

— А ти на колко си? — сопна му се Прасамак.

— Добре де, разбрах, не е нужно да ми напомняш — намуси се Галчмай. — Но той е богат римлянин, най-вероятно дебел и доволен от спокойния си живот.

— Съмнявам се. Но той ще знае къде да намерим другите оцелели от Девети. Те бяха легионът на Утер, заклети в него с клетви, по-силни от кръвта. Той ги върна от Земите на мъртвите.

— Преди повече от четвърт век. Повечето от тях сигурно са покойници.

— Но ще има и такива, които не са. Може би десет, може би сто. Трябва да ги издирим.

Северин Албин си беше почти същият — не се беше прегърбил, а тъмните му очи бяха зорки като на орел. За него последните двацет и пет години бяха минали като насън, защото той и всичките му мъже от Девети легион бяха прекарвали векове, уловени в капана на Бездната, преди младият Утер Пендрагон да ги освободи и да ги върне у дома в един полудял свят. От мощта на Рим — в най-връхната точка на своето величие по времето, когато Северин бе повел хората си в Мъглата — беше останала само една сянка и варвари владееха там, където законите на стария Рим бяха наложени от легиони, чиято желязна дисциплина правеше поражението немислимо. Честта бе повелила на Северин да служи на Утер и той се бе справил добре — беше обучавал британските войници според имперските стандарти и бе водил войни за земя, която не значеше нищо за него. Сега живееше спокойно във вилата си и препрочиташе писания от древни времена, които, на него поне, навяваха спомени за един вчерашен ден, погълнал съпругата му, децата му и всички, които бе познавал и обичал. За човек, изтръгнат насила от своето време, Северин Албин бе постигнал нещо твърде близко до душевен мир, особено в моменти като този сега, когато седеше в градината си и четеше Плутарх.

Личният му роб, Ника, евреин от гръцките острови, се приближи до него и каза:

— Господарю, на портата има двама мъже, които искат да говорят с вас.

— Кажим им да дойдат утре. Не съм в настроение за работа.

— Не са търговци, господарю. Казват, че са ваши приятели.

Северин нави пергамента и го остави на мраморната пейка до себе си.

— А имена имат ли тези приятели?

— Прасамак и Галчмай.

Северин въздъхна.

— Доведи ги и донеси вино и плодове. Ще останат за през нощта, така че им пригответи подходящи стаи.

— Да стопля ли вода за баня на гостите, господарю?

— Няма да е необходимо. Гостите ни са британци, а те рядко се къпят. Но се погрижи две момичета от селото да стоплят леглата им.

— Да, господарю — отвърна Ника, поклони се и тръгна да изпълни заръките, а Северин стана, приглади дългата си тога и установи, че от душевния му мир не е останал и помен. Обърна се и видя сакатия Прасамак да куцука по павираната алея, следван от високия кантиец, известен като Кралската хрътка. И към двамата винаги се бе отнасял с уважението, дължимо на кралски приближени, но се бе надявал никога повече да не ги види. Британците винаги го бяха карали да се чувства неудобно.

— Добре дошли в дома ми — каза той. — Наредих да поднесат вино. — Покани ги с жест да седнат на мраморната скамейка и Прасамак се възползва с благодарност от предложението му. Галчмай остана прав до него, скръстил силните си ръце на гърдите си.

— Предполагам, че сте дошли да ме поканите на погребението.

— Кралят не е мъртъв — каза Прасамак.

Северин успя да прикрие потреса си, а по-нататъшните обяснения бяха прекъснати от един слуга, който донесе сребърен поднос с два бокала вино и кана вода, остави го на широката странична облегалка на скамейката и мълчаливо се оттегли.

— Не е мъртъв? От три дни е изложен за поклонение.

— В момента е на Кристалния остров, където се възстановява — каза Галчмай.

— Радвам се да го чуя. По всичко личи, че готите замислят нашествие и кралят ще бъде необходим на страната си.

— А на нас ни е необходима твоята помощ — рече Галчмай. — Твоята и на мъжете от Девети.

Северин се усмихна предпазливо.

— Девети вече не съществува. Мъжете взеха полагащите им се парчета земя и вече са обикновени граждани, най-младите са по на петдесет години. Както добре знаете, кралят разпусна Девети легион и позволи на хората да се оттеглят в заслужена почивка. Войната е предизвикателство за млади мъже, Галчмай.

— Не ни трябва за война, Северин — каза Прасамак. — Мечът на Силата изчезна и трябва да го намерим.

И бригантът разказа на генерала за нападението над краля и за това какво, според Кулаин, се е случило с меча и къде трябва да го дирят. През цялото време Северин остана безмълвен, тъмните му очи бяха приковани в лицето на Прасамак.

— Малко хора осъзнаваха истинската сила на меча — каза накрая той. — Но аз го видях да разсича въздуха, за да ни освободи от Мъглите, а веднъж Утер ми разкри загадката как така винаги знае къде ще удари врагът. Мечът е не по-малко ценен от краля. Добре сте се сетили за Девети, но не разполагаме с време да покрием цялата страна. Говорите за някакво място, където магията изведнъж е станала изключително мощна. В мирно време търсенето би могло и да успее, но по време на война? Ще има безброй бежанци, вражески войски, лишения, болка и смърт. Не, търсенето напосоки няма да доведе до нищо.

— Какво е решението тогава? — попита Галчмай.

— Само един човек знае къде мечът. Него трябва да питаме!

— Кралят е на прага на смъртта — каза Прасамак. — Не може да говори.

— Не е могъл, когато сте го видели за последно, Прасамак. Но ако Кулаин го е завел на вълшебния остров, може и да се е събудил вече.

— Какво предлагаш?

— Ще пратя вест до мъжете от Девети. Но не очаквайте да се отзоват много — мнозина умряха, други се върнаха в Италия с надеждата да открият някаква връзка с миналото си. А утре ние тримата ще тръгнем на югозапад.

— Аз не мога да тръгна с теб — каза Прасамак. — Трябва да ида в Каледоните.

— А ти, Галчмай?

— Ще дойда. Тук няма какво да правя.

— Никой от нас няма вече работа тук — каза Северин. — Светът се променя. Нови империи се раждат, стари умират. Съдбата на един народ е като човешкия живот — нито човекът, нито народът могат дълго да устоят на упадъка.

— Мислиш, че готите ще спечелят? — смръщи вежди Галчмай.

— Ако не готите, то саксонците, или ютите. Настоявах пред Утер да набира и саксонски войници в легионите си, да им даде някакво самоуправление. Но той не искаше и да чуе. Само в Южна Саксония има трийсет хиляди годни за военна служба мъже. Горди, силни мъже. Това кралство няма да надживее с много краля си.

— От двацет и пет години не сме понасяли поражение — каза Галчмай.

— Какво са двацет и пет години за историята? Когато аз бях млад, по времето на Клавдий, Рим владееше света. Къде са сега римляните?

— Възрастта е подяла куража ти.

— Не, Галчмай. Просто четиристотинте години в Мъглите ме направиха по-мъдър. Пригответни са ви стаи. Идете да си починете, после пак ще говорим.

Британците тръгнаха към вилата, а старият воин остана в градината. Ника дойде и попита:

— Имате ли нужда от нещо, господарю?

— Какви са новините от търговците?

— Огромна армия се събира отвъд морето и Вотан ще пристигне тук до няколко седмици.

— И какво смятат да правят търговците?

— Повечето са укрили богатството си. Някои местят инвестициите си в Хиспания и Африка. Други, повечето, се готвят да посрещнат готите с добре дошли. Така е устроен светът.

— А ти, Никодим?

— Аз ли, господарю? Аз ще остана с вас.

— Глупости! Не си трупал десет години пари, за да умреш накрая като мой роб.

— Какво имате предвид, господарю?

— Сега не е време за шикалкавене. Ти вложи парите ми в рискованото начинание на Абриг и той се върна с товар коприна, който

ми донесе чудесна печалба. А ти прибра комисиона от сто сребърника, която след това вложи умело, и то неведнъж.

Ника сви рамене.

— Откога го знаете?

— От шест години. Утре тръгвам и едва ли ще се върна. Ако не се върна до края на годината, вилата става твоя, както и цялото ми богатство — при Касий съм оставил запечатан пергамент, с който постановявам същото. Робите ми трябва да бъдат освободени, а известна сума е заделена за Триста — тя бе добра към мен. Ще се погрижиш ли всичко това да се изпълни?

— Разбира се, господарю, но се надявам, че ще живеете дълго и ще се върнете скоро.

Северин се засмя.

— Няма да се отучиш от лъжите си, мошеник такъв! Пригответи ми меч и доспехите — не орнаментирания нагръдник, а старата кожена броня. Колкото до коня, ще взема Канис.

— Той поостаря, господарю.

— Всички трупаме годинки, Ника. Но Канис е умен и не се бои от нищо.

Лодката се плъзгаше по тъмните води. Кулаин седеше мълчаливо. Накрая тунелът се разшири в подземна кухня, обкичена с надвиснали блещукащи сталактити. Водата къкреше и съскаше, а стените искряха със зловеща светлина. Кулаин прекара лодката през лабиринт от естествени колони и накрая се озова сред широко, покрито с мъгла езеро. Звездите грееха ярко, а луната светеше над далечното скалисто възвишение, на чийто връх се възправяше кръгла кула. Въздухът беше свеж и хладен и Господаря на копието се протегна и вдиша дълбоко, завладян от покоя на острова. Очите му обходиха пейзажа, дирейки познатите му някога силуети на Спящите исполини — Дирещия звяр, Кентавъра, Гълъба и Лъва — скрити от две хиляди години, но все така могъщи.

Лодката навлезе в заливчето под сянката на дърветата и се плъзна към лагерния огън, който блещукаше като призивна звезда. Когато приближи брега, седем закачулени фигури се надигнаха и тръгнаха в редица към нея.

— Защо ни призова? — попита женски глас.

— Водя приятел, който се нуждае от помощта ви.

— Твоят приятел мирен човек ли е?

— Той е крал.

— А нима това е отговор?

— Той е човекът, който обяви Кристалния остров за свещено място и оттогава защитава светостта и свободата му.

— Островът няма нужда от човек, който да го обявява за свещен, нито да защитава с мечове свободата му.

— Тогава погледнете на него просто като на човек, чиято душа е била открадната и чието тяло е в опасност.

— И къде искаш да го отнесем? — попита жената.

— В кръглата зала в кръга на великата луна, където зло не оцелява и където двата свята се сливат в знака на свещената риба.

— Познаваш много от нашите тайнства.

— Познавам всичките ви тайнства, че и отгоре.

Без друга дума жените минаха напред и с лекота вдигнаха краля от лодката. В две редици покрай тялото, което сякаш се носеше само напред, закачулените жени навлязоха в сенките, следвани от Кулаин. Фигура в бяло се появи откъм дърветата, качулката закриваше лицето ѝ.

— Не можеш да продължиш нататък, боецо.

— Трябва да остана с него.

— Не може.

— Смяташ да ме спреш?

— Ти ще се спреш сам — каза тя. — Защото присъствието ти отслабва силата, която ще го запази жив.

— В мен няма зло — възрази ѝ той.

— Да, Кулаин лах Фера, в теб няма зло.

— Значи ме познаваш? Това е добре, защото в такъв случай сигурно знаеш и друго — че аз посадих пръчката и поставих началото на онова, което вие сега продължавате.

— Ти си го започнал, да, но не воден от вяра. Било е просто поредната ти игра. Каза на сестрите, че знаеш всичките им тайнства, че и отгоре. Някога това може и да е било вярно, но вече не е. Мислиш, че ти си избрал това място, Кулаин? Не. То е избрало теб.

— Прости самолюбието ми. Но ми позволи да остана. Голям грях имам да изкупвам. Изгубен съм и нямам къде да ида.

Лунната светлина окъпа залива и за миг жрицата в белите одежди сякаш стана безплътна. Воинът зачака да обмисли думите му. Най-накрая тя проговори:

— Можеш да останеш на острова, Кулаин, но не и в кръглата зала. — Тя посочи скалистото възвишение и кулата на върха му. — Можеш да си починеш там, а аз ще се погрижа да ти носят храна.

— Благодаря. Свали голям товар от сърцето ми.

Тя се обърна и изчезна. Кулаин се заизкачва по древната пътека, която обикаляше възвишението, все по-високо и по-високо над земята и езерото. Кулата беше стара — беше стара още по времето, когато той се бе родил в Атлантида. Дървените подове бяха изгнили, стояха само огромните каменни блокове, съединени без хоросан и с прецизност, каквато светът отдавна не познаваше. Кулаин си напали огън с парчета от прогнилата настилка и легна под звездите.

ГЛАВА 11

Кормак се събуди. Наоколо му се стелеше пустош, осеяна с голи като скелети дървета и прашни кратери. До него лежеше мечът му, а зад него започваше тунел, издигащ се нагоре през някаква планина. Той седна и погледна в тунела. В другия му край, високо в сърцето на планината, съзря трептящо сияние и го обзе силен копнеж да тръгне към него и да се окъпе в светлика му.

Но в същия миг осъзна, че не е сам, и се обърна с меч в ръка — на плосък камък седеше възрастен мъж с бяла брада и дълга сива роба.

— Кой си ти? — попита Кормак.

— Никой — отвърна човекът с печална усмивка. — Макар да имаше време, когато бях някой и имах име.

— Какво е това място?

Старецът сви рамене.

— За разлика от мен, то има много имена и още повече тайни. Но пък, също като мен, и то е никъде. Ти как се озова тук?

— Аз... имаше битка... не си спомням ясно...

— Понякога това е дар, за който трябва да си благодарен. Има толкова много, което аз бих искал да не помня.

— Пронизаха ме — каза Кормак. — Много пъти. — Вдигна ризата си и опипа бледата кожа на гърдите и гърба си. — Но няма белези.

— Белезите са другаде — каза старецът. — Добре ли се би?

— Не. Бях сляп... Андюин! Трябва да я намеря. — Стана и тръгна към тунела.

— Там няма да я намериш — тихо каза старецът, — защото натам са кръвта, огънят и животът.

— Какви ги говориш, старче?

— Само отбелязвам очевидното, Кормак, сине на Утер. Твоята любима мина преди теб по този дълъг сив път. Имаш ли смелостта да я последваш?

— Смелост? От приказките ти ми се завива свят. Къде е тя?

Старият човек се изправи и посочи далечна планинска верига отвъд черната река, която се виеше през долината в подножието ѝ.

— Тя е там, Кормак, където се събират всички нови души. В Планината на прокълнатите.

— Пак те питам, старче. Какво е това място?

— Това, млади принце, е мястото на кошмарните сънища. Тук бродят само мъртвите. Това е Бездната и тук владее хаосът.

— Значи аз...

— Ти си мъртъв, принц Кормак.

— Не!

— Огледай се — каза старецът. — Да виждаш живот? Трева или живо дърво? Животно или птица? Къде са звездите, красящи небето?

— Да, но аз все още мога да мисля и да чувствам, и мечта си да въртя. Това е сън, старче, и той не ме плаши.

Мъжът стана и приглади робата си.

— Тръгнал съм към онази планина. Искаш ли да предам нещо на любимата ти?

Кормак погледна назад към тунела и зовящата светлинка. Всяка частица от него крещеше да хукне към нея, да избяга от немилостивата сивота на земята около него. Но Андюин не беше там. Той погледна към планината.

— Казваш, че е там, но защо трябва да ти вярвам?

— Защото не бих те излъгал, принце. Служих на баща ти и на неговия баща, и на дядо му. Бях техен чародей.

— Медлин?

— Да, такава беше едно от имената ми под светлината. Сега съм никой.

— Значи също си мъртъв?

— Толкова мъртъв, колкото си и ти, принц Кормак. Ще тръгнеш ли с мен по сивия път?

— Наистина ли ще намеря Андюин?

— Не знам. Но ще минеш по стъпките ѝ.

— Тогава ще тръгна с теб.

Медлин се усмихна и се запъти надолу по склона към черната река. Вдигна ръце, извика и една черна лодка се появи сякаш от нищото, насочвана от чудовищно създание с глава на вълк и очи, които

грееха червени в бледата светлина на вечния полумрак. Кормак вдигна меча си.

— Няма да ти трябва — прошепна Медлин. — Той е само лодкарят и няма да ти стори зло.

— Как може да стори зло на умрял човек? — попита Кормак.

— Само тялото ти е мъртво. Духът ти все още може да познае болка и, което е още по-лошо, да угасне. А тук има и много зверове, както и нявгашни човеци, които ще се опитат да ти навредят. Дръж меча си в готовност, Кормак. Ще ти трябва.

Качиха се в лодката и тя се вряза в реката, насочвана от веслото в умелите ръце на мълчаливия лодкар.

Малко по-късно спряха край каменен пристан. Медлин слезе на брега и махна на Кормак да го последва. Лодкарят седеше неподвижно, червените му очи бяха приковани в младежа, ръката му — протегната напред.

— Какво иска?

— Черната монета — каза Медлин. — Всички пътници трябва да платят на лодкаря.

— Нямам никаква монета.

Старецът, изглежда, се разтревожи.

— Виж в джобовете си, принце — нареди му той. — Трябва да е там.

— Казвам ти, че нямам.

— Все пак потърси!

Кормак направи, както му беше казано, после разпери ръце.

— Нямам нищо освен меча си.

Раменете на Медлин се прегърбиха.

— Боя се, че ти навлякох голяма беда, Кормак.

После се обърна към лодкаря и заговори на език, който младежът никога не беше чувал. Звярът, изглежда, се усмихна, след което се изправи и обърна лодката към реката.

— Каква беда?

— Изглежда, все пак не си мъртъв, макар че как си се озовал тук е истинска загадка. Всички души имат черна монета.

— Няма страшно. Нали ни прекара през реката.

— Да, но няма да те прекара обратно, а това вече е трагедия.

— Не е чак толкова широка. Ако се наложи, мога да я преплувам.

— Не! Не трябва дори да докосваш водата, тя е есенцията на самия ад. Изгаря всичко, което се допре до нея, и болката трае цяла вечност.

Кормак се приближи до стареца и сложи ръка на рамото му.

— Не е трагедия. Не искам да живея без Андюин, а тя вече е прекосила реката. Да тръгваме. Ще ми се да стигнем до планината преди да се стъмни.

— Преди да се стъмни? Тук не се стъмва. Бездната е такава през цялото време. Тук няма нито слънце, нито луна, а звездите са само далечен спомен.

— Хайде да тръгваме все пак — сопна му се Кормак.

Дълги часове вървяха по пътя, докато накрая умората не надви принца.

— Никога ли не се уморяваш? — попита той чародея.

— Откакто съм тук — не, Кормак. Това е още един знак за връзката ти с живота. Ела да поседнем на онзи хълм. Ще напаля огън и ще си поговорим.

Направиха си бивак в един кръг от големи скали. Медлин събра мъртви клони и малкият огън запламтя весело. Чародеят, изглежда, беше потънал в мисли и Кормак реши да не го притеснява. След малко Медлин се протегна и се усмихна криво.

— Щеше да е по-добре, ако се бяхме срещнали под светлика на слънцето, принце, в горите около Еборакум или в палата в Камулодунум. Но човек трябва да се възползва максимално от обстоятелствата, каквито и да се те. Учех баща ти, когато беше на твоите години, и той усвояваше бързо. Стана мъж, който можеше да превие почти всяка ситуация в своя полза. Може би и ти си такъв човек.

Кормак поклати глава.

— Отгледаха ме като син на демон и всички страняха от мен. После убиха човека, който ми беше като баща, и аз избягах. Срещнах Кулаин и той ме спаси. Остави ме да защитавам Андюин, а аз се провалих. Това е историята на Кормак. Не мисля, че съм като Утер, когато е бил на моите години.

— Не се съди прекалено строго, млади принце. Разкажи ми цялата история и нека аз ти бъда съдник.

Докато огънят бавно догаряше и се превръщаше в червенееща жаравя, Кормак му разказа за детството си с Гриста, за целувката на Алфтруда, която бе довела до убийството на едноръкия старец, за срещата си с Кулаин и за това как се бяха сражавали с демоните, за да защитят Андюин. Най-накрая му разказа как е спасил Олег и дъщеря му и за битката с викингите.

Медлин го изслуша мълчаливо, после добави още дърва в огъня.

— Утер би се гордял с теб, но ти си твърде скромнен, принц Кормак. Предполагам, че това до голяма степен е свързано с трудното ти детство. Първо, когато са те нападнали братята на Алфтруда, ти си ги надвил всичките — постъпка на воин и на човек с голям кураж. Второ, когато са ви нападнали демоните, ти си се бил като мъж. А когато си пренесъл на гръб Олег от планината, за пореден път си доказал силата на духа си. И да, накрая си се провалил — защото си бил изправен пред сили с непосилна за теб мощ. Но запомни едно, сине на Утер — да се провалиш не е толкова страшно. Истинските страхливци въобще не се опитват.

— По-добре да бях успял, пък макар и не толкова героично. Но вече няма смисъл да се тревожа за това. Няма да имам възможност да изкупя грешката си.

— Не бъди толкова сигурен в това — тихо каза чародееят. — Този свят, колкото и прокълнат да е, има много прилики с онзи, който си напуснал.

— Назови ги.

— Този свят се управлява от Молох, който някога беше човек, но сега е демон. Ти го знаеш под името Вотан. Близо две хиляди години Бездната беше негово владение.

— Вотан? Как е възможно това?

— Възможно е заради глупостта на един човек. Моята. Но нека ти разкажа своята история. Ти, разбира се, знаеш за Фера, последната жива отломка от Атлантида?

— Да, Кулаин ми разказа.

— И така, в онези дни на величие имаше много млади мъже, жадни за приключения. А разполагахме и със силата на камъните, така че станяхме богове на смъртните. Един от тези млади мъже беше

Молох. Тъмните чувства бяха пир за душата му, а от удоволствията, по които си падаше, повечето хора биха си изповръщали червата. Мъченията, болката и смъртта бяха за него като вино. Превърна своя свят в костница. Дори за нас това беше прекалено и Фера се обърна срещу него. Нашият владетел, Пендарик, поведе война, която трябваше да събори Молох в прахта. Кулаин се би с него на Вавилонските кули и го уби, като му отсече главата, а тялото хвърли на скалите, където беше изгорено.

— Тогава как се е върнал?

— Имай търпение! — тросна му се Медлин. — Молох, както и всички ние, можеше да използва камъните, за да стане безсмъртен. Но той отиде една крачка по-напред от нас — взе кръг от сребърни сипстраси и го вгради в собствения си череп, под кожата, като невидима корона. Самият той се превърна в сипстраси и вече нямаше нужда от камък. Когато Кулаин го уби, аз взех главата. Никой не разбра какво съм направил. Изгорих плътта и задържах черепа като талисман, като предмет на огромна сила. Той ми помагаше неведнъж през столетията, които последваха. Знаех, че духът на Молох още е жив, и общувах с него и с мъртвите от царството му, като научавах много и се възползвах добре от това знание. Но в своята самонадеяност не осъзнавах, че Молох също ме използва и че силата му расте. Преди години, точно след като ти се роди, двамата с Утер тръгнахме по различни пътища. Аз отидох в земята на норвежците и там срещнах една млада жена, която искаше да стане моя ученичка. Пуснах я в дома си и в сърцето си. Но тя е била слуга на Молох — една вечер ме упоила и поставила черепа върху главата ми. Молох взе тялото ми, а духът ми се озова тук. Сега той ме измъчва със собствената ми глупост и ужасните изстъпления, срещу които се борихме толкова сърцато, сега се връщат да тормозят света. И този път няма кой да го спре.

— Кулаин още е жив. Той ще го унищожи — каза Кормак.

— Не, Кулаин е само сянка на мъжа, който беше. Мислех, че Утер и Мечът на Силата ще са достатъчно силни, но Вотан и в това ме надхитри. Кървавия крал вече е негов.

— Убил ли го е?

— Не. Де да беше.

— Не разбирам — каза Кормак.

— Утер е тук, принц Кормак, в Бездната. Окован във вериги от душеплам.

— Само за Андюин ме е грижа — каза Кормак. — Макар да се възхищавам от силата и уменията на мъжа, който ме е заченал, знам, че е тормозил майка ми и накрая я е тласнал към смъртта, и само това е важно за мен. Страданията му не ме засягат. — Той плавно се изправи. — Достатъчно си починах, Медлин.

— Добре — прошепна чародеят. Ръката му се плъзна над огъня и пламъците моментално угаснаха. — Чака ни дълъг и опасен път. Придържай се към пътя, Кормак. Каквото и да става, не излизай от него.

Тръгнаха по широкия път. От всички страни тъжният пейзаж се простираше до сив хоризонт — еднообразие, нарушавано само от осакатени дървета и стърчащи черни скали, назъбени и голи. Прах се закълбясше около краката им при всяка крачка полепваше по сухото гърло на Кормак и смъдеше в очите му.

— Какво бездушно място — каза той и думите му извикаха крива усмивка върху лицето на Медлин.

— Тъкмо обратното, младежо. Единствените живи неща тук са душите на покойните. Проблемът е, че повечето души, прокълнати да бродят тук, са зли. А онова, което се вижда с очите, е истинската природа на всеки човек, въплътена в образ. Вземи лодкаря. Някога е бил човек, но сега е приел формата на звяра, който се е криел в него приживе.

— Андюин няма място тук — каза Кормак. — Тя е добра и милостива, никому не е сторила зло.

— Тогава ще продължи по пътя. Не се бой за нея, Кормак. И тук владее равновесие, което дори Молох не може да нарушава за дълго.

Тъкмо излизаха от един завой, когато видяха девойка, чийто крак бе уловен в примка.

— Помогнете ми! — извика тя, Кормак излезе от пътя и затича към нея. Когато я стигна, една исполинска фигура надвисна над него иззад голяма скала.

— Внимавай! — изкрещя Медлин и Кормак се обърна, замахна с меч си и посече хълбока на люспестия звяр.

Със съсклив писък и фонтан от черна кръв, която оплиска ризата на Кормак, чудовището изчезна. Зад него момичето се изправи

безмълвно зад младежа, сгърчила пръсти като нокти на орел. Медлин метна тънка кама, която се заби между плешките ѝ, и Кормак отскочи в страни миг преди младата жена да падне на колене. Очите ѝ бяха червени като кръв, от устата ѝ стърчаха остри зъби, змийски език се стрелкаше между сините устни. После и тя изчезна.

— Върни се на пътя — нареди му Медлин. — И ми донеси камата.

Камата лежеше в прахта. Кормак я вдигна и се върна при чародея.

— Какви бяха тези?

— Баща и дъщеря. Цял живот са ограбвали и убивали пътници по пътя между Веруламиум и Лондиниум. Изгорили са ги на клада двайсет години преди да се родиш.

— Нищо добро ли не живее тук?

— Човек открива доброто на най-невероятни места, принц Кормак. Ще видим.

Вървяха и вървяха сякаш цяла вечност. Без звезди и луна, по които да съди за изминалите часове, Кормак загуби представа за времето, но все пак накрая стигнаха до подножието на планината и продължиха по пътя до широка пещера със запалени факли.

— Бъди нащрек, защото тук нищо не ни предпазва — предупреди го Медлин.

В пещерата имаше множество хора — седяха, спяха или си говореха. Никой не обърна внимание на новодошлите и Медлин поведе принца по осветени с факли и претъпкани с души тунели, докато не стигнаха до централната кухня, където гореше огромен огън.

Застарял мъж в избеляло кафяво расо се поклони на чародея и каза:

— Бог с теб, братко.

— И с теб, Албейн. Водя един млад приятел, който има нужда от добрина.

Албейн се усмихна и подаде ръка на Кормак. Беше слаб дребен мъж с оредяла бяла коса, която обграждаше на кичурчета олисялото му теме като корона над ушите.

— Добре дошъл, момко. Това, дето го търсиш, тук не се намира често. Как мога да ти помогна?

— Диря жена си. Казва се Андюин. — И я описа на стария монах, който го изслуша с внимание.

— Тук беше, но се боя, че я отведоха. Съжалявам.

— Отвели са я? Кой?

— Верните дойдоха за нея. Не остана време да я скрием.

— Личните стражи на Молох — обясни Медлин. — Служат му тук, така както са му служили и приживе, срещу обещанието да ги върне в плът.

— Къде са я отвели?

Албейн не отговори, а погледна към Медлин.

— Сигурно е в кулата — това е крепостта на Молох. Не можеш да идеш там, Кормак.

— И какво ще ме спре? — попита той. Сивите му очи горяха.

— Наистина си син на Утер — каза Медлин, разкъсван между гордостта и тъгата.

Няколко силуета се приближиха откъм сенките.

— Синът на Утер? — повтори Викторин. — А това ти ли си, Медлин?

— Да. Принц Кормак, запознай се с Викторин, най-способния пълководец на Утер.

— Ще ми се да можех да кажа „добра среща“, принц Кормак — рече Викторин, после отново се обърна към Медлин. — Албейн ни каза, че държат душата на краля в кулата... че го измъчват. Вярно ли е това?

— Съжалявам, Викторин. Знам, че бяхте приятели.

— Бяхме? Смъртта не влияе на моите приятелства, Медлин. Тук сме тринайсет мъже и смятаме да намерим краля.

— Откритият терен пред кулата се охранява от исполински кучета — каза Медлин. — Имат зъби като кинжали и кожа като стомана, никой меч не може да ги убие. Зад първата стена пък живеят Верните, най-малко двеста на брой, и всичките са били силни воини приживе. Не знам какво има зад втората стена, но знам, че дори Верните не смеят да пристъпят там.

— Кралят е там — каза Викторин решително.

— И Андюин — добави Кормак.

— Това е истинска лудост! Как ще се приближите до кулата? Или мислите, че тринайсетте ви меча ще ви изсекат просека дотам?

— Нямам представа, Медлин. Аз съм обикновен войник. Но преди време ти беше най-великият мислител на света, или поне сам твърдеше така.

— Адът не е място за ласкателства — рече чародеят. — Но ще помисля по въпроса.

— Молох няма ли врагове? — попита Кормак.

— Има, естествено, но повечето са същите като него — обладани от зло.

— Това е без значение. Силни ли са?

— Повярвай ми, Кормак, това не е решение.

— Отговори ми, проклет да си!

— Да, силни са — сопна му се Медлин. — Освен това са смъртно опасни и рискуваш душата си дори само ако се приближиш до тях. И по-лошо, можеш да свършиш като баща си — окован във вериги от огън и измъчван, докато от теб не остане само счупена черупка, скимтящо подобие на човек.

— И защо ще ми правят такова нещо?

— Защото си син на баща си. А най-големият враг на Молох тук е Гороиен, кралицата вещица, която Утер победи, и нейният син и любовник Гилгамеш, убит от меча на Кулаин. Сега разбираш ли?

— Разбирам само, че трябва да се срещна с нея. Можеш ли да го уредиш?

— Тя ще те унищожи, Кормак.

— Само ако омразата ѝ към мен е по-силна от желанието ѝ да победи Молох.

— Но какво можеш да ѝ предложиш ти? Тя си има собствена армия и роби чудовища, които ѝ се подчиняват.

— Ще ѝ предложи кулата... и душата на Вотан.

— Поговори с тях, Албейн — каза Медлин, когато малката им група се настани в един ъгъл под надвисналите от тавана сталактити. — Обясни им какъв риск поемат. — Старецът погледна Викторин и на лицето му се изписа тревога.

— Има много, които не могат да продължат по пътя. Те съществуват като зверове в този ужасен полумрак. Други усещат притегляне, което ги влече да продължат напред към една земя, където,

според някои, владеела красотата, имало златно слънце и синьо небе. Самият аз вярвам в съществуването на тази земя и окуражавам хората да идат там. Но за да го направиш, трябва да се придържаш към пътя.

— Нашият крал е затворник тук — каза Викторин. — Имаме дълг към него.

— Дългът ви е бил да дадете живота си за него и вие сте го изпълнили. Но не и душите си.

— Няма да говоря от името на другите, Албейн, ще говоря само за себе си. Не мога да продължа пътуването си, докато кралят има нужда от мен, дори ако в края на пътя ме чака обещаният рай. Разбираш ли, раят няма да струва и пукната пара за мен, ако ще трябва да понасям бремето на срама.

Албейн го хвана за ръката.

— За това не знам. Знам само, че тук, в тази земя на смърт и отчаяние, все пак има надежда за онези, които продължават по пътя. Някои не могат, защото злото у тях си е намерило дом тук. Други не искат, защото страховете им са прекалено големи и им изглежда по-лесно да се крият тук, във вечните сенки. Но този призрак свят не е единствената възможност и не бива сам да се лишаваш от надеждата на пътуването.

— А ти защо не си продължил по пътя? — попита Кормак.

Албейн сви рамене.

— Един ден може и да го направя. Засега обаче имам задължения тук — сред преследваните и изгубените.

— Точно както и ние си имаме задължения — каза Кормак. — Аз не съм философ, Албейн, но любимата ми е тук и, както сам каза, Молох я държи в кулата си. Трябва да сложа край на това. Също като Викторин, и аз не бих могъл да се радвам на рая с подобен товар върху съвестта си.

— Любовта е хубаво чувство, принц Кормак, и е още по-ценна тук, където се среща толкова рядко. Но нека погледнем въпроса от друга страна. За да победиш Молох, ти искаш да потърсиш помощ от Гороиен, която е била също толкова зла като онзи, когото искаш да унищожиш. Може ли човек да се венчае за силата на злото и да остане недокоснат от него? Какво ще стане, когато огънят на твоята чистота се докосне до леда на нейната злост?

— Това не знам. Но знам, че враговете на Молох следва да бъдат мои приятели.

— Приятели? Какво знаеш за Гороиен?

— Само онова, което ми каза Медлин — че с Утер са били врагове.

— Била е безсмъртна и е подхранвала вечната си красота, принасяйки в жертва хиляди млади жени, гледала е как кръвта им изтича върху магическия ѝ камък. Върнала мъртвия си син сред живите и го направила свой любовник. Неговото име било — и е — Гилгамеш, Господаря на немъртвите. Ето с какво искаш да се съюзиш.

Кормак поклати глава и се усмихна.

— Ти не разбираш, Албейн. Говориш за моята чистота? Цял свят бих жертвал, за да освободя Андюин. Бих обрекъл милион души на агония, ако това ще я спаси от лапите на Молох.

— А тя би ли поискала това от теб, млади принце?

— Не, не би го поискала — призна Кормак. — И може би именно заради това я обичам толкова много. И все пак ще потърся Гороиен.

— Тя ще те унищожи, и то в случай, че въобще успееш да стигнеш до нея. За да го направиш, трябва да излезеш от пътя и да тръгнеш през Сенчестите земи. Там обитават твари, изтъкани от най-голямо зло, и ще трябва да се сражаваш с тях за всяка своя стъпка.

Викторин вдигна ръка и всички погледи се насочиха към него.

— Ценя съвета и загрижеността ти, Албейн. Но двамата с принца ще излезем от пътя, за да търсим кралицата вещица. — Той се обърна към помощника си Марк. — Ще дойдеш ли с мен?

— Ние загинахме заедно с вас, сър — каза младият мъж. — Няма да ви оставим и сега.

— Значи е решено. А ти, Медлин?

— Вещицата ме мрази повече от всички вас, но — да, ще дойда. Какво друго ми остава?

Албейн стана и тъжно огледа петнайсетимата мъже.

— Бог да е с вас. Повече няма какво да се каже.

Кормак проследи с поглед дребния човек, докато той се отдалечаваше към пещерата.

— Как се е озовал той тук, Медлин?

— Следвал е истинския бог по време, когато Рим е почитал неистинския. Да тръгваме.

ГЛАВА 12

Три нашественически флотилии пристанаха по бреговете на Британия през четвъртата седмица на пролетта. Единадесет хиляди мъже се изсипаха при Сегундунум, близо до най-източната крепост на полуразрушената Адрианова стена. Градът бе оплячкосан, стотици от жителите му бяха изклани.

Втората флотилия — предвождана от Аларик, най-способният пълководец на Вотан — изсипа осем хиляди мъже при Андерида на южния бряг, и още две хиляди саксонци се вляха в редовете на армията, набрани от ренегата Агвейн. Бежанци заляха големите и малки пътища към Лондиниум, подгонени от готите, които пометоха крайбрежието и продължиха към Новиомагус.

Третата флотилия хвърли котва при Петвария, след като бе навлязла безпрепятствено в устието на река Хумбер. Двайсет и две хиляди войници слязоха на брега и британските защитни сили, наброяващи хиляда и двеста души, избягаха, без да влязат в сражение.

В Еборакум, отстоящ на по-малко от дваайсет и пет мили, цареше паника.

Гемин Като нямаше друг избор освен да събере своите два легиона, общо десет хиляди мъже, и да потегли в поход, за да срещне врага в битка. Незапомнени бури се стовариха върху легионерите и през първата нощ мнозина се кълняха, че виждат демонична глава, очертана на фона на гръмоносните облаци и осветявана от копията на светкавиците. До сутринта от войската на Като бяха дезертирали повече от хиляда души.

Съгледвачите докладваха, че врагът ще наближи веднага след разсъмване, и Като придвижи хората си на билото на нисък хълм на половин миля на запад. Набързо бяха изкопани окопи с побити в тях заострени колове, а конете на офицерите бяха вързани в една горичка наблизко.

Буреносните облаци се разнесоха толкова бързо, колкото се бяха струпали, и готите се появиха на хоризонта под ясно небе и ярко

слънце, чиито лъчи се отразяваха във върховете на копията и във вдигнатите им бойни секири. Като усети страх да плъзва по редиците на двата легиона — страх, внушен от самата численост на врага.

— Боговете са ми свидетели, ама тая сбирщина наистина си я бива — извика Като. Повечето мъже се ухилиха презрително, но напрежението остана.

Един млад войник захвърли гладиуса си и отстъпи назад.

— Вдигни го, момче — тихо каза Като. — Ще ръждяса, ако остане да лежи там.

Младежът трепереше. Беше на ръба на сълзите.

— Не искам да умра — промълви той.

Като погледна към готите, които се построяваха за атака, после се приближи към момчето и се наведе да вдигне меча му.

— Никой не иска — каза той, тикна меча в ръката на войника и го побутна обратно в редицата.

С рев като ехо от отминалата буря, готите се хвърлиха напред.

— Стрелци! — изрева Като. — По места!

Петстотинте лъкометци в леки кожени туники изтичаха и заеха местата си между щитоносците — в редица по цялото било. Тъмен облак стрели литна и се изсипа върху връхлитащата сган. Готите носеха тежки доспехи и малцина паднаха под смъртоносния дъжд, но все пак устремът им отслабна.

— Оттегли се и вземи копията!

Стрелците се оттеглиха зад стената от щитове, хвърлиха лъковете и колчаните си и двама по двама грабнаха дългите десет стъпки копия, които чакаха грижливо наредени зад легионерите в тежки доспехи. Първият от всяка двойка коленичи скрит зад щита на войника до себе си, като държеше копие на три стъпки от върха. Вторият стискаше дръжката му в основата и чакаше Като да даде знак.

Готите почти бяха стигнали стената от щитове, когато Като най-сетне вдигна ръка.

— Сега!

Копиеносците затичаха като един напред и скритите копия, насочвани от коленичилите отпред мъже, изскочиха между щитовете и се врязаха в първите редици на атакуващите воители, разтрошавайки щитове и пронизвайки ризници от плетена стомана. После копията се изтеглиха отново назад, и отново удариха в плът, и после пак и пак.

Беше истинско клане и готите се люшнаха объркани назад.

Още три пъти нападаха, но смъртоносните копия ги държаха на разстояние. Земята пред стената от щитове се покри с мъртъвци, а ранените се гърчеха в агония с натрошени ребра — кръвта им попиваше в меката пръст и животът изтичаше заедно с нея.

Един офицер мина покрай първата редица на готите и заговори на чакащите воители. Петстотин мъже захвърлиха щитовете си и тръгнаха напред.

— Какво правят те, сър? — попита помощникът на Като, Деций. Като не му отговори. Не отиваше на един военачалник да признае в разгара на битката, че изобщо няма представа какво е намислил врагът.

Готите се юрнаха нагоре по хълма, като крещяха името на Вотан. Копията ги пронизваха, но всеки воин сграбчваше копието и го забиваше по-дълбоко в собственото си тяло. Основната сила на готите нападна отново и този път връхлетя върху британската стена от щитове — с невиджана сила.

За миг стената се огъна и няколко воители пробиха редицата. Като извади гладиуса си и хукна към тях. Един млад легионер му се притече на помощ и двамата успяха да запустат пробойната. Когато готите отстъпиха, Като се обърна към легионера — беше същото момче, което преди малко бе захвърлило меча си.

— Добре се справи, момко.

Преди момчето да успее да отговори, откъм вражеските редици се надигна страховит рев и готите заляха склона като вълна.

Битката продължи цял ден без нито една от двете страни да постигне решителен успех, и привечер на Като не му оставаше друг избор, освен да се оттегли от хълма. Беше загубил двеста и седемдесет души, още деветдесет и четирима бяха ранени. Загубите на врага, по негова преценка, възлизаха на близо две хиляди. От военна гледна точка това си беше чиста победа, но реално погледнато британците не бяха спечелили много от нея и Като го знаеше. Готите вече бяха разбрали — ако въобще се бяха съмнявали в това, — че армията на Утер е много по-добре организирана от силите на меровингите, с които се бяха сблъскали отвъд морето. А британците разбраха, че готите не са непобедими. С изключение на тези две неща, друга печалба от деня нямаше и Като поведе хората си към Еборакум. Вече бе избрал мястото на следващата битка.

— Наистина ли е вярно, сър? — попита го Деций, докато двамата яздеха пред легионите. — Кралят наистина ли е жив?

— Да — отвърна Като.

— Тогава защо не е тук?

Като беше уморен и не за пръв път му се прииска да имаше друг адютант. Но Деций беше син на богат търговец и си бе платил за назначението с една красива вила в покрайнините на Еборакум.

— Кралят ще ни уведоми за плановете си, когато той реши. Дотогава ще правим онова, което очаква от нас.

— Но няколко души са видели трупа, сър. А в замъка са подготвяли церемонията по погребението.

Като пропусна коментара му покрай ушите си.

— Когато спрем за през нощта, искам да обиколиш огньовете. Хората се биха добре днес. Нека те опознаят — похвали ги и им кажи, че не си виждал храброст като тяхната.

— Да, сър. Колко дълго да го правя?

Като преглътна яда си и се съсредоточи върху новата си вила.

— Забрави, Деций. Ти само ми разпъни шатрата, а аз ще поговоря с хората.

— Да, сър. Благодаря ви.

Сънищата на Галад бяха мрачни и изпълнени с болка. Събуди се в предутринния хлад и се загледа в пепелта от снощния огън. В сънищата си бе видял как Викторин и неговите дванайсет войници навлизат в гората и попадат на засада — обкръжени от готи начело с предателя Агвейн. Бе видял как старият генерал умира — така, както беше живял, с хладно достойнство и без пазарлъци със съдбата.

Потръпна и разпали огъня. Новините, които носеше, вече нямаше да помогнат на Британия. Нашественическите флотилии щяха да нападнат в рамките на броени дни, кралят беше мъртъв и нямаше сила, която да се противопостави на мощта на Вотан. И въпреки това Галад не откриваше омраза в сърцето си, натегнало от тежкото бреме на тъга, която дърпаше духа му към дъното.

До него лежеше мечът му и той го погледна. Не му се искаше дори да го докосва. Какво бе онова, което караше мъжете да желаят

такива оръжия и което ги изпълваше с нуждата да ги използват срещу други хора, да посичат, пронизват и отнемат живот?

И за какво? Какво печелеха? Малко войници забогатяваха. Повечето се връщаха в бедните ферми и села, където бяха израснали, а мнозина изживяваха остатъка от дните си без ръка или крак, или с грозни белези като суров спомен за войните.

Едно врабче кацна до него и закълва трохите от овесения хляб, с който беше вечерял. Още едно се присъедини към угощението. Галад седеше неподвижно и гледаше птичетата, които подскачаха около прибория в ножницата меч.

— Какво ти казват? — попита един глас.

Галад извърна стреснато глава — от другата страна на огъня седеше някакъв мъж, увит в ръждивочервен плащ. Брадата му беше златна и накъдрена, очите — наситено сини.

— Нищо не ми казват — тихо отвърна той. — Но са миролюбиви създания и ми става добре като ги гледам.

— Дали щяха да се хранят така спокойно близо до Урсус, принца с мечти за богатство?

— Той не би им обърнал внимание. Кой си ти?

— Не съм ти враг.

— Това вече го разбрах.

— Естествено. Силата ти расте и ти се издигаш над низостите на този свят.

— Попитах кой си.

— Казвам се Пендарик.

Галад потръпна, сякаш нейде дълбоко в него името отекна в далечна зала на спомени.

— Трябва ли да те познавам?

— Не, макар че съм използвал и други имена. Но ние с теб вървим по един път. Където си ти сега, някога бях аз, и всичките ми дела изглеждаха трайни като утринна мъгла... и също толкова дълговечни.

— И какво решение взе ти?

— Никакво. Последвах повика на сърцето си и накрая се сдобих с покой.

Галад се усмихна.

— Къде да намеря покой в тази земя? А и да опитам, няма ли да е егоистично? Нашественик заплашва приятелите ми и моето място е при тях.

— Покоят не можеш го намери в царство или в град, бил той голям или малък, нито дори в колибата на последния селянин — каза Пендарик. — Но ти това го знаеш. Какво реши?

— Ще намеря начин да се върна в Британия. Ще тръгна срещу силата на Вотан.

— Смъртта му ще ти донесе ли удовлетворение?

Галад обмисли въпроса и накрая каза:

— Не. Но въпреки това злото трябва да бъде спряно.

— С меч?

Галад погледна оръжието с отвращение.

— А има ли друг начин?

— Ако има, ще го намериш. През дългия си живот открих една прекрасна истина — тези, които търсят с чисто сърце, обикновено намират онова, което търсят.

— Много би ми помогнало, ако знаех какво търся.

— Спомена за противопоставяне на злото, а в основата си това е въпрос на равновесие. Но везните не са непременно точни. Голямата злина не изисква непременно също толкова голяма добрина, за да се изравнят везните.

— Как може да е вярно това? — попита Галад.

— Една разгневена мечка можеш да я понижиш и с десет стрели и тя пак ще е смъртно опасна, но само капка отрова — и със звяра е свършено. Понякога една на пръв поглед незначителна случка може да поведе след себе си събития, които да донесат както огромно страдание, така и превелика радост.

— Да не би да намекваш, че има начин Вотан да бъде победен и без помощта на меча?

— Това би било твърде опростена формулировка. Но пък би представлявало голям интерес за някой философ, нали? Вотан черпи сили от омразата и смъртта, а ти искаш да се бориш срещу него с мечове и щитове. По време на война за войника е невъзможно да не изпитва омраза към врага си. Следователно не подхранвате ли по този начин Вотан с още повече от онова, което желае?

— А ако не се бием срещу него?

— Тогава ще победи и ще залее страната ти с още повече смърт и отчаяние, и не само нея.

— Гатанката ти е твърде трудна за мен, Пендарик. Ако се бием с него, губим. Ако не се бием, пак губим. Твоята философия е философия на отчаянието.

— Само ако не можеш да съзреш истинския враг.

— Има нещо по-лошо и от Вотан?

— Винаги има, Галад.

— Говориш като човек с голяма мъдрост, а усещам и сила у теб. Ще използваш ли тази сила срещу Вотан?

— Точно това правя в момента. Защо иначе щях да съм тук?

— Да не би да ми предлагаш оръжие срещу него?

— Не.

— Тогава каква е целта на появата ти?

— Каква наистина? — отвърна Пендарик.

Образът му избледня и Галад отново остана сам. Птичетата още пируваха край меча му, но когато помръдна, излетяха уплашено. Рицарят стана и закопча колана с меча на кръста си, зари огъня с пръст и оседла коня си.

До брега имаше само осем мили през гората и той се надяваше да намери кораб, който да го остави на бреговете на Британия. Пое по тесните пътечки през гората, потънал в мисли, заслушан в песните на птиците под слънчевите лъчи, които тук-там си пробиваха път през надвисналите клони. Чувстваше се по-уверен след разговора с Пендарик, макар тъгата още да го мъчеше.

Малко преди обяд настигна възрастен мъж и две жени, наобиколили ръчна каруца със счупено колело. Каруцата беше пълна с вещи — дрехи, ракли и един много стар стол. Мъжът му се поклони, а жените запристъпваха притеснено, когато Галад слезе от коня си.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита той.

— Много мило от ваша страна — каза мъжът с усмивка. Косата му беше дълга и бяла, макар че в брадата му още се забелязваха потъмни кичури. Едната жена беше възрастна като него, другата — млада и хубава, с кестенява коса, която улавяше слънцето като старо злато. Дясното ѝ око беше насинено, а долната ѝ устна бе разцепена и подута. Галад коленичи до каруцата — колелото се бе разхлабило и се беше откъснало от скобата, придържаща го към оста.

Той им помогна да разтоварят каруцата, а после я повдигна, за да може възрастният мъж да намести колелото. Галад наби скобата на мястото ѝ и отново натовари каруцата.

— Много ви благодаря — каза мъжът. — Ще останете ли да хапнете с нас?

Галад кимна и седна край пътя, а младата жена се зае да накладе огън. Възрастната вадеше съдини и паници от багажа.

— Нямаме много — каза мъжът и седна до Галад. — Само овесена каша и сол. Но затова пък насища, а и сили дава.

— Предостатъчно е. Казвам се Галад.

— А аз съм Катерикс. Това са жена ми Оела и дъщеря ми Пиларас.

— Дъщеря ви, изглежда, е пострадала.

— Да. Пътуването се оказа трудно и се моля на Бога бедите най-после да са останали зад гърба ни.

— Как стана?

Катерикс отклони поглед.

— Трима мъже ни ограбиха. Завчера. Те... се погавриха с дъщеря ми и убиха съпруга ѝ, когато се опита да я защити.

— Съжалявам — неловко промълви Галад.

След като Катерикс каза кратка молитва, се нахраниха мълчаливо. Галад поблагодари за гостоприемството и им предложи да язди с тях до крайбрежието, където имаха приятели. Катерикс прие предложението му с поклон и малката група потегли бавно с Галад начело.

По здрач, зад поредния завой на пътя, Галад видя някакъв мъж, седнал на земята и облегнат на едно дърво. Пришпори коня си и когато приближи странника, скочи от седлото. Мъжът бе тежко ранен в гърдите, лицето му беше бледо, клепачите и устните — посинели от загубата на кръв. Галад разкъса предницата на туниката му и запуши раната, колкото можа. Катерикс дойде, коленичи до ранения и заопипва китката му, търсейки пулс.

— Да го пренесем при каруцата — каза той. — Ще го превържем и ще му зашия раната.

Пренесоха ранения на една полянка до близкия поток. Двете жени помогнаха с почистването на раната и Катерикс умело заши разкъсаната плът. После увиха мъжа в затоплени край огъня одеяла.

— Ще оживее ли? — попита Галад.

Катерикс сви рамене.

— Това е в божиите ръце. Изгубил е твърде много кръв.

През нощта Галад се събуди. Пиларас бе коленичила до ранения, лунните лъчи се отразяваха в ножа, който стискаше в десницата си.

Тя дълго седя неподвижна, после вдигна ножа и опря върха му до шията на спящия мъж. Изведнъж главата ѝ потрепна и Галад разбра, че плаче. Пиларас прибра ножа в канията на колана си, после се върна при постелята си до каруцата.

Галад затвори очи и заспа. Видя как нашественическите кораби пристават край брега на Британия, видя как готите тръгват в поход към градовете, но две от виденията го потресоха до дъното на душата му — огромна демонична глава, изпълнила небето, оградена от буреносни облаци и светкавици, и един светец в мрака меч.

Въпреки обърканите сънища на сутринта се събуди освежен. Раненият още спеше, но изглеждаше по-добре. Галад се изми в потока и отиде при Катерикс, който седеше до жертвата.

— Налага се да ви оставя — каза Галад. — Трябва да намеря кораб, който да ме отведе до дома.

— Нека Бог те води и те пази по пътя.

— И вас по вашия път, Катерикс. Постъпи добре, като спаси живота на този нещастник.

— Не е кой знае какво. Какви хора ще сме, ако не помагаме на ближния, когато е изпаднал в беда?

— Нощес дъщеря ти опря нож в гърлото на този човек.

Катерикс кимна.

— Каза ми го тази сутрин. Гордея се с нея.

— Защо го е направила?

— Това е мъжът, който я изнасили и уби мъжа ѝ.

— И ти му спаси живота? Велики Митра, та той заслужава да умре!

— Спор няма — отговори Катерикс и се усмихна.

— Мислиш, че ще ти благодари, задето си го спасил?

— Неговата благодарност не е важна.

— Но това, че го спаси, може да струва живота на още невинни хора — или честта на още млади жени.

— Аз не нося отговорност за неговите дела, Галад, само за своите. Никой човек не би допуснал охотно онези, които обича, да страдат.

— В това съм съгласен с теб — каза Галад. — Обичта е хубаво чувство. Но него със сигурност не го обичаш.

— Разбира се, че го обичам. Той ми е брат.

— Брат?!

— Не, нямам предвид брат по кръв. Но той е мой брат, както и ти. И аз трябва да му помогна. Съвсем просто е.

— Не е това начинът да се отнасяш към един враг, Катерикс.

Старецът сведе поглед към ранения разбойник.

— Какъв по-добър начин да се отнасяш към враговете си от този да ги превърнеш в свои приятели?

Галад отиде при коня си и го яхна. Подръпна юздите и животното бавно тръгна. Пиларас береше билки край пътя и му се усмихна, когато мина покрай нея.

Галад смуши коня и препусна към брега на морето.

Кулаин седеше под звездите. Беше шестнадесетата му нощ на Кристалния остров. Всяка сутрин заварваше дървен поднос с храна и вода пред входа на кулата, всяка вечер празните съдове биваха отнасяни. Често зърваше нечий призрачен силует на пътеката долу, но всеки път влизаше обратно в кулата, за да не наруши уединението на нощните си посетители, на което те очевидно много държаха.

Но тази нощ една сянка падна върху него, той вдигна очи и видя жената в бяло, жената с лицето, скрито под качулката.

— Добре дошла — каза той и я покани с жест да седне до него. Докато тя сядаше, Кулаин зърна воала, който носеше под качулката, и попита: — Нима дори тук подобна скромност е наложителна?

— Особено тук, Кулаин. — Тя отметна качулката и свали воала. Дъхът се смрази в гърлото му, когато лунната светлина окъпа бледия лик, който той познаваше толкова добре.

— Гиан? — прошепна той и понечи да се изправи.

— Стой си на мястото — каза тя. Гласът ѝ бе суров и безизразен.

— Но на мен ми казаха, че си умряла.

— Не исках да ме посещаваш, а и за теб наистина бях мъртва. — В косата ѝ се прокрадваше сребро и тънички бръчици браздяха кожата около очите и устата ѝ, но за Кулаин кралицата не бе изгубила и частица от красотата си. — А ето че ти пак си тук и отново ме измъчваш с присъствието си. Защо го доведе при мен, точно него?

— Не знаех, че си тук.

— От шестнайсет години се опитвам да забравя миналото и неговите неволи. Мислех, че съм успяла. Убедих себе си, че си бил просто една фантазия на младо момиче. Като дете те обичах и с това разруших надеждата си за щастие. Като самотна кралица пак те обичах и с това убих сина си. С години те мразих, Кулаин, но и това премина. Сега е останало само безразличие — както към теб, така и към Кървавия крал, в който се превърна съпругът ми.

— Но ти, разбира се, знаеш, че синът ти не е умрял, нали?

— Много неща знам, Господарю на копието. Но най-много искам да знам едно — кога ще си тръгнеш от този остров.

— Сурова жена си станала, Гиан.

— Аз не съм Гиан Авур, твоята малка сърничка. Аз съм Моргана от Острова, макар да казват, че хората ме познават и под други имена. Ти сигурно знаеш какво е, Кулаин. Ти, който си бил и Аполон, и Еней, и крал Кунобелин, и още толкова други храбреци.

— Чувал съм да наричат главната жрица на тази общност Оброчицата. Никога не бих си и помислил, че това си ти. Какво е станало с теб, Лаита?

— Светът ме промени, Господарю на копието, и мен вече не ме е грижа за него, нито за създанията, които го населяват.

— Тогава защо си тук, на това свещено място? То е средище на изцеление и покой.

— И такава ще си остане. Сестрите имат забележителни успехи, но аз и още няколко други сме посветили времето си на истинските тайнства — нишките, които свързват звездите, шарките, в които се заплитат човешките съдби, пресичат се и се съединяват, оформяйки съдбините на света. Преди наричах всичко това Бог, но сега разбирам, че е нещо много по-велико от мощта, която човешкото въображение би прикачило на някой безсмъртен. Тук на този...

— Чух достатъчно. Кажи ми за Утер — прекъсна я Кулаин.

— Той умира — изсъска тя. — И светът не ще загуби нищо, когато смъртта го отнесе.

— Никога не съм мислил, че ще видя зло у теб, Гиан. Ти винаги си била жена с рядка и изящна хубост. — Кулаин се засмя горчиво. — Но пък злото се явява в много образи и не е задължително те да са грозни. Много нощи седях тук в безмълвно покаяние, защото вярвах, че съм положил основите на това общество, воден от егоистични подбуди. И въпреки това островът бе създаден с любов и за любов, но ти — и твоите тайнства, които аз съм опознал хиляди години преди ти да се родиш — ти си го покварила. Повече не ще остана на този хълм... нито ще чакам благоволения ти.

Той стана, взе тоягата си и заслиза по дългия склон към построените в кръг къщи.

Гласът ѝ иззвънтя зад него и в думите ѝ прозвуча студено тържество:

— Лодката ти те чака, Кулаин. Качиш ли се до един час в нея, може и да позволя на Кървавия крал да не умре. Ако не, ще отзова сестрите, които бдят край него, и можеш да отнесеш трупа му където пожелаеш.

Той спря, усетил горчивия вкус на поражението. После се обърна.

— Винаги си била капризна и никога не признаваше грешките си. Добре, ще си тръгна и ще оставя Утер на нежните ти грижи. Но ако ти остане някоя свободна минутка покрай изучаването на тайнствата, помисли върху следното — взех те когато беше съвсем малка и те отгледах като баща. Не направих нищо, с което да те подведа, че между нас може да съществува и друго. Но ти си била тази, която е промълвила моето име, докато си лежала в прегръдките на Утер. Ти беше тази, която ме помоли да остана в Камулодунум. Оттам започва моята вина и аз съм готов да я нося. Но може би когато погледнеш надолу от позлатената си кула, ще видиш дребната трошица на собствената си вина и ще намериш куража да я вдигнеш пред очите си.

— Свърши ли, Господарю на копието?

— Свърших, Моргана.

— В такъв случай напусни острова ми.

ГЛАВА 13

Когато дружината им прехвърли билото на един нисък пращен хълм, Медлин каза:

— Тук ще излезем от пътя. А там е царството на Гориен — добави той и посочи далечните върхове на мрачна планина.

Пейзажът беше надупчен и начупен, множество сенки се стрелкаха крадешком между мъртвите дървета и напуканите скали. Някои се промъкваха на четири крака, други прелитаха, носени от черни криле, повечето лазеха или тичаха с шеметна скорост.

— Да тръгваме — каза принцът и изтегли меча си.

Петнайсетте мъже, всички с извадени оръжия, излязоха от пътя под здрачната светлина и сенките веднага се стълпиха около тях. Имаше зверове с разлигавени муцуни, мъже с кухи зъби и кървясали очи, вълци, чиито муцуни семеняха като мъгла, ту човешки, ту скотски. Над главите им прелитаха гигантски прилепи, кръжаха и се спускаха, кожените им криле разсичаха въздуха като бръсначи. Но нито един не навлезе в обсега на мечовете.

— Колко има дотам? — попита Кормак, който вървеше до Медлин начело на колоната.

— Кой ли може да прецени времето тук? — отвърна бившият чародей. — Но ще е достатъчно дълго.

Сивкав прах се кълбеше около нозете им, докато вървяха напред с ескорта си от сенки, които все повече скъсяваха дялящото ги разстояние.

— Ще ни нападнат ли? — прошепна Викторин.

Медлин разпери ръце. Мъжът в края на колоната изкрещя — остри нокти бяха сграбчили плаща му и го теглеха безмилостно.

Викторин се обърна и извика:

— Мечове в кръг! — И с високо вдигнати мечове воините се хвърлиха сред редовете на чудовищата и заобиколиха поваления си другар.

Създанието, което го задържаше, изчезна, пронизано в сърцето от острието на гладиус.

— Походен строй — заповяда Викторин, малобройната група се подреди в две редици и сенките отстъпиха.

И воините продължиха напред и все по-напред, докато пътят не се скри от очите им и прахта не увисна наоколо им като буреносен облак, премрежващ очите и скриващ далечната планина.

Още два пъти сенките връхлитаха, но всеки път мечовете на британците ги принуждаваха да отстъпят.

Най-накрая теренът започна да се издига и дружината стигна до древен каменен кръг, почернял и полуразрушен. Сенките обградиха подножието на височината, а уморените воини насядаха облекчено сред камъните.

— Защо не се приближават? — попита Викторин.

— Аз да не съм ти изворът на цялото човешко знание? — тросна му се Медлин.

— Поне винаги си го твърдял.

— Трябва да ти кажа, Викторин, че от всички последователи на Утер ти беше онзи, чиято компания ми беше най-малко приятна.

— Силни думи, чародею — каза Викторин и се ухили. — Може би сега ще разполагаш с цяла вечност да се наслаждаваш на компанията ми.

— Истински ад — отбеляза Медлин.

— Това тук трябва да е било жива земя някога — каза Кормак. — Имало е дървета, а пресякохме и множество изсъхнали корита на потоци. Какво я е променило?

— Нищо не я е променило, Кормак — отвърна Медлин. — Защото тя не съществува. Просто е ехо на онова, което е било, кошмар и нищо повече.

— Нашето присъствие не доказва ли съществуването ѝ? — попита Марк Басиций и седна при тях.

— Някога сънувал ли си, че си някъде, където не си? — отвърна на въпроса му с въпрос Медлин.

— Неведнъж.

— И сънят ти доказваше ли съществуването на мястото, което си сънувал?

— Но този сън е общ за всички ни — възрази Марк.

— Така ли? Откъде знаеш? Може пък ние да сме само участници в твой личен кошмар, Марк. Или всички вие участвате в моя.

Викторин се засмя.

— Знаех си, че няма да мине много време преди да започнеш пак с игричките си. — После се обърна към другите, които седяха и ги слушаха напрегнато. — Веднъж станах свидетел как Медлин цели два часа защитава тезата си, според която Калигула бил единственият нормален човек, живял някога на този свят. Накрая всички му повярвахме, а той направо си умря да ни се смее.

— Нямаше начин да не ми повярвате — рече Медлин. — Калигула направи коня си сенатор и аз ви питам, взе ли конят му поне едно грешно решение? Стремеше ли се към по-голяма власт? Предлагаше ли закони, които да ограбват бедните и да облагодетелстват богатите? Той беше най-доблестният сенатор в цялата история на Рим.

Кормак седеше, заслушан в разговора. Някаква бавна, прогаряща ярост започна да го поглъща. През целия си живот бе живял в страх — страх от наказание, от унижение, от отхвърляне. Тези окови го бяха държали в плен още от най-ранните му спомени, но пламъците на гнева му ги прогориха. Само двама души бяха обичали Кормак Демонсон и сега и двамата бяха мъртви. Някъде дълбоко в него един нов Кормак надигна снага и го накара да погледна на живота си от нов ъгъл — Кормак Демонсон не беше провалил се слабак. Той беше мъж — и принц, по право и по кръв.

Сила се вля в сърцето му и очите му грейнаха с опиянителната ѝ мощ.

— Стига! — изрева той и скочи. — Тези приказки са като вятър в листата. Не раждат нищо и са само шум. Ние сме тук и това място е истинско. Да тръгваме.

— От него щеше да излезе добър крал — прошепна Викторин, когато двамата с Медлин последваха Кормак надолу по хълма.

— А това е подходящо място да се научиш на високомерие — съгласи се чародеят.

В подножието на височината Кормак тръгна право към ордата сенки.

— Назад! — ревна той и те се разцепиха пред него, отваряйки му тъмна пътека. Той тръгна по нея, без да поглежда нито наляво, нито

надясно, сякаш не чуваше ядното съскане и не виждаше святкащите нокти. Прибра меча си в ножницата и продължи да крачи напред, вперил поглед в планината.

Висока фигура с черен нагръдник застана на пътя му. Мъжът носеше крилат шлем, който скриваше лицето му — виждаха се само очите, горящи със студена светлина. В ръцете си държеше два къси меча, около бедрата му имаше поличка от тъмна кожа, а прасците му бяха защитени с черни брони. Стойката му издаваше съвършено равновесие — тежестта изнесена върху пръстите, тялото леко приведено за атака.

Кормак продължи напред, докато не стигна на крачка от воина.

— Извади меча си — каза мъжът. Гласът му бе като металическо ехо иззад шлема. Кормак се усмихна и внимателно обмисли думите му. Когато най-сетне заговори, думите му прозвучаха със сурова отмереност:

— Ако го направя, то ще е за да те убия.

— Това се е случвало и преди, но не и от такъв като теб.

Кормак отстъпи крачка назад и мечът на Кулаин грейна в ръката му.

Воинът не помръдваше, вперил поглед в оръжието.

— Откъде си се сдобил с този меч?

— Мой е.

— Не питам кой е сегашният му притежател.

— А на мен ми писна от цялата тази глупост. Отстъпи или се бий!

— Защо си тук?

— За да намерим Гороиен — отговори Медлин, разбута стоящите пред него и застана между двамата воини.

Мъжът прибра двата меча в ножниците им.

— Мечът ти дава това право — каза той на Кормак, — но двамата ще си поговорим пак, след като кралицата приключи с теб. Следвай ме.

Високият воин ги преведе през безплодната земя до широк вход, изсечен в планинския склон. Охраняваха го стражи, въоръжени със сребърни секири. Влязоха в сърцето на планината и вървяха, докато не стигнаха до огромен портал, пред който стояха на пост две огромни кучета. Воинът не им обърна внимание и бутна вратите, които се

отвориха към кръгла зала, застлана с килими и драпирана с гоблени. В средата ѝ, лениво изтегната на един диван, лежеше жена с извънмерна хубост. Косата ѝ беше златна, тук-там със сребърни нишки, които само подчертаваха красотата ѝ, очите — светлосини, в тон с късата ѝ тясна дреха, а кожата ѝ беше бяла и изумително гладка. Кормак преглътна с мъка, когато воинът се приближи до дивана и коленичи пред нея. Тя му даде знак да се отдръпне и повика Кормак.

Докато той се приближаваше, образът ѝ потрепна и се промени в този на подуто люспесто създание, болно и разкапващо се, а после пак се върна към изящната красота, която бе видял отначало. Стъпките му се поколебаха, но той все пак продължи напред.

— Целуни ми ръка — каза жената.

Кормак пое нежните пръсти и се наведе, но изведнъж пребледня като смъртник — плътта ѝ се бе подула и червеи плъзнаха в дланта му. Той съсредоточи мислите си върху образа на Андюин, стегна се и допря устни до бъкащата от личинки разложена плът.

— Голям смелчага си — каза тя. — Как се казваш?

— Кормак Демонсон.

— Син на демон ли си?

— Син съм на Утер, върховния крал на Британия.

— С това име няма да си спечелиш приятели тук — каза тя.

— Нито пък той ми е приятел. Негова е вината за смъртта на майка ми.

— Така ли? — Погледът ѝ се спря върху Медлин в дъното на залата. — А, ето го и моят стар приятел Зевс. Далече си от Олимп... много далече. — И изсъска: — Не мога да ти опиша колко ми е приятно да те видя.

Медлин се поклони тържествено и отвърна:

— Ще ми се да можех да кажа същото.

Погледът ѝ се върна върху Кормак.

— Първото, за което се сещам, е насладата, която би ми доставило да те гледам как пициш и да слушам воя на агонията ти, но ти събуди любопитството ми. А напоследък малко неща възбуждат интереса на Гороиен. Така че говори, красавецо. Кажми защо си тръгнал да търсиш кралицата.

— Защото се налага да превзема кулата — простичко обясни той.

— И защо мислиш, че това може да представлява интерес за мен?

— Защото Вотан — Молох — е твой враг.

— Това не е достатъчно.

— Казват, че той притежава силата да връща последователите си към живот в плът и кръв. Не е ли възможно и вие да придобиете тази сила, ако държите кулата в ръцете си?

Тя се протегна отново, както си лежеше на дивана. На Кормак му се искаше да може да откъсне поглед от трептящото видение на неземна красота и прогнила смърт.

— Мислиш ли, че не съм се опитвала да го надвия? Какво ми носиш ти, което да наклони везните в моя полза?

— Първо, позволете да попитам какво ви пречи да превземете кулата.

— Силата на Молох е по-голяма от моята.

— А ако той не е тук?

— И къде другаде може да е?

— В плътския свят.

— Това е невъзможно. Бях сред онези, което го унищожиха във Вавилон. Със собствените си очи видях Кулаин да го обезглавява.

— И въпреки това той се е върнал, благодарение на вашия приятел Медлин. Същото може да се направи и за вас.

— И защо ми го предлагаш точно ти, който би трябвало да ме мразиш от дъното на душата си?

— Защото жената, която обичам, беше убита по заповед на същия този Молох и в момента душата ѝ е в кулата.

— Но има и още нещо, нали? Нещо, което е довело Медлин при мен... както и другите — все хора на Утер.

— Молох държи в плен и душата на краля. В окови от плам.

— Сега вече разбирам. И ти искаш Гороиен да освободи Утер? Не си наред.

Тя вдигна ръка и стражите ги обградиха.

— Молох е жив — тихо каза Кормак. — Сега се нарича Вотан и се готви да нахлуе в Британия. Само Утер притежава силата да го унищожи. Ако вие държите кулата, когато това стане, няма ли душата на нищо неподозиращия Молох да ви падне право в ръцете?

Тя даде знак на стражите да се отдръпнат.

— Ще обмисля повдигнатия от теб въпрос. Медлин! С принца ще се оттеглим в покоите ми, а ти ще дойдеш с нас. Останалите могат да почакаат тук.

Цял час Гороиен лежа в покритото си с коприна легло и слуша разказа на Медлин за това как Молох се е върнал в света на живите. Кормак забеляза, че разказът му е малко по-различен от онова, което чародеят беше казал на него. В настоящата му версия вината на Медлин беше значително по-малка и поражението му се дължеше единствено на коварството на Молох. Кормак не каза нищо, само наблюдаваше потрепващия образ на кралицата и се опитваше да разчете израза върху това постоянно променящо се лице.

Когато Медлин свърши, Гороиен каза:

— Винаги си бил самодоволен глупак. И накрая си си платил за това. Но пък и Кулаин не е бил там, за да ти отгърве кожата. Изчакай в преддверието. — Медлин се поклони и излезе от стаята. — А сега ти, принц Кормак.

— Откъде да започна?

— Например с това как синът на Утер се е сдобил с името Демонсон?

И той ѝ разказа. Очите ѝ засвяткаха, докато описваше любовта на Кулаин към кралицата, но въпреки това тя запази спокойствие и слуша мълчаливо, поне докато разказът му не стигна до деня, в който викингите бяха дошли в планината и бяха убили Андюин.

— Значи си дошъл тук, воден от любов? — прошепна тя. — Много глупаво от твоя страна, Кормак.

— Никога не съм си приписвал мъдрост, милейди.

— Нека изпитаме твоята мъдрост — каза тя, наведе се напред и доближи лице до неговото. — Ти ми даде всичко, с което разполагаш, нали така?

— Да.

— Следователно повече не си ми нужен?

— И това е вярно.

— Медлин не ти ли каза, че не може да ми се има доверие? Че съм изтъкана от зло?

— Да.

— Тогава защо дойде?

— Той ми каза и друго — че навремето Кулаин лах Фера те е обичал.

— И това с какво променя нещата? — тросна му се Гороиен.

— Може би с нищо. Но аз обичам Андюин и знам какво означава това. Тя е част от мен и аз съм част от нея. Без нея съм нищо. Не знам дали злите хора могат да обичат и, ако могат, как злото в тях би могло да оцелее. Но не вярвам, че Кулаин би могъл да обича човек, у когото няма поне малко доброта.

— Както сам каза, принц Кормак, ти не си мъдър човек. Кулаин ме обичаше заради красотата и ума ми. И ми измени и ме предаде, точно както е предал и Утер. Взе за жена друга... и аз я убих. Имаше дъщеря, Алайда. Опита се да я спаси, като ѝ позволи да се ожени за краля на Британия, но аз я открих и тя също умря. После се опитах да убия сина ѝ, Утер, но с него се провалих. А сега ти ми казваш, че същият този Утер е пленник и го чака смърт... и неговият син седи в покоите ми и ме моли за услуга. Какво ще ми предложиш в замяна на помощта ми? Мисли внимателно, Кормак. Защото много неща зависят от отговора ти.

— Значи съм загубен, милейди, защото не мога да ви предложа нищо повече.

— Нищо — повтори тя. — Нищо за Гороиен? Остави ме и иди при приятелите си. Скоро ще ти съобщя отговора си.

Той се взря в святкащите ѝ очи и сърцето му се сви.

Рибарската лодка стигна до брега в едно заслонено заливче близо до Андерида. Галад благодари на лодкаря, даде му две златни монети и се прехвърли през борда под лунните лъчи, после зацапа през водата към скалистия бряг. Изкатери се по една тясна пътечка до върха на скалите, после се обърна да погледне към лодката, която вече отплуваше.

Нощният въздух беше студен, а небето — ясно. Галад придърпа дългия плащ около раменете си и потърси подслон сред дърветата. Избра малка падинка, където огънят му щеше да остане незабелязан от всяко любопитно око. Спа неспокойно и сънува някакъв меч, носещ се бавно над водна повърхност, и една светлина в небето, като голяма

светеща сребърна сфера, прекосяваща стремително небосклона. Събуди се в полунощ и добави съчки в огъня. Беше гладен, така че изяде остатъка от пушената риба, която му бе дал лодкарят.

Бяха минали почти две седмици, откакто Катерикс спаси разбойника, и Галад установи, че мислите му постоянно се връщат към дребния мъж. Потърка четината по бузите си и си представи гореща вана, пълна с ароматизирана вода, и млада робиня, която го подсушава и втрива масло в кожата му, а меките ѝ ръце облекчават напрежението в стегнатите му мускули. Изпъшка и ядно прогони лъстивите мисли, нахлули в главата му.

Богове, сякаш сто години бяха минали, откакто за последен път бе усетил мека плът под себе си и топли ръце, склучени на гърба му. За няколко минути принц Урсус възкръсна от мъртвите и разбуни съзнанието на рицаря Галад.

„Какво правиш в тази забравена от боговете страна?“ — попита го Урсус.

„Следвам повелята на честта си“ — отвърна му Галад.

„И какво печелиш от това, глупак такъв?“

Той отмести поглед към пламъците, защото не знаеше какво да отговори. Прииска му се Пендарик да се появи отнякъде и зачака, приседнал мълчаливо край огъня. Но се появи единствено зората.

Небето се беше затлачило със сиви облаци и Галад тръгна в посоката, указана от рибаря, на запад покрай морския бряг. На три пъти видя сърни, а веднъж и голям заек, но без лък нямаше как да улови нещо, без да изгуби твърде много време. Навремето го бяха учили как се залагат примки, но нетърпеливата му природа не търпеше дългите часове на мълчалива неподвижност, докато чакаш с надежда евентуалния улов.

Вървя цялата сутрин, докато не видя дим малко на север. Тръгна към него, прехвърли билото на един хълм и видя село, обхванато от пламъци. Трупове се въргаляха по земята и Галад седна, вперил очи във воините с крилати шлемове, които минаваха от къща в къща, извличаха жени и деца, плякосваха и убиваха. Бяха петдесетина и останаха повече от час. Когато най-накрая се изтеглиха на север, в селото не помръдваше нищо освен дима, кълбящ се над плякосаните домове.

Галад се изправи уморено и слезе в саксонското селце, като се спираше край всяко от телата. Нито един жив. В едно счупено гърне намери остатъци от овес. Изсипа го в една ленена кърпа, завърза я и я затъкна в колана си. По-нататък, в центъра на опустошеното село, откри пушен бут, обгорен от едната страна. Отрязва няколко парчета с ножа си и ги изяде.

Погледна встрани и видя на прага на една от колибите две мъртви дечица. Безжизнените им очи се взираха в него.

Ето това представляваше войната. Не златното величие на млади мъже в блестящи доспехи, които изсичат името си в плътта на историята. Не Омировите безстрашни герои, които променят облика на света. Не, просто една ужасяваща застиналост, тежко безмълвие и смразяващо в своята безпощадност зло, което оставяше след себе си пътека от мъртви деца.

Отрязва няколко дебели парчета от бута, хвърли кокала настрана, излезе от селото и отново тръгна на запад. На върха на едно възвишение се обърна да погледне назад. Една лисица се беше прокраднала в селото и ръфаше някакъв труп. В небето кръжаха гарвани...

Нещо помръдна в храста от дясната му страна и Галад се обърна натам и измъкна меча си. Детски писък разцепи тишината и рицарят захвърли оръжието си.

— Няма нищо, мъничката ми — тихо каза той, когато момиченцето скри лице в шепи. Наведе се над храста, вдигна детето и го гушна. — Няма страшно.

Ръчичките ѝ обгърнаха врата му и детето се притисна към него. Галад се наведе, вдигна меча си и го прибра в ножницата, после обърна гръб на селото и продължи по пътя си.

Детето беше на пет-шест години, ръчичките му бяха тънки като клечки. Имаше руса, почти златна коса. Той го галеше лекичко, докато вървеше напред. Момиченцето мълчеше и едва-едва помръдваше в ръцете му.

Следобедът превалеше. Галад бе изминал дванайсетина мили. Краката го боляха, ръцете му едва удържаха лекото телце на детето. От билото на един нисък хълм се откри гледка към селце от двайсетина кръгли колиби в заграждение от дървени колове. Говеда пасяха по склоновете, а в една оградена полянка се разхождаха коне. Той тръгна

бавно надолу по склона. Първо го видя едно малко момче и хукна към селото, после двайсетина мъже с брадви в ръцете излязоха да го посрещнат. Водеше ги набит воин със стоманеносива брада.

— Кой си ти — попита мъжът.

— Галад. Това дете е саксонче, готи нападнаха селото му и избиха всички.

— Че защо ще ни нападат готите? С тях имаме едни и същи врагове.

— Не съм оттук — каза Галад. — От Галия съм, от меровингите. Знам само, че воини с крилати шлемове изклаха хората от селото на това дете. Може ли да я внеса вътре... или да си продължаваме по пътя?

— Не си от хората на Утер, така ли?

— Вече ви казах какъв съм.

— Тогава можеш да влезеш. Аз се казвам Аста. Занеси я в моята къща, жена ми ще се погрижи за нея.

Галад занесе детето в дългата къща в средата на селото, където една едра жена се опита да вземе детето от ръцете му. Момиченцето запищя и се вкопчи във врата му, и колкото и нежно да го увещаваше Галад, продължи да се гуши в него. Жената само се усмихна и донесе чаша, пълна с топло мляко. Галад седна на широката маса, момиченцето се настани в скута му и заотпива жадно от млякото. След малко Аста се присъедини към тях.

— Сигурен ли си, че бяха готи?

— Сред нападателите нямаше римляни.

— Но защо?

— Сега не можем да говорим — каза Галад и посочи с очи към утихналото дете. — Но в селото имаше много жени.

Сините очи на Аста засвяткаха, когато разбра намека, и лицето му помръкна.

— Разбирам. И ти си видял всичко това?

— Да, за съжаление.

Мъжът кимна.

— Изпратих един съгледвач на кон да огледа селото и да проследи нападателите, и трима други до съседните села. Ако това, което казваш, е вярно, то готите горко ще съжаляват за стореното през този ден.

Галад поклати глава.

— Нямах достатъчно мъже и всеки опит да отмъстиш ще доведе до още по-голямо клане. Ако искаш съвет от мен, разпрати съгледвачи и когато готите наближат, скрий хората си по хълмовете. Кралят ви няма ли военни части тук?

— Кой крал? — тросна се Аста. — Когато бях млад воин, Кървавия крал разби войската ни и остави на момчето Вулфхер титлата крал на Южна Саксония. Но той не е никакъв крал — живее като жена, дори дотам, че си има съпруг. — Аста се изплю презрително. — А Кървавия крал? Какво го е грижа него, че саксонските жени ги... озлочестяват?

Галад не каза нищо. Детето беше заспало в ръцете му, така че той го пренесе до едно легло в другия край на стаята близо до напаления огън, зави го с едно одеяло и го целуна по бузката.

— Ти си добър човек — каза Аста, когато Галад се върна на масата.

— Разкажи ми за готите — помоли го Галад.

Аста сви рамене.

— Няма много за разказване. Близо осем хиляди се изсипаха по тези места и видяха сметката на един римски легион. Основната част на армията се е отправила на запад, тук останаха около хиляда.

— Защо на запад? Какво ще дирят там?

— Не знам. Един от нашите младежи язди с тях известно време и казва, че пълководецът им искал да знае кой е най-прекият път до Сорвиодунум. Моят човек не знаел. Това е в другия край на страната.

— Кралят им, Вотан, с тях ли е бил?

Саксонецът отново сви рамене.

— Тебе какво те засяга?

— Вотан избяга цялото ми семейство в Галия и ме засяга дотолкова, доколкото искам лично да го пратя в отвъдното.

— Казват, че е бог. Да не си полудял?

— Не. Просто нямам друг избор — отвърна Галад.

ГЛАВА 14

— Югът на практика е в наши ръце, господарю — каза Цурай. Празните му кафяви очи бяха вперени в мраморния под. Вотан не каза нищо, само го гледаше — гледаше изопнатите черти на плоското му азиатско лице и жилите, изскочили като опнати въжета от двете страни на шията му. Капки пот оросяваха челото му, а страхът му се излъчваше на вълни, чийто вкус Вотан почти можеше да усети по небцето си.

— А северът?

— Колкото и да е неочаквано, господарю, бригантите се надигнаха срещу нас. Малка група наши хора се отклонили към едно от свещените им места, където танцували някакви жени.

— Не казах ли, че не трябва да се влиза в конфликт с племената?

— Казахте, господарю. Мъжете бяха заловени и набити на кол.

— Не е достатъчно, Цурай. Погрижи се командирите им да получат същото наказание. От кой полк бяха?

— От Бръснатите, господарю.

— Един на всеки двацет от полка да бъде обезглавен.

— Господарю, знам, че сте всемъдър, но позволете ми да отбележа, че по време на война мъжете са подвластни на множество плътски изкушения...

— Не ме учи — тихо каза Вотан. — Знам на какво са способни мъжете. Хич не ме е грижа дали няколко жени са били изнасилени или не, но непрекословното подчинение на заповедите ми е основополагащ дълг за всички мои хора. Вчера е било нападнато и едно саксонско село.

— Нападнато, господарю?

— Нападнато, Цурай. Същото наказание да бъде наложено и там — при това публично. Нашите саксонски съюзници трябва да видят, че правосъдието на Вотан е бързо и страшно. А сега ми кажи за Като в Средните земи.

— Той е способен пълководец. Вече на три пъти влиза в сражения и благодарение на действията му походът ни към Еборакум не е толкова бърз, колкото очаквахме. Но все пак напредваме — побърза да добави той — и до няколко дни градът би трябвало да падне.

— Аз не очаквах завземането на Еборакум да се осъществи толкова бързо, колкото смятах моите пълководци — каза Вотан. — Това е без значение. Какви са новините за тялото на Кървавия крал?

— То е на Кристалния остров, милорд, близо до Сорвиодунум.

— Сигурен ли си?

— Да, господарю. Гемин Като има адютант, казва се Деций, а той на свой ред има любовница в Еборакум. Казал й, че някакъв човек, наречен Господаря на копието, отнесъл тялото на острова, за да го върне към живот.

— Кулаин — прошепна Вотан. — Как ми се иска да се срещнем отново!

— Кулаин? Не разбирам, господарю.

— Един стар мой познат. Кажете на Аларик да продължи към Сорвиодунум и да изпрати на острова двеста мъже. Искам главата на Утер набучена на копие. Още при първото нападение трябваше да насекат тялото му на парчета.

— Сред врага се говори, че кралят ще се върне, господарю.

— Естествено, че ще се говори. Без Утер и мечата те са като деца в тъмното.

— Ако мога да попитам, господарю, защо не унищожите духа му? Това няма ли да реши проблема със завръщането му?

— Защото искам мечата, а само той знае къде е. Докато тялото му е живо, той ще продължава да храни надежда и ще ми се опъва. Но ще усети, когато то загине, и тогава... Върви.

Останал сам, Вотан заключи вратата на стаята си без прозорци и се върна на широкото легло. Затвори очи и накара духа си да се гмурне в мрака...

Очите му се отвориха в осветено с факли помещение от студен камък. Той се надигна от пода и се огледа — беше заобиколен от статуи с празни очи, килими с бледи краски и мрачни драперии. Как мразеше това място заради бледото му уподобяване на истинския живот. В ъгъла имаше стомна и три бокала. През дългите векове,

прекарани тук, неведнъж си бе наливал от червената безвкусна течност, преструвайки се, че е вино. Всичко тук беше имитация.

Тръгна към външната зала. Където и да минеше, мъже скачаха изненадано на крака, после уплашено коленичеха. Без да им обръща внимание, той крачеше към подиума, върху който стоеше тронът на Молох. Известно време изслушва просбите на онези, които му служеха тук — жални молби да ги върне в плът, обещания за вечно подчинение. Някои удовлетвори, но повечето отхвърли. Най-накрая излезе от тронната зала и слезе по витото стълбище към подземията. Огромен звяр с вълча глава му се поклони дълбоко — езикът му висеше от издължената му челюст, по каменния под се стичаше слюнка.

Вотан мина покрай него на път към последната килия, където Утер висеше, прикован за китките към отсрещната стена. Езици от плам ближеха тялото му и го изгаряха, но раните изчезваха моментално, само за да се отворят отново в гнойни мехури. Вотан освободи пламъците и кралят увисна на стената.

— Как си, Утер? Готов ли си да ме излъжеш пак?

— Не знам къде е — промълви Утер.

— Не може да не знаеш. Ти си го изпратил.

— Нямах време. Просто го хвърлих и си пожелах да изчезне.

— Човекът, който пръв те е видял, каза, че си произнесъл някакво име. Чие беше името?

— Не помня, кълна се в Бога.

— На някой приятел? На Кулаин?

— Може би.

— Аха, значи не е бил Кулаин. Добре! Чие тогава? На кого би могъл да се довериш, Кървави кралю? Не е бил Викторин. Чие име беше на устните ти?

— Никога няма да го намериш — каза Утер. — Самият аз не бих могъл да го намеря, ако бях свободен. Изпратих меча при една мечта, която не би могла да съществува.

— Каква мечта?

Утер се усмихна и затвори очи. Вотан вдигна ръка и пламъците отново се надигнаха около краля, изтръгвайки от гърлото му вик на болка, от който кръвта се смразяваше. Пламъците изчезнаха и в същия миг почернялата кожа се възстанови.

— Решил си да ми се подиграваш, така ли? — изсъска Вотан.

— При всяка възможност — каза Утер и се стегна за поредното мъчение.

— Скоро ще откриеш, че подобни възможности ще ти се предоставят за много, много дълго, Утер. Би трябвало да ти намерим някаква компания.

Вотан отстъпи към прага и в същия миг в стените на килията се отвориха зевове, от които наскачаха стотици плъхове, ползиха по тялото на безпомощния крал и започнаха да забиват зъбите си в плътта му и да я разкъсват.

Вотан излезе от подземието. Письците ехтяха в коридора зад него.

Върна се на горните нива и завари капитана на Верните да го чака до трона. Мъжът се поклони.

— Какво искаш, Устред?

— Имам нещо за вас, господарю. Надявам се, че с това ще изкупя провала си в Ретия.

— Трябва да е нещо много по-голямо от всичко, което можеш да откриеш тук — каза Вотан, все още ядосан след разговора с упорития крал.

— Надявам се да прецените, че не преувеличавам, господарю. Устред плесна с ръце. Влязоха двама войници — бутяха пред себе си едно момиче.

— Жена? За какво ми е притрябвала тук? Мога... — Вотан млъкна, познал принцесата. — Андюин?!

Тръгна напред, като даде знак на стражите да се дръпнат. Младата жена стоеше безмълвно пред него.

— Какво се е случило с теб, принцесо?

— Твоите хора ме убиха. Бях в Каледонските планини, там ме намериха.

— Ще си платят. О, как само ще си платят!

— Не искам да плащат. Искам да ме освободиш. Вече не съм ти нужна — не е останало нищо, което да принесеш в жертва.

— Не си ме разбрала правилно, Андюин. Ти никога не си била предназначена за жертвоприношение. Ела с мен.

— Къде?

— Но едно уединено място, където никой няма да те нарани. — Той се усмихна. — Всъщност точно обратното.

Детето изпищя и Галад моментално се събуди. Надигна се от постелката си до загасващия огън, отиде при момиченцето и го взе на ръце.

— Тук съм, мъничката ми. Не се бой.

— Мудер тод — каза тя и заповтаря същите думи отново и отново. Жената на Аста се приближи, наметнала одеяло на раменете си. Коленичи до леглото и заговори на детето на някакъв непознат за рицаря език. Личицето на малката беше плувнало в пот и когато Галад остави момиченцето в постелята, жената го избърса. Тъничките ръце се вкопчиха в предницата на туниката му, очите на детето шареха уплашено. — Вадер! Вадер!

— Няма да те оставя — каза той. — Обещавам ти.

Очите ѝ се затвориха и тя заспа.

— Ти си милостив човек, нещо много рядко за един воин — каза жената. Стана, приближи се до огъня и сложи още дърва. Галад отиде при нея и двамата приседнаха до топлото огнище.

— Децата ме харесват — каза той. — А на мен ми е приятно.

— Казвам се Карил.

— Аз съм Галад — отвърна той. — Отдавна ли живееш тук?

— Дойдох от Ретия преди осем години, когато Аста плати на баща ми. Земята тук е хубава, макар че планините ми липсват. Какво ще правиш с детето?

— Какво ще правя? Мислех да я оставя тук, където ще се грижат добре за нея.

Карил се усмихна тъжно.

— Каза ѝ, че няма да я оставиш. Тя ти повярва, а страданието ѝ е голямо. Никое дете не бива да преживява онова, което е преживяла тя.

— Не мога да се грижа за нея. Аз съм войник и вода своя собствена война.

Карил прокара ръце по гъстата си тъмна коса. Профилът ѝ не беше красив, но у нея се долавяше сила, която ѝ придаваше непреодолим чар.

— Ти можеш да провиждаш, нали, Галад? — прошепна тя и по гръбнака му пролази тръпка.

— Понякога — призна той.

— И при мен е така. Тукашните мъже искаха да се присъединят към готите, но аз убедих Аста да изчака, защото знаците бяха странни. После се появи ти, мъж, който носи чужд лик, но е взел под крилото си едно саксонско дете. Разбрах, че си от хората на Утер, но не казах на Аста. И знаеш ли защо?

— Не.

— Защото Аста също ще стане от хората на Утер преди всичко това да свърши. Добър човек е моят съпруг, силен човек. А тези готи са прелъстени от злото. Аста ще свика Съвета, когато разбере, че онова, което му каза, е истина. И саксонските воители ще се надигнат.

— Те нямат мечове — каза Галад. — Утер е забранил на саксонците да носят оръжие.

— Какво е един меч? Инструмент за рязане. Ние, саксонците, сме изобретателен народ и нашите воители се научиха да боравят нещо с брадвата. Те ще се надигнат и ще помогнат на Кървавия крал.

— Мислиш, че можем да победим?

Тя сви рамене.

— Това не знам. Но ти, Галад, имаш своята роля в цялата тази история... и за нея не ще ти трябва меч.

— Говори простичко, Карил. Никога не ме е бивало в разгадаването на гатанки.

— Вземи детето с теб. Има една жена, с която трябва да се срещнеш — студена, корава жена. Тя е порталът.

— Порталът към какво?

— Виж, за това не мога да ти помогна. Името на детето е Лектра, макар че майка ѝ и е казвала Леки.

— И къде да я заведа? Ти сигурно знаеш някое място.

— Приеми я в сърцето си, боецо. Сега тя е твое дете и точно като такъв те приема — като свой баща. Съпругът на майка ѝ отишъл в Ретия да служи на Вотан още когато жената е била бременна, и Леки от години чака да го види. За нараненото ѝ съзнание ти си този мъж, върнал се у дома да се погрижи за нея. Не мисля, че ще оцелее без теб.

— Откъде знаеш всичко това?

— Знам, защото я докоснах, а ти знаеш, че не те лъжа.

— Какво каза тя, когато се събуди?

— Мудер тод? Майка умря.

— А „вадер“? „Баща“ ли означава?

Карил кимна и каза:

— Дай ми ръката си.

— Ако ти я дам, ще узнаеш всичките ми тайни.

— Това плаши ли те?

— Не — каза той и ѝ протегна ръка, — но ще ти падна в очите.

Тя взе ръката му, остана така няколко минути, после я пусна.

— Приятни сънища, Галад — каза тя и се изправи.

— И на теб.

— Сега вече сънищата ми ще са по-приятни — рече му усмихната тя.

Той я гледа, докато се отдалечаваше към другия край на дългото помещение. Леки проплака в съня си. Галад си взе одеялата и се мушна в леглото до нея. Тя отвори очи и се сгуши в него.

— Тук съм, Леки.

— Вадер?

— Вадер — съгласи се той.

Гороиен беше сама в стаята без огледала, съзнанието ѝ се носеше назад към дните на любов и величие. Тогава Кулаин ѝ беше повече от любовник, повече от приятел. Помнеше как баща ѝ ѝ бе забранил да се вижда с младия воин и как се бе разтреперила, когато ѝ каза, че е наредил на хората си да го проследят и убият. Трийсет от най-добрите му следотърсачи бяха тръгнали към планините през онази есен. Само осемнайсет се върнаха. Казаха, че го притиснали в някакъв дълбок каньон, а после снеговете заприщили проходите — никой човек нямало да оцелее за дълго в онази ледена пустош.

Повярвала, че любимият ѝ е мъртъв, Гороиен бе отказала да се храни. Баща и я заплашва, би я с камшик, но не може да прекърши волята ѝ. Малко по малко тя губеше сили и през онази нощ по средата на зимата смъртта беше близо.

Бълнуваща и прикована на легло, тя не бе видяла драмата, която последва.

По време на Средзимния празник голямата врата се отворила, Кулаин лах Фера влязъл в залата и застанал пред тана.

— Дошъл съм за дъщеря ти — казал той. По тъмната му брада блещукал лед.

Неколцина от мъжете наскачали с извадени мечове, но танът им махнал да се отдръпнат и попитал:

— Защо мислиш, че ще излезеш оттук жив?

Кулаин огледал бойците, насядали около дългите маси, после се изсмял и презрението му ги жегнало право в сърцето.

— А ти защо мислиш, че няма да мога? — на свой ред попитал той. Яден рев посрещнал предизвикателството, но танът отново го потушил с жест.

— Последвай ме — казал той и завел воина в стаята на Гороиен. Кулаин коленичил до леглото ѝ, взел ръката ѝ в своята — и тогава тя беше чула гласа му.

— Не ме оставяй, Гороиен. Тук съм и винаги ще бъда тук.

Така бе започнало връщането ѝ към живота и по-късно двамата се венчаха. Но това беше в дните преди потъването на Атлантида, преди камъните сипстраси да ги превърнат в богове. И през последвалите столетия всеки от двамата бе имал много любовници, макар накрая винаги да се връщаха в спасителната прегръдка на другия.

Какво ги бе променило? Властта, която безсмъртието водеше след себе си? Беше родила син на Кулаин, макар че той така и не бе разбрал за неговото съществуване, и Гилгамеш бе наследил в голяма степен дарбата на баща си да борави с оръжия. За съжаление беше наследил и друго — високомерието и безнравствеността на майка си.

Мислите на Гороиен се върнаха към последните години. От всичките ѝ грехове най-голям беше последният — бе върнала Гилгамеш от мъртвите и го бе направила свой любовник. И с това бе обрекла себе си, защото Гилгамеш страдаше от рядка болест на кръвта, която дори сипстраси не можеше да излекува. А нейното безсмъртие вече не можеше да се поддържа единствено от сипстраси. Кръв и смърт я задържаха в света на живите. През този период, както бе казала и на Кормак, омраза към Кулаин бе започнала да разяжда душата ѝ и тя бе убила втората му съпруга и дъщеря му.

Но в самия край, когато Кулаин умираше след двубоя си с Гилгамеш, тя бе дала собствения си живот, за да го спаси, обричайки се на този безграничен ад.

Сега ѝ предстоеше прост избор. Да помогне ли на Кормак, или да го унищожи? Всичко, върху което почиваше мисленето на бившата

кралица вещица, крещеше да унищожи това момче, пръкнало се от семето на Утер, който на свой ред носеше кръвта на Кулаин чрез дъщеря му Алайда. Семето на нейното унищожение! Но сърцето ѝ говореше в полза на младия мъж, който бе слязъл в Бездната заради жената, която обича. Кулаин би направил същото.

Заради Гороиен...

Какво беше казало момчето? Шанс да се върне в плът? Наистина ли мислеше, че това ще я заинтересува? Откъде би могъл да знае, че най-малко този дар би поискала?

Гилгамеш влезе и свали шлема си. Лицето му беше на влечуго, цялото покрито с люспи. Нямаше и помен от предишната му красота.

— Дай ми момчето — каза той. — Искам живота му.

— Не. Няма да го получиш, Гилгамеш. Заедно ще отидем до крепостта и ще я нападнем. Ти ще се биеш рамо до рамо с Кормак и ще го опазиш жив дори с цената на собствената си безопасност.

— Не!

— Ако ме обичаш... ако някога си ме обичал... ще ми се подчиниш.

— Защо, майко?

Тя вдигна рамене и му обърна гръб.

— Няма отговори.

— А когато превземем кулата? Ако въобще е възможно.

— Тогава ще освободим и Утер.

— В замяна на какво?

— В замяна на нищо. Това е наградата, Гилгамеш — нищо. И не се сещам за друго, което бих искала повече от това.

— Говориш безсмислици.

— Някога обичал ли си ме?

Той сведе глава и каза:

— Нищо друго не съм обичал. Нито живота, нито битките.

— И ще направиш ли това за мен?

— Знаеш, че ще направя всичко, което поискаш.

— Навремето бях кралица сред боговете — каза тя. — Бях красива, а хората ме смятаха и за мъдра. Във Вавилон стоях редом с Кулаин, заедно надвихме Молох и вярвахме, че сме премахнали едно голямо зло, а хората казваха, че ще ме възпяват през вековете. Чудя се дали още го правят.

Гилгамеш си сложи шлема и излезе.

Гороиен не го забеляза. Беше се върнала в онзи хубав пролетен ден, когато двамата с Кулаин се венчаха под клоните на огромния дъб, когато светът беше млад, а бъдещето не знаеше граници.

ГЛАВА 15

Пет дни стопяващите се два легиона на Гемин Като удържаха свирепите атаки на готите, като се оттегляха под прикритието на нощта и заемаха нови позиции все по-назад по пътя към Еборакум. Мъжете бяха уморени до границата на изтощението и на петата нощ Като свика командирите си на съвещание.

— Сега е време да покажем смелостта си — каза той. — Ще атакуваме.

— Лудост! — викна Деций с недоумение. — Време е да отстъпим, а не да нападаме. Останаха ни по-малко от шест хиляди войници, и то толкова уморени, че не могат да вдигнат щитовете си.

— И накъде да отстъпим? Към Еборакум? Той е мъчно защитим. Още по на север към Виновия? Там ще попаднем на втора армия готи. Не. Тази нощ ще ударим!

— Аз няма да участвам в това! — каза Деций.

— Тогава се връщай в Еборакум! — викна Като. — И срещу десет вили не бих те изтърпял още секунда край себе си.

Младият мъж стана и се отдалечи от групата, а Като се обърна към останалите осем офицери.

— Някой друг? — Никой не помръдна. — Добре. Така, от пет дни използваме една и съща тактика срещу готите — задържай и отстъпвай. Лагерът им ще бъде между реките и ние ще ги нападнем от двете страни. Агрипа, ти ще водиш дясната колона. Опитай да си пробиеш път към шатрата с пряпореца на Вотан. Пълководците му би трябвало да са в центъра на лагера. Аз ще нападам отляво и ще подпаля палатките.

Агрипа, тъмноок млад мъж с десет години боен опит зад гърба си, кимна.

— Деций имаше известно право — каза той. — Каквото и да направим, нашите хора пак ще са двойно по-малко от врага. Нападнем ли, отстъпление няма да има. Или ще победим, или ще умрем.

— Реално погледнато, шансовете ни са малки. Но божественият Цезар веднъж победил армия, която го превъзхождала сто към едно.

— Така поне твърди в записките си — каза Агрипа.

— Ще нападнете в разгърнат фронт, а навлезете ли в лагера, ще се престроите. След като се справиш с пълководците, гледай да се съединиш с моята колона.

— А ако не успеем?

— Тогава вземете със себе си колкото можете повече от враговете.

След като командирите се върнаха при хората си, римската армия вдигна безмълвно лагера си и потегли в две колони.

Готите бяха разпънали шатрите си върху широк равен терен между двете реки. Пламтяха стотици огънове, но малко от хората все още бяха будни. Повечето постове или дремеха, или спяха, сврени зад някой храст. Никой не се страхуваше от една отстъпваща армия.

Готските командири седяха в шатрата на Леофрик върху плячкосани килими, пиеха вино и обсъждаха падането на Еборакум и богатствата, които ги чакаха там. Леофрик седеше до една гола британска девойка, която съгледвачите бяха пленили същия ден. Преди да я изнасят, един от мъжете я беше ударил с юмрук и сега голяма синина загрозяваше лицето ѝ. Но въпреки това Леофрик все още я намираше за привлекателна — беше я имал на два пъти и смяташе да се възползва от тялото ѝ още веднъж, преди да я пусне на хората си. Обхвана гърдата ѝ с длан и стисна силно. Тя примижа и извика, а Леофрик се ухили доволно.

— Кажи ми колко много ме обичаш — нареди ѝ той и стисна още по-силно.

— Обичам те! Обичам те! — изпищя тя.

— Естествено, че ме обичаш — каза той и я пусна. — И аз те обичам, поне за тази нощ. — Мъжете се разсмяха. — Утре ще има жени за всички ни — каза той. — При това не селянки като това девойче, а благородни римски крави с бяла кожа и начервени устни.

— Мислиш, че Като ще отстъпи към града? — попита Баски, помалкият брат на Леофрик.

— Не, не би могъл да го удържи. Мисля, че ще раздели войската си и ще продължи към Виновия, като се опита да набере хора сред триновантите, но ще удари на камък. Ще се наложи да го преследваме,

което е твърде неприятно, но все някога ще му видим сметката. Той просто няма къде да отиде.

— Вярно ли е, че в Еборакум има стени, покрити със злато? — попита Баски.

— Съмнявам се, но градът е богат и богатствата му ще станат наши!

— Какви богатства?

— Като тези тук — каза той, бутна девойката на земята и разтвори краката ѝ. Тя затвори очи сред надигналите се окуражителни викове. Леофрик развърза панталоните си и я възседна.

Изтезанието сякаш продължи вечно, като първо Леофрик, после Баски, а след тях и останалите ѝ се изредиха. Болка и унижение я връхлитаха на вълни. Накрая мъжете я сритаха настрани и се върнаха по шатрите си.

Внезапно тропетен зов прониза нощта. Пиян и залитац, Леофрик се довлече до входа и видя римски войници да нахлуват в лагера му. Сащисан, той затърси меча си.

Готите се щураха в паника, докато римляните вилнееха из лагера в стегнати и дисциплинирани формирвания. Мъже изхвърчаха от палатките си и падаха съсечени преди да са направили повече от няколко крачки. Сварени неподготвени, повечето без защитата на доспехите си, готите се биеха поединично.

Хората на Като, нахлули от левия фланг, палеха методично шатрите. Вятърът раздухваше пламъците в огнен ад, който пълзеше безпрепятствено по открития терен.

Отдясно силите на Агрипа се врязаха в готските редици, оформяйки клин, който се насочи към шатрата на Леофрик. Колкото и да беше пиян, той имаше достатъчно боен опит, за да разбере отчаяния риск, поет от Като, и знаеше, че би могъл да наклони везните в своя полза. Опитното му око обхвана бойното поле. Там! Хората на Баски бяха издигнали стена от щитове, но трябваше да направят друго, а именно да ударят римския клин и да спрат хода му напред. Огънят щеше да попречи на римляните да съединят силите си и самото числено превъзходство щеше да реши изхода от сражението. Но тъпият Баски никога нямаше да се сети за подобна стратегия. Леофрик излезе от шатрата... и нещо го удари изотзад. Той се спъна и падна по гръб.

Британската девойка го обкрачи и с широка усмивка вдигна нож пред очите му.

— Обичам те — каза тя.

И замахна.

Като стоеше над трупа на Леофрик и гледаше дръжката на ножа, пробол окото му.

— Последните оцелели бягат към Петвария — каза Агрипа. — Луций и три кохорти ги преследват по петите.

— Чудя се какво ли е станало тук — каза Като.

— Не знам. Но позволете да поднеса поздравленията си за тази невероятна победа!

— И защо поздравяваш мен? Вие свършихте своята част, както и всеки от мъжете под мое командване. Богове, каква воня!

Тъмните очи на Като обходиха бойното поле. Навсякъде лежаха трупове, някои обгорени до черно от огнения ад, който вилнееше сред шатрите, други посечени от мечовете на двата легиона. Убитите британци бяха изнесени при един набързо изкопан ров. Готите бяха оставени на гарваните и лисиците, след като им бяха свалили доспехите и им бяха взели оръжията.

— Дванайсет хиляди от вражеските войници са убити — каза Агрипа. — Оцелелите никога няма да се прегрупират в нова армия.

— Никога не казвай „никога“. Някой ден ще се върнат. Сега трябва да решим дали да поведем хората си на юг, за да подсилим Куинтас, или на север, за да попречим на готите да тръгнат към Еборакум.

— Уморен сте. Починете днес, а решенията оставете за утре.

— Утре може да е твърде късно.

— Нали винаги казвате: „Уморените мъже допускат грешки“. Наистина трябва да си починете.

— Не ме цитирай. И грам уважение ли не ти е останало? — попита Като и се ухили.

Прасамак дръпна юздите на коня си. На север се простираше полуразрушената Антониева стена, а пред нея се водеше сражение.

Хиляди бригаантски воители бяха обградили една готска армия и клането беше невиджано. Никоя от двете страни не разчиташе на стратегия, просто се вихреше дивашко и хаотично безумие от сечащи мечове, секири и ножове.

Той подкара коня си встрани — опитното му око прецени, че битката ще завърши без победител и двете страни ще се оттеглят от бойното поле обезкървени и капнали от умора. Самият той беше бригаант и знаеше какво ще се случи след това. На следващия ден съплеменниците му щяха да подновят атаката и да продължат да атакуват, докато не избият врага или сами не бъдат избити.

Пое на запад и прекоси торфения вал на място, където стената се бе сринала край един разрушен форт. Потръпна, отправи шепнешком молитва към духовете, които още бродеха тук, и продължи на северозапад към Каледонските планини.

Пътуването му беше минало почти без произшествия, макар да бе видял много бежанци и да бе чул ужасяващи разкази за изстъпленията на нашественическата армия. Някои бяха преувеличени, от други му се гадеше. Старият бригаант отдавна бе престанал да се изненадва от ужасните неща, които хората бяха в състояние да си причиняват, и все пак благодареше на боговете, че подобни разкази все още извикваха у него ужас и жал.

Ноцува край един разпенен поток и още призори потегли нагоре през планината към хижата, където за пръв път бе срещнал Кулаин лах Фера. Хижата си беше все същата и димът, който се издигаше гостоприемно от късия комин, повдигна духа му. Докато слизаше от седлото, някакъв грамаден мъж излезе от хижата с меч в ръка.

Прасамак закуцука към него — надяваше се, че преклонната му възраст и очевидната му сакатост ще успокоят непознатия.

— Кой си ти, старче? — попита гигантът, пристъпи напред и опря върха на меча си в гърдите на Прасамак.

Бригантът сведе поглед към острието, после погледна светлите очи на воина.

— Не съм ти враг.

— Враговете носят най-различни лица.

Мъжът изглеждаше изтощен, тъмни сенки се бяха вдълбали под очите му.

— Търся един млад мъж и една млада жена. Един приятел ми каза, че са тук.

— И кой е този приятел?

— Казва се Кулаин. Довел ги е тук, за да ги опази.

Мъжът свали меча, обърна се и влезе в хижата. Прасамак го последва. На тясното легло лежеше ранен човек. Бригантът застана над него и видя, че раните са зараснали добре, но кожата на мъжа бе мъртвешки бледа и гърдите му се повдигаха едва-едва. На гърдите му лежеше черно камъче с тънки като косъм златни жилки.

— От седмици е така. Повече нищо не мога да направя.

— А момичето?

— Погребах го отвън. Загина, докато се опитваше да го спаси.

Прасамак се взря в лицето на ранения мъж и видя образа на Утер — същите високи скули, същата волева челюст, същият дълъг прав нос и същите плътни вежди.

— Магията почти се е изчерпала — каза той.

— И аз така реших — отвърна мъжът. — В началото камъчето беше златно с черни жилки, но колкото повече време минаваше, толкова повече ставаше черното. Ще умре ли?

— Боя се, че да.

— Но защо? Раните му заздравяват добре.

— Наскоро видях и друг воин в състояние като неговото — каза Прасамак. — Казват, че духът му бил напуснал тялото.

— Но това е същото като да си умрял — възрази Олег. — А това момче е живо.

Прасамак сви рамене и вдигна китката на Кормак.

— Пулсът му е много слаб.

— Има варено, ако си гладен — каза Олег и тръгна към масата. Прасамак докуцука до един стол и седна.

След като се нахраниха, Олег разказа на бриганта за битката при хижата и как собствената му дъщеря Рианон ги бе предала. Прасамак го изслуша мълчаливо — виждаше болката в очите му.

— Ти много обичаш дъщеря си — отбеляза той.

— Вече не.

— Глупости. Отглеждаме ги, пазим ги, разбираме ги, оплакваме слабостите и тъгите им. Къде е тя сега?

— Не знам. Изгоних я.

— Разбирам. Благодаря ти, че си помогнал на принца, Олег.
— Принц?
— Той е син на Утер, върховния крал на Британия.
— Не говореше като благородник.
— Да. Но и съдбата не му е позволила да живее като такъв.
— Нищо ли не можем да направим?
— Ако имаше начин, бих го отнесъл там, където е баща му, но е прекалено далеч и той няма да издържи пътуването.
— Значи само ще си седим и ще го гледаме как умира? Не мога да се примиря с такова нещо.
— Не се и налага — каза един глас от прага и двамата светкавично се извърнаха натам, а Олег скочи и посегна към меча си.
— Това не е необходимо — каза новодошлият, затвори вратата и тръгна към тях. Беше висок и широкоплещест, с коса и брада като тъкано злато. — Помниш ли ме, Прасамак?
Старият бригант седеше, без да помръдва.
— В деня, когато Утер намери меча... ти беше там и помогна на Лаита. Но би трябвало да си остарял.
— Бях там. А сега съм тук. Свали меча си, Олег Чукорък, и се приготви за път.
— Къде ще ходим?
— На Кристалния остров — отвърна Пендарик.
— Това е на другия край на кралството — рече Олег. — Ще ни трябват седмици.
— Не и по пътищата, по които ще пътува той — каза Прасамак.
— Че какви са тези пътища? — попита Олег, когато Пендарик излезе на поляната пред хижата.
— Пътищата на духовете — отговори бригантът.
Олег бързо направи защитния знак на рога и последва куцукация мъж на поляната. Пендарик сръчно чертаеше по земята тебеширени линии във формата на пресичащи се триъгълници около един централен кръг. После вдигна очи и каза:
— Не стойте така. Облечете момчето с топли дрехи и го донесете тук. И внимавайте да не стъпите върху линиите.
— Той е магьосник — прошепна Олег.
— Да — съгласи се Прасамак.
— Какво ще правим?

— Каквото ни казва.

Олег въздъхна. Двата облякоха безжизнения момък, Олег внимателно го вдигна от леглото и го изнесе навън. Пендарик ги чакаше в центъра на нещо, което приличаше на странно оформена звезда. Олег прекрачи предпазливо линиите и положи тялото до високия магьосник. Прасамак вървеше след него, понесъл меча на Олег и още един меч.

Когато всички влязоха в кръга, Пендарик вдигна ръце и слънчева светлина заструи от златното камъче в дясната му ръка. Въздухът запука и се появи трептящо сияние, което набра сила и заблестя толкова ярко, че Прасамак заслони очите си с ръка. После сиянието изчезна...

И тримата стояха в каменен кръг на билото на обрасъл с дървета хълм.

— Оттук ще продължите сами — каза Пендарик. — Нека съдбата е с вас до края на пътуването ви.

— Къде сме? — попита Олег.

— Край Камулунум — каза Пендарик. — Нямахте как да ви пренесе направо на острова. Оттук ще се появите право в центъра на поселището, защото е било построено като повторение на каменен кръг. Една стара твоя приятелка те чака, Прасамак. Предай й много поздрав от мен.

Пендарик излезе от кръга и махна с ръка. И въздухът затрептя отново, а следващото, което видяха, бяха три изумени жени, седнали в кръгла зала и бдящи над тялото на Утер.

— Моля за извинение — каза Прасамак и се поклони. Олег вдигна Кормак, занесе го до голямата кръгла маса, върху която лежеше кралят, и го положи нежно до баща му. Прасамак се приближи и се взря с обич в двете тела.

— Колко жалко, че се срещат чак сега.

Една от жените излезе от стаята, а другите се върнаха към молитвите си.

Вратата се отвори и висока, облечена в бяло фигура влезе в залата. Зад нея вървеше жената, която беше излязла преди малко.

Прасамак закуцука напред.

— Милейди, искам още веднъж да ви се изви... — Той се спъна и спря като закован — беше познал Лаита.

— Да, Прасамак, аз съм. И гневът ми постоянно расте заради всички тези сенки от миналото. Бих дала всичко, за да ги забравя, но напоследък те упорито ме преследват. Още колко тела смятате да донесете на острова?

Той не намери думи да ѝ отговори. Тя мина покрай него и сведе поглед към лицето на Кормак Демонсон.

— Това е синът ти, Гиан — прошепна Прасамак.

— Виждам — каза тя. — Много прилича на баща си.

— Да те видя отново е голяма радост за мен — каза той. — Често съм си мислил за теб.

— И аз се радвам да те видя. Как е Хелга?

— Почина. Но двамата бяхме щастливи заедно и не съжалявам за нищо.

— Де да можех и аз да кажа същото! Този човек — каза тя и посочи Утер — разруши живота ми. Отне ми сина, отне ми надеждата да бъда щастлива.

— И като направи това, ограби себе си — каза бригантът. — Той те обичаше, милейди. Вие просто... просто не бяхте един за друг. Ако ти знаеше, че Кулаин е жив, никога нямаше да се венчаеш за Утер. Ако той не беше толкова горд, щеше да прогони мисълта за Кулаин от главата си. Сърцето ми плака и за двама ви.

— Моите сълзи пресъхнаха отдавна — каза Лаита. — Още когато лежах в един кораб, плаващ за Галия, и скърбях за мъртвото си дете... или поне така мислех тогава — промълви тя, а после замълча. — Двамата със спътника ти трябва напуснете острова. Ще намерите Кулаин на хълма от другата страна на езерото — направил си е бивак и чака новини за мъжа, комуто измени.

Прасамак се взря в очите ѝ. Косата ѝ още беше тъмна, макар сребърен кичур да бе пролазил по едното ѝ слепоочие, а лицето ѝ беше красиво и странно безвременно. Не изглеждаше като жена, прехвърлила четирийсетте, но очите ѝ бяха празни и безжизнени, а в държането ѝ Прасамак долавяше някаква смущаваща твърдост.

Тя погледна още веднъж с безизразно лице телата, после вдигна очи към бриганта.

— В него няма нищо от мен — каза тя. — От Утер се е пръкнал и с него ще умре.

Завариха Кулаин да седи на върха на хълма. Зад него имаше тясна пътека, която водеше надолу и се показваше само при отлив, като сега. Кулаин стана и прегърна бригаанта.

— Как дойдохте тук?

— Донесох Кормак.

— Къде е?

— Тялото му е положено до това на краля.

— Исусе Христе! — прошепна Кулаин. — Да ни би да е мъртъв?

— Почти. Същото като с Утер. Само един камък го дели от смъртта, а и той е кажи-речи целият черен.

Прасамак му представи Олег, който още веднъж разказа за събитията, довели до смъртта на Андюин. Кулаин се отпусна тежко на земята и се загледа на изток. Бригантът сложи ръка на рамото му.

— Не е твоя вината, Господарю на копието. Отговорността не лежи върху твоите плещи.

— Знам. Но все пак можех да ги спася.

— Някои неща са неподвластни дори на твоята сила. Поне Утер и синът му са още живи.

— Докога обаче?

Прасамак не каза нищо.

— В момента си имаме други грижи — тихо каза Олег и посочи на изток. Голяма група въоръжени мъже препускаше към хълма.

— Готи! — възкликна Прасамак. — Какво правят тук?

— Дошли са да убият краля — каза Кулаин, изправи се и стисна сребърната си тояга. Завъртя я в средата — в ръцете му се появиха два къси меча — после се обърна и хукна към пътеката. На половината път надолу по хълма се обърна и викна на Прасамак:

— Скрый се! Тук не е подходящо за сакати.

— Прав е — каза Олег. — Макар че малко такт не би му навредил. Ей там долу има няколко високи храста.

— А ти?

— Аз дължа на Кормак живота си. Ако тези мъже са дошли да убият краля, без съмнение ще заколят и момчето.

И без да каже нищо повече, забърза надолу по разкаляната пътека — ширината ѝ не беше повече от шест стъпки. Мочурливата почва му създаваше допълнителни трудности. Олег предпазливо

тръгна по нея и спря до Кулаин, който чакаше на трийсетина стъпки под върха.

— Добре дошъл — каза Кулаин. — Възхищавам се на куража ти... но не и на ума ти.

— Не можем да ги спрем — каза Олег. — Дори само численото им превъзходство ще ни принуди да отстъпим, а излезем ли на равен терен, ще ни пометат за нула време.

— Моментът е изключително подходящ да се замисли човек за резервна тактика — отбеляза Господаря на копиецо, докато готите се прегрупираха под тях.

— Просто поддържах разговора — отвърна Олег. — Имаш ли нещо против да поема десния фланг?

Кулаин се усмихна и поклати глава. Олег се премести отдясно. Готите вече скачаха от седлата, после неколцина от тях се заизкачваха по пътеката.

— Изглежда, не са си довели стрелци с лъкове — каза Олег.

Стрела прониза въздуха, мечът на Кулаин се стрелна нагоре и я отби миг преди да се е забила в гърдите на Олег.

Още една я последва, и още една. Кулаин се сниши, избягвайки втората, а третата отби с меча си.

— Бива те — каза Олег. — Искам някой ден да ме научиш на този номер.

Готите нападнаха преди Кулаин да успее да отговори. Ширината на пътеката не позволяваше да се движат по повече от двама един до друг. Кулаин мина напред, отби един съсичащ удар и изкори мървия мъж. Олег се наведе под бесния замах на другия и заби юмрук в челюстта му, при което воинът залитна, падна във водата и потъна като камък, повлечен към дъното от тежките си доспехи.

Мечовете на Кулаин свистяха като святкащи дъги от сребърна стомана, докато тъчеше страховита паяжина от смърт сред устремилите се напред воители. До него Олег Чукорък се биеше с цялото си умение. И въпреки това двамата неумолимо отстъпваха крачка подир крачка.

За миг готите спряха и Кулаин се опита да успокои тежкото си дишане. Кръв се стичаше от плитък разрез върху слепоочието му и от по-дълбока рана в рамото. Олег беше ранен в бедрото и хълбока. Но все още и двамата бяха на крака.

От склона на хълма Прасамак можеше само да наблюдава с тъжно възхищение битката, докато двамата мъже се опитваха да постигнат невъзможното. Слънцето залязваше величествено зад гърбовете им и водата грееше червена под лъчите му. Готите нападнаха за пореден път и за пореден път бяха посрещнати със студена стомана и смелост.

Кулаин се подхлъзна и меч прониза хълбока му, но собственото му острие се стрелна нагоре и потъна в слабините на противника, който изкрещя и падна назад. Кулаин, изправил се някак на крака, отби още един удар, а вторият му меч преряза гърлото на врага с прецизен и неумолим замах. Олег Чукорък умираше. Белите му дробове бяха пронизани и кървава пяна се стичаше по брадата му. Острие на меч се заби в корема му, но поразилият го умря, съсечен от инстинктивния отведен удар.

С яростен и отчаян рев Олег се хвърли върху готските редици и исполинската му снага събори първите на земята. Мечове го запронизваха от всички страни, но дори миг преди да умре той удари с юмрук един от мъжете в гърба и гръбнакът му изпука скършен. Кулаин се хвърли в мелето, остриетата му сечаха и сееха смърт. Объркани, готите отново отстъпиха.

Прасамак затвори очи. Сълзи се стичаха по бузите му. Не можеше да гледа как убиват Господаря на копието. Нямаше и смелостта да погледне встрани. Изведнъж някакъв звук долетя отдясно, звук от стъпките на маршируващи мъже. Прасамак извади ловджийския си нож и закуцука да застане на пътя им, готов да посрещне смъртта. Първият, когото съзря, беше Галчмай. До него вървеше Северин Албин. Зад тях крачеха оцелелите мъже от Девети легион, побелели ветерани, отдавна преминали разцвета на силите си, но все още с немигация поглед на орел в очите.

— Какво става, приятелю? — викна Галчмай.

— Кулаин се опитва да удържи пътеката. Готите са дошли за тялото на краля.

— Девети, при мен! — извика Северин и гладиусът му изскочи от бронзовата си ножница. С рев на уста, осемдесетте мъже се сбраха около него, заемайки позиция, сякаш годините на гражданен живот не бяха повече от сън.

— В клин! — извика Албин и войниците в крайните редици отстъпиха назад, оформяйки легендарния римски клин. — Напред!

Клинът се придвижи на открития терен пред готите, които зяпнаха невярващо. Някои дори се усмихнаха при вида на белокосите ветерани, но усмивките им бързо угаснаха, когато мечове заразсичаха редиците им.

Един огромен гот се хвърли към Албин и в следващия миг с изненада установи, че един гладиус лети неумолимо към гърлото му.

— Рогове! — извика Албин. Ветераните огънаха фронта си в страховитите бичи рога и обградиха в полукръг смаяните готи, които заотстъпваха хаотично с надежда да се прегрупират. — Напред! — ревна Албин и мъжете в средата на редицата се хвърлиха напред. Готите не устояха и се разбягаха. Кулаин невярващо гледаше как готите скачат във водата, вместо да се изправят срещу ветераните от Девети. Въпреки усилията им да стигнат до брега, повечето потънаха, повлечени от доспехите си. Кулаин се свлече на колене, смъртна умора заливаше тялото му.

Мечовете се изплъзнаха от ръцете му.

Галчмай изтича при него и го хвана миг преди да се катурне във водата.

— Пазете пътеката. Те ще се върнат — прошепна Кулаин.

— Ще те занеса на острова, там ще те излекуват.

Яките ръце на Галчмай го вдигнаха и кантийският боец тръгна залитайки по пътеката към няколкото жени, които стояха и наблюдаваха битката.

— Помогнете ми! — каза той. Те колебливо се приближиха и поеха товара му. После заедно понесоха умиращия към кръглата зала.

Лаита ги гледаше да се приближават. По лицето ѝ не се четеше никакво чувство.

— Спасете го — каза Галчмай. Една от жените разтвори туниката на Кулаин, огледа ужасните рани и отново го загърна. — Магията! Използвайте магията си!

— Магията вече не може да му помогне — тихо каза друга от жените. — Остави го да си отиде в покой.

Прасамак се приближи до тях и коленичи до Кулаин.

— Двамата с Олег убихте трийсет и един от враговете. Бихте се великолепно — каза той. — Албин остави хората си да охраняват

пътеката, други пазят езерото. Ветераните идват, всеки ден все повече и повече. Ще опазим краля и сина му.

Очите на Кулаин се отвориха.

— Гиан?

— Тя не е тук — каза Прасамак.

— Кажй й... — Кръв изригна на мехурчета от ранените му дробове.

— Кулаин? Господи! Кулаин?!

— Той си отиде — каза Галчмай.

Прасамак затвори мъртвите очи и уморено се изправи. На прага стоеше Лаита и ги гледаше с широко отворени очи.

— Поиска да те види — каза й той. Гласът му бе натезал от неизречени обвинения. — А ти дори това не можа да му дадеш. Къде е душата ти, Гиан? Носиш одеждите на християнка. Къде е любовта ти?

Без да каже и дума, тя му обърна гръб и излезе.

ГЛАВА 16

Леки, с чиста коса и изтъркано до розово тяло от грижовните ръце на Карил, седеше на коня и се оглеждаше. Зад нея седеше баща ѝ, най-високият и най-силният човек на света. Вече нищо не можеше да я нарани. Искаше ѝ се баща ѝ да не беше забравил езика, на който говореше народът им, но дори и така, усмивката му беше като слънцето на разсъмване, а ръцете му — меки и нежни.

Тя сведе поглед към новата си туника от сива вълна, обточена с черен кант. Беше топла и мека, също като ботушките от овча кожа, които ѝ беше дала Карил. Никога не беше носила обувки и усещането беше по-приятно, отколкото би могла да си представи, затова често често раздвижваше пръстчета в меката вълна. Баща ѝ я потупа по рамото и посочи към небето.

Ято лебеди летеше горе като клин, дългите им шици бяха изпънати като остриета.

Аста им беше дал една поостаряла кобила с широк гръб и бавна стъпка. Но Леки никога не се беше качвала на кон и за нея кобилата беше символ на безкрайна сила и можеше да надбяга всеки от бойните коне на готите.

Когато слънцето стигна зенита си, спряха да хапнат и Леки се затича и заскача по полянката с новите си ботушки, вече без да се притеснява, че някое остро камъче може да нарани ходилата ѝ. А татко ѝ бе решил да поиграят на една много глупава игра — посочваше ѝ разни най-обикновени неща — дървета, небето и корени, и ги наричаше със странни имена. Бяха лесни за запомняне, а той изглеждаше доволен всеки път, когато тя повтореше думите правилно.

Малко преди здрач Леки видя готи — язدهа по пътя към тях. Баща ѝ насочи кобилата към дърветата и двамата слязоха от нея и изчакаха готите да отминат. Но Леки не се уплаши — бяха по-малко от двайсет, а тя знаеше, че татко ѝ може да ги убие всичките.

После си направиха бивак в една малка пещера, той я уви с одеялата, седна до нея и започна да ѝ пее на своя странен мелодичен

език. Не беше добър певец — не като стария Снори, — но тя лежеше тихичко край огъня и гледаше нагоре към най-прекрасното лице на света, докато най-накрая очите ѝ не се затвориха сами и тя не потъна в несмушаван от сънища сън.

Галад седя и я гледа дълго. Лицето ѝ беше овално и хубаво. Някой ден щеше да стане красавица и момчетата щяха да идват отдалеч, за да я ухахват, особено ако запазеше навика си да килва глава и да се усмихва вещо, както когато се бе опитал да я научи на основните думи в езика си.

Усмивката му избледня. За какви глупости само си мислеше! Страната беше във война и дори ако по някакво чудо готите загубеха, щяха да се надигнат саксонците, или ютите, или англите, или някое друго от множеството племена. Какъв шанс би имала Леки да изживее живота си в мир?

Той зари огъня, легна до детето и отпусна глава на ръката си. Сънят дойде бързо, но с него дойдоха и сънищата...

Видя гигантска фигура, очертана на фона на звездите, облаци се кълбяха край коленете ѝ. Главата беше ужасяваща, с очи от огън и зъби от наточена стомана, а ръката ѝ бавно се протягаше към огромен меч, който се носеше по небесата с острието надолу. От другата страна на меча, с гръб към него, стоеше красива жена. Сетне над сцената се появи ярка падаща звезда, като голяма сребърна монета, препускаща през небесния свод. Огромният воин се сви уплашено пред звездата, а мечът сякаш се смали. Видението се промени — сега в съня му се изправи Кървавия крал, гол и сам в крепостния двор на Еборакум. Зверове заизскачаха от зейналите дупки, той метна меча си във въздуха и изрече една-единствена дума.

После Галад се озова седнал в терасирана градина, заля го чувство на мир и ненарушимо спокойствие. Вече знаеше кой още е там.

— Добре дошъл — каза Пендарик.

— Бих могъл да остана вечно тук — отвърна Галад и Пендарик се усмихна.

— Радвам се, че усещаш хармонията. Какво научи, млади рицарю?

— Малко, което да не знаех и преди. Какво стана с онзи старец, Катерикс?

- Откри приятелите си и вече нищо не го заплашва.
- А разбойникът?
- Върнаха го в гората.
- За да убие отново?
- Може би. Но това не намалява благородството на постъпката.

Към Кристалния остров ли си тръгнал?

- Да.
- Утер е там.
- Жив?

— Това тепърва ще се решава. Намери Моргана и ѝ кажи, че трябва още веднъж да последва съвета на Пендарик. Разбираш ли сънищата си?

— Не. Освен това, че гигантът е Вотан, а мечът е на Утер.

— Звездата е комета, която пресича небесата веднъж в живота на всеки човек. Направена е от сипстрази и когато се приближи, привлича магията обратно в недрата си. Преди много време парче от тази комета падна в нашия свят и така се роди магията. Сега, когато отново се приближи, ще отнесе със себе си част от тази магия. Ще настъпи момент — и ти ще го познаеш, — когато съдбата на света ще се крепи единствено на равновесието. Когато този момент дойде, кажи на онзи, който държи меча, да ти го даде. Вдигни го високо във въздуха и си пожелай нещо — каквото ти поискаш.

— Защо никога не се изразяваш просто и ясно? Нима всичко това за теб е само игра?

Пендарик поклати глава.

— Не мислиш ли, че с радост бих ти дал мъдростта, необходима за да спасиш нашия свят? Но не това е начинът да се предават тайнствата. И никога не е бил. Защото животът на всеки човек е пътуване към познанието и към отговорите на вечните въпроси: Кой съм аз? Защо съм тук? Ако ти кажа къде да идеш и каква вълшебна дума да изречеш, какво ще си научил накрая, освен че Пендарик е магьосник? Но ако ти кажа да идеш на определено място и да изречеш онова, което намира в сърцето ти, и ако това се окаже дума на силата, тогава ще си научил нещо много по-важно. Ще си пристъпил в кръг от тайнство и пътят към центъра му ще е отворен за теб. Катерикс разбираше това, когато помогна на разбойника, макар сърцето му да

крещеше, че трябва да го остави на смъртта. Ти също можеш да израснеш до това разбиране.

— А ако не успея?

— Тогава злото ще тържествува и светът ще си остане същият.

— И защо аз да съм отговорен за това?

— Защото ти си най-малко способният да го постигне. Стигнал си далеч, принц Урсус — от алчния похотлив принц до рицаря Галад, който спасява чуждо дете. Трябва да продължиш по пътя.

Галад се събуди малко след зазоряване. Леки още спеше и той се зае да приготви овесена каша, подсладена с меда, който му беше дала Карил. След като закусиха, оседла кобилата и потеглиха на северозапад.

След няколко часа, докато яздеха през малка горичка, пред тях внезапно изскочиха десетина конници, всичките с рогати шлемове. Готи. Галад дръпна юздите и впери поглед в студенооките мъже, а Леки се притисна до него, разтреперана от страх.

Водачът подкара коня си напред и заговори на саксонски.

— От Галия съм — каза Утер на сикамбриански.

Мъжът, изглежда, се изненада.

— Далече си от дома — каза той. Останалите ездаци се приближиха с мечове в ръце.

Галад се приготви да хвърли Леки от седлото и да си бие докрай.

— Вярно. Но същото се отнася и за вас.

— Чие е детето?

— Сираче е. Селото ѝ беше разрушено, а майка ѝ — убита.

— Така е на война — каза мъжът и сви рамене. После се приближи още малко. Очите на Леки се разшириха от ужас, когато конникът се наведе към нея, а Галад се напрегна и плъзна ръка към дръжката на меча си.

— Как се казваш, момиченце? — попита на саксонски конникът.

— Леки.

— Не се бой.

— Не се боя — каза тя. — Баща ми е най-великият воин и ще ви избие всичките, ако не се махнете.

— Е, тогава май ще е по-добре да се махнем — каза той и се усмихна. Изправи се на седлото и отново погледна Галад.

— Храбро момиче — рече той, този път на сикамбриански. — Харесва ми. Защо казва, че си й баща?

— Защото сега тази чест се пада на мен.

— Аз също съм саксонец — продължи мъжът, — така че знам какво е чест. Грижи се добре за нея.

После махна с ръка, поведе останалите ездачи покрай изумения Галад и продължи по пътя си. След неколкостотин метра водачът на готите дръпна юздите и се обърна към самотния ездач.

— Защо не го убихме? — попита го помощникът му. — Той не е саксонец.

Водачът сви рамене.

— Проклет да съм, ако знам! Напуснах тази проклетата земя преди седем години и се заклек никога да не се върна. Жена ми беше бременна тогава. Напоследък си мисля дали да не я потърся — нея и сина ми. Тъкмо се бях замислил за нея, когато се натъкнахме на този. Просто ме свари неподготвен.

— Можем да се върнем и да го убием.

— Не, нека си върви. Детето ми хареса.

Вотан преведе Андюин през лабиринт от коридори до няколко свързани стаи в сърцето на крепостта. В центъра на голямата зала имаше тъмна кръгла маса, а върху нея лежеше череп, в чиято челна кост беше вградено нещо, което приличаше на сребро. Вотан придърпа един стол до масата и каза:

— Седни!

После постави едната си ръка върху черепа, а другата — върху главата на Андюин. Принцесата усети как я наляга неустоима дрямка и в миг на паника се опита да я надвие, но нуждата от сън я притискаше все повече и накрая съзнанието ѝ се предаде.

Вотан затвори очи...

... и ги отвори в шатрата си край Виндокладия, на по-малко от ден поход до Големия кръг при Сорвиодунум.

— Цурай! — извика той. Платното на входа на шатрата се отметна моментално и Цурай подаде глава, смуглите му черти бяха

изопнати от страх. Вотан се усмихна.

— Доведи Рианон.

— Слушам, господарю.

След минута двама мъже въведоха момичето в шатрата. Вотан, който седеше на дървения си трон, отпрати стражите и се взря в лицето ѝ.

— Ти си завела войниците ми при предателя Олег — каза той, — но той се е измъкнал?

— Да, господарю.

— А другите с него са били избити?

Тя кимна мълчаливо — не ѝ бяха убегнали блясъкът в очите му и смразяващият съсък в думите му.

— Но не си споменала имената на другите.

— Те не бяха предатели, господарю, само обикновени британци.

— Лъжеш! — изсъска той. — Едната от тях е била принцесата от Ретия.

Рианон се изправи и залитна. Нямаше как да избяга от прогарящите я очи. Той вдигна ръка и Рианон усети някаква сила, от която мускулите ѝ изтръпнаха, да се сключва около кръста ѝ.

— Не трябваше да ме лъжеш — прошепна той и силата я събори на земята в краката му. Той посегна надолу, докосна челото ѝ и очите ѝ се затвориха.

Вотан вдигна спящото тяло и го положи върху копринената покривка на леглото зад трона. Обхвана с шепи лицето ѝ и затвори очи. Когато ги отвори и дръпна ръце, чертите на Рианон бяха изчезнали, заменени от меката красота на Андюин. Той си пое дълбоко дъх, подготвяйки се за повика, после нежно допря палци до очите на спящата жена. Накъсан дъх изпълни гърдите ѝ и ръцете ѝ потръпнаха.

Той отстъпи крачка назад и каза:

— Събуди се, Андюин.

Тя седна в леглото и примигна, после стана, приближи се до входа на шатрата и впери изумен поглед в небето. Когато се обърна, в очите ѝ имаше сълзи.

— Как го направи? — попита тя.

— Аз съм бог — каза той.

Дълбоко в недрата на Бездната Рианон също отвори очи...

И отчаяните ѝ писъци дълго разтърсваха празнотата.

Галад и Леки стигнаха до езерото по здрач, два дни след като ветераните от Девети бяха подсигурили пътеката, която сега беше залята от прилива. Според римския обичай на поляната беше издигнато временно укрепление — стени от пръст, патрулирани от войници от най-безмилостната военна част.

Двама стражи спряха Галад на входа и единият отиде да доведе Северин Албин. Пълководецът се беше срещал на два пъти с Урсус, но никога не беше виждал русия воин, в който се бе превърнал меровингът. Галад скочи от седлото, обясни, че е бил с Викторин в Галия, и го заведоха в една дървена постройка и му казаха да изчака Галчмай. На Леки дадоха да хапне супа, а Галад седна до нея на грубо скованата маса. След час Галчмай дойде заедно с Прасамак. Леки беше заспала в скута на Галад, облегнала главица на гърдите му.

— Та кой казваш, че си? — попита високият кантиец.

— Бях Урсус, но кралят използва силата си, за да промени лицето ми, така че да не бъда разпознат от меровингската знат. Сега името ми е Галад. Бях в пратеничеството на Викторин.

— А той къде е?

— Опасяваше се от коварство, така че ме накара да се отделя от групата. Мисля, че е мъртъв.

— И откъде да сме сигурни, че не си предател?

— Няма откъде — протичко отвърна той. — И не бих ви обвинил за страховете ви. Яви ми се един мъж и ми каза да дойда на този остров и че трябвало да потърся жената, която го управлява. Мисля, че е важно поне да се срещна с нея. Можете да пратите войници да ме пазят.

— Кой беше този човек? — попита Галчмай.

— Каза, че се казвал Пендарик.

— Как изглеждаше? — попита Прасамак.

— Златиста коса, на около трийсет години, може би повече.

— И какво трябва да кажеш на жената? — продължи да го разпитва бригаантът.

— Трябва да я приканя още веднъж да изпълни поръката на Пендарик.

— Знаеш ли какво означава това?

— Не.

Двамата британци заразпитваха Галад надълго и нашироко за пътуването му и за указанията, които получил от Утер. Когато най-после свършиха, го заведоха при една плитка лодка. Галад седна на кърмата с все още спящото дете на ръце и усети как го залива спокойствието на острова.

Завързаха лодката в залив, потънал в сянката на околните дървета, и тръгнаха към селището. То представляваше кръг от дванайсет къщи, построени около кръгла сграда. Всичко това бе оградено с дървена стена, макар и не като укрепление, а по-скоро като висока ограда. Няколко жени в тъмни роби пресякоха поляната в средата, без да обръщат внимание на новодошлите, които влязоха в една от къщите в западната част на кръга. Вътре имаше черги и одеяла, глинени стомни и малък железен мангал, в който червенееше жар. Галад сложи Леки да легне и я зави с едно одеяло.

— Мечът ти — каза Галчмай, когато Галад се изправи. Рицарят го извади от ножницата и му го подаде с дръжката напред. После кантиецът го претърси бързо и умело за скрити оръжия.

— Сега можеш да видиш краля — каза Прасамак.

Тримата тръгнаха към кръглата сграда. Галад спря и мълчаливо се загледа в двете тела, положени едно до друго на кръглата маса.

Три жени седяха до тях, главите им бяха сведени в молитва. Галад се обърна към Прасамак и попита:

— Нищо ли не можем да направим?

Бригантът поклати глава. Вратата в другия край на залата се отвори и влезе Лаита. Прасамак и Галчмай се поклониха едновременно, но тя тръгна към Галад.

— Още един пътник — каза тя. — Защо си дошъл?

— Вие ли сте Дамата от Острова?

— Аз съм Моргана.

Той ѝ предаде съобщението на Пендарик и тя се усмихна.

— Е, нищо по-лесно от това, защото веднъж той ми каза да вдигна ръка високо над главата си и да хвана онова, което намеря там. — Тя вдигна изящната си ръка, стисна юмрук, после го свали и го

поднесе пред лицето на Галад. Пръстите ѝ се отвориха. — Ето! Нищо. Други съобщения носиш ли?

— Не, милейди.

— Тогава се връщай при дребната си война — сопна му се тя. Той я проследи с поглед, докато се отдалечаваше към вратата и чак сега осъзна, че тя дори не бе погледнала телата на масата.

— Не разбирам — каза той.

Прасамак застана до него.

— Преди четвърт век, в свят, различен от този, тя застана на билото на един хълм и вдигна високо ръка. Ръката ѝ сякаш изчезна, а когато я свали, пръстите ѝ стискаха Меча на Силата. С него тя изведе Утер и Девети легион от Бездната и подпечата поражението на кралицата вещица. А Утер си върна бащиното кралство.

— Значи тя е кралицата?

— Да.

— Изглежда, Пендарик е сбъркал. Кой е младият воин до краля?

— Неговият син, Кормак. Отдадено ли е сърцето ти на молитвата?

— Едва сега започвам да се уча.

— Това е добро място да се упражняваш — каза бригантът и сведе глава.

Леки се събуди в малката къща — беше тъмно и вятърът свиреше в сламения покрив.

— Вадер? — Страх сграбчи сърцето ѝ. Последното, което си спомняше, бе как яде супата, която ѝ беше донесъл войникът. Отметна одеялото и изтича навън, но наоколо нямаше жива душа. Беше самичка. — Вадер? — извика тя отново с треперещ глас. Сълзи потекоха по бузите ѝ, тя затича към поляната и за малко не се блъсна в някаква висока фигура, облечена в бяло, която изникна пред нея като призрак от мрака.

Леки изпищя и отскочи, но жената коленичи пред нея и каза:

— Не се страхувай. Тук не може да ти се случи нищо лошо. Коя си ти?

— Леки. Къде е баща ми?

— Хайде първо да влезем на топло. — Жената ѝ подаде ръка и Леки я хвана. Жената я заведе в друга къща, където пламтеше весел огън. — Искаш ли мляко? — Леки кимна и жената ѝ наля в керамична чаша.

— Е, кой е баща ти?

Леки го описа в сияйни краски.

— Той е с приятелите си и скоро ще дойде при теб. Как стана така, че малко момиченце като теб язди с такъв прославен воин? Къде е майка ти?

Леки се обърна настрана, прехапа устна и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Моргана я хвана за ръката.

— Какво се е случило?

Детето с мъка преглътна и поклати глава. Моргана затвори очи и започна да гали русата му коса. Извличайки сила от мощта на тайнствата, тя се свърза с детето и видя ездачите, клането и ужаса. Видя и Галад.

Прегърна детето и го целуна по челцето.

— Няма нищо. Тук си на сигурно място, а и баща ти скоро ще дойде.

— Ние винаги ще бъдем заедно — каза Леки и лицето ѝ се проясни. — А когато порасна, ще се омъжа за него.

Моргана се усмихна.

— Малките момичета не се женят за бащите си.

— Защо?

— Защото... когато ти пораснеш, той ще е много стар и на теб ще ти харесват по-млади мъже.

— За мен няма да има значение колко е стар.

— Да — прошепна Моргана. — И за мен нямаше.

— Ти имаш ли си мъж?

— Не... да. Но аз бях като теб, Леки. Живеех в едно село и него го... нападнаха. Мен също ме спаси един мъж, отгледа ме и ме научи на много неща. И... — Гласът ѝ пресекна и сълзи премрежиха очите ѝ.

— Не плачи, милейди.

Моргана се насили да се усмихне.

— Трябва да се прибереш, иначе баща ти ще се върне и ще се разтревожи.

— Ти омъжи ли се за него?

— В известен смисъл. Също като теб, и аз го обичах така, както обича едно дете. Но аз така и не пораснах, а той така и не остаря. Ела да те заведе да си легнеш.

— Ще останеш ли с мен?

— Разбира се.

Ръка за ръка те се върнаха в къщата. Огънят беше почти загаснал и Моргана сложи още въглища, като изтръска казанчето с пепелта, та до пламъците да стигне въздух. Леки се сгуши под одеялото си.

— Знаеш ли приказки?

— Моите приказки са истински до една — каза Моргана и приседна до нея, — а това означава, че са тъжни. Но когато бях малка, намерих в гората сърничка. Беше си счупила крака. Моят... баща искаше да я убие, но като видя колко ми е мъчно, намести крачето ѝ и го привърза с шини. После я занесе у дома. Седмици наред се грижех за сърничката, после един ден ѝ махнахме шините и тя се изправи и тръгна. Дълго живя край хижата ни, докато не порасна. А после се върна в планината. Оттогава той винаги ме наричаше Гиан Авур, Горската сърничка.

— Той къде е сега?

— Той... си замина.

— Ще се върне ли?

— Не, Леки. Хайде заспивай. Ще остана при теб, докато баща ти се върне.

Моргана седеше безмълвно до мангала, прегърнала коленете си. Мислите ѝ блуждаеха сред спомените от младостта ѝ. Беше обичала Кулаин по същия начин, по който Леки обичаше Галад, с цялата всепоглъщаща страст на дете, чийто рицар е дошъл да го спаси от лошите. И сега разбираше, че вината не е била само и изцяло на Кулаин. Той бе жертвал много години, за да я отгледа, и винаги се бе държал благородно към нея. А тя, от мига, в който бе пристигнал в Камулодунум, беше използвала всичките си женски хитрини, за да пробие стената на самотата му. Именно тя го бе повлякла към предателството. И въпреки всичко Кулаин нито веднъж не я бе обвинил, а бе поел цялата вина върху себе си.

Какво беше казал през онзи ден на възвишението? „Трошицата вина“ в краката ѝ. Е, тя я бе вдигнала пред очите си и я бе приела в сърцето си.

— Прощавай, Кулаин — промълви тя. — Прощавай.
Но той беше мъртъв и не можеше да я чуе.
И сълзите ѝ разтопиха годините на горчивина.

Гороиен пристъпи в залата за аудиенции, облечена в доспехи от искрящо сребро, с два къси меча на колана. Кормак, Медлин и римобританците се изправиха.

— Ще ти помогна, Кормак — каза тя. — След малко Гилгамеш ще дойде при теб, за да ти каже, че армията на кралицата вещица е готова за поход.

Кормак се поклони дълбоко.

— Благодаря ви, милейди.

Кралицата не каза нищо повече, а излезе от залата, без да погледне назад.

— Какво си й казал? — попита Медлин.

Кормак само махна с ръка.

— Как можем да сме сигурни, че Вотан няма да е в кулата? Ти каза, че мъжете там се наричат Верни, а те не биха останали верни на човек, когото виждат от дъжд на вятър.

— Много умно, принц Кормак — каза чародеят.

— Зарежи тези глупости — тросна му се Кормак. — Отговори на въпроса.

— Не можем да сме сигурни, но знаем, че той живее в плътския свят и прекарва повечето си време там. Всички ние сме видели и двата свята. Ти в кой от тях би предпочел да живееш, Кормак?

— Смятам да удържа на думата си пред Гороиен — каза Кормак, — а това означава, че трябва да знам какви са плановете ти. Ти ми беше от изключителна помощ, Медлин. Беше с мен, когато пристигнах в забравената земя... сякаш ме очакваше. А и онази глупост с монетата — ти знаеше, че не съм мъртъв.

— Да — призна Медлин, — това е вярно. Но дългът ми беше към Утер — да го върна в истинския свят.

— Нищо подобно — каза принцът. Викторин и другите британци вече следяха напрегнато разговора им. Медлин ставаше все по-неспокоен. — Онова, към което се стремиш ти, магьоснико, е да си

върнеш собственото тяло. А можеш да го направиш само ако вземем душата на Вотан.

— Естествено че искам да се върна в плът. Кой не би го искал? Това прави ли ме предател?

— Не. Но ако Утер бъде освободен и се върне в света, ще се опита да убие Вотан. А това ще те обрече да останеш тук завинаги, нали така?

— Градиш къща от сламки.

— Така ли мислиш? Ти не искаше да идваме при Гороиен, опита се да ни убедиш да не атакуваме и кулата.

— Само за да спася душите ви!

— Знаем ли?

Медлин се изправи, светлите му очи обходиха лицата наоколо.

— Помагам на хората с твоята кръв от двеста години, Кормак. Онова, за което намекваш, е срамно. Мислиш, че съм слуга на Вотан? Когато Утер беше в опасност, успях да се измъкна за кратко от този свят и да го предупредя. Само затова е още жив — защото успя да скрие Меча на Силата. Не съм предател и никога не съм бил.

— Ако искаш да дойдеш с нас, ще трябва да ме убедиш в това.

— Прав си — знаех, че не си мъртъв. Понякога успявам да отворя малък пролом в бездната и да зърна за кратко плътския свят. Видях поражението ти в Каледонските планини, видях и огромния мъж, който те занесе в хижата и те положи на леглото. Ти носеше камък и другарят ти, без да иска, освободи силата му. После заръча на камъка да те опази жив. Той го направи... и все още го прави. Но аз знаех, че си на границата на смъртта, и отидох при портата да те чакам. Да, искам да се върна в истинския свят, но не бих жертвал живота на Утер, за да го постигна. Нямам какво повече да ти кажа.

Кормак се обърна към Викторин и каза:

— Ти познаваш този човек, така че ти ще решиш.

Викторин се поколеба, вперил очи в Медлин.

— Той винаги е играл някаква своя игра, но е прав като казва, че предателството му е чуждо. Смятам, че трябва да го вземем с нас.

— Добре — рече Кормак. — Но го дръж под око.

Вратата се отвори и влезе Гилгамеш. Носеше тежки доспехи в черно и сребърно, а тъмният шлем отново скриваше лицето му.

Приблѳжи се към Кормак и когато очите им се срещнаха, младежът усети омразата му.

— Армията е построена и готова за поход.

Кормак се усмихна.

— На теб ситуацията не ти допада, нали?

— Предпочитанията ми са без значение. Последвайте ме. — Той се обърна и излезе от залата.

Навън се беше сбрала безчетна сган от мъже и призрачни чудовища — същества с кървясали очи и остри зъби, зверове с крила от кожа, люспести мъже с мъртвешко бледи лица и жестоки очи.

— Майко на Митра! — прошепна Викторин. — Това ли са съюзниците ни?

Гороиен стоеше в центъра на ордата, обградена от огромни хрътки с огнени очи.

— Ела, принц Кормак — извика тя. — Тръгни в поход с Атина, богинята на войната!

ГЛАВА 17

Кулата се издигаше като черна гробница над еднообразния пейзаж на Бездната, огромна с четири зъбера, с порта във формата на демонска паст, обточена със зъби от тъмен метал.

Наоколо ѝ обикаляха огромни хрътки, някои големи колкото телета, но от армията на Молох нямаше и следа.

— Не ми харесва видът на тази порта — каза Викторин. Беше застанал до Кормак в центъра на призрачната им войска.

— И с право — каза Гороиен. — Зъбите се затварят и смазват всичко.

— Има ли механизъм, който ги управлява? — попита Кормак.

— Има — каза Медлин. — Молох е използвал конструкция, подобна на онази, която построих за него във Вавилон. Зад портата има десетки колела и лостове.

— В такъв случай неколцина от нас трябва да се изкачат по стената — каза Кормак.

— Не — рече Гороиен, — не е необходимо да се катерите по нея. — После вдигна ръка, извика нещо на език, непознат за британците, и зверовете около нея отвориха път на група високи мъже с бледа кожа и тъмни криле на раменете. — Те ще ви пренесат до бойниците.

— Дали знаят, че сме тук, как мислите? — прошепна един от британците.

— Знаят — отговори Гороиен.

— Тогава да не губим повече време — каза Кормак.

Гороиен отметна глава назад и от гърлото ѝ изригна пронизителен, смразяващ вой. Хрътките ѝ скочиха напред и се понесоха през тъмната равнина. В отговор подобен вой долетя и откъм кулата и само след миг зверовете на Молох се втурнаха да ги пресрещнат.

— Ако не успееш да задържиш портата отворена, сме загубени — каза Гороиен на Кормак. Принцът кимна.

Крилати същества със студени очи застанаха зад всеки от британците и ги обхванаха през гърдите с дългите си ръце. Тъмните крила се разпериха и Кормак усети как провисва в ръцете на съществото, когато то се издигна във въздуха. Зави му се свят, крилете плющяха в ушите му като тътен на приближаваща буря. Закръжиха високо над кулата и Кормак видя Верните на Молох да заемат местата си по бойниците. Стрели литнаха нагоре към него, а после западаха в дъга към земята — крилатото същество се бе издигнало над обсега им. Отново и отново крилатият се спускаше надолу, а после се издигаше при поредния рой от стрели. Кормак се огледа и видя, че и другите същества използват същата тактика.

После без предупреждение те се стрелнаха едновременно надолу и Кормак чу виковете на неколцина от британците.

Кулата растеше стремглаво пред очите им. Лъкометците по бойниците пуснаха последните си стрели, но не уцелиха никого и се пръснаха кой накъдето види, когато връхлитащите същества разпериха криле и замахаха трескаво с тях, за да убият скоростта. Кормак усети как ръцете около него отпускат захвата си, макар да беше на цели десет стъпки над бойниците. Стегна се, сви колене и се приземи леко, като моментално изтегли меча си от ножницата. Останалите британци вече скачаха до него, миг по-късно до тях се озова и Гилгамеш в тъмните си доспехи.

Крилатите носачи се оттеглиха и за няколко секунди по бойците не помръдваше нищо. После, осъзнали малобройността на атакуващите, Верните нападнаха. С яростен вик Гилгамеш скочи да ги пресрещне и мечовете му засвяткаха бясно, отваряйки просека в редиците им. Кормак и британците се втурнаха да му помогнат и битката започна. Нямаше ранени и мъртви, които да затрудняват движенията на бойците. Всеки, получил смъртоносна рана, падаше... и изчезваше. Нямаше кръв, нито писъци на агония, нито разпилени вътрешности, върху които да се подхлъзнеш и паднеш.

Както винаги, Викторин се биеше хладнокръвно и целенасочено, без да пропуска нищо. Остана удивен от вещината, с която се сражаваше Гилгамеш, но знаеше, че това е знак за изключително майсторство в близкия бой — способността да си отвориш пространство, в което да мислиш и да се движиш. Рамо до рамо с него Кормак сечеше и пронизваше като обезумял, страстта и

безразсъдството му постигаха същия резултат като премерените движения на Гилгамеш и воините падаха пред него като листа под напора на есенна буря. Педя по педя Верните бяха принудени да отстъпят назад по тясната стена.

На равнината под тях призрачната орда бе стигнала до портата — зъбите ѝ се затвориха с трясък. Гороиен още веднъж изпрати в полет крилатите зверове, които се нахвърлиха върху защитниците по бойниците, кръжаха и се спускаха, и разсичаха със студените си кинжали незащитените гърла на враговете.

Кормак уби поредния си противник, после скочи на парапета и хукна по стената над призрачната сган, която чакаше на сто стъпки отдолу. Един защитник замахна към него с меча си, но той прескочи острието и се олюля на самия ръб. След миг възстанови равновесието си и продължи да тича напред и се изкатери до кулата. Там бяха заели позицията двама бойци, и двамата с лъкове. Кормак се хвърли встрани и стрелите изсвистяха покрай него. Лъкометците захвърлиха лъковете си, извадиха къси криви мечове и се хвърлиха едновременно срещу него. Той отби първата атака и закла първия мъж, но вторият го ритна лошо и го отхвърли на каменния под. Мечът излетя от ръката му. Кормак отчаяно се опита да се надигне, но острието на кривия меч се опря във врата му.

— Готов ли си да срещнеш смъртта? — прошепна мъжът.

В следващия миг един нож се заби в гърлото на воина и той се стопи във въздуха, а Гилгамеш скочи леко до Кормак и извика:

— Глупак!

Кормак взе меча си и се огледа. Към портата водеше стълбище и той се затича надолу по него. Стигна до някаква стая и, както бе казал Медлин, вътре беше пълно със зъбчати колела и лостове. Трина мъже седяха край механизма. Гилгамеш докосна Кормак по рамото и без да каже нищо, мина напред. Мъжете го видяха, изтеглиха мечовете си...

... и умряха.

— Много си добър — каза Кормак.

— Точно от това имах нужда — отвърна Гилгамеш. — Похвала от един селяк! Как се управлява този механизъм?

Кормак заоглежда зъбчатите колела, търсейки очевидното, и го откри.

— Бих казал, че оттук — рече той и посочи една тъмна ръчка, която стърчеше от най-малкото колело. Хвана я с две ръце и започна да я върти отдясно наляво.

— Откъде знаеш, че това е правилната посока? — попита Гилгамеш.

— Защото не може да се завърти в другата — каза Кормак и се усмихна. — Това не ти ли говори нещо?

Гилгамеш изсумтя и изтича към втората врата.

— Щом видят, че портата се отваря, ще се струпат тук като мухи върху рана.

Още докато говореше, откъм стълбището се чу трополене на множество крака. Кормак въртеше ръчката колкото може по-бързо, мускулите му се издуваха и напругаха до скъсване. Вратата се отвори с трясък и няколко мъже нахлуха в помещението. Гилгамеш ги повали бързо, но все повече и повече напиреха през вратата и той се видя принуден да отстъпи.

Най-накрая ръчката се завъртя до откат. Кормак грабна един захвърлен меч, пхна го в механизма и го натика между зъбците на две от големите колела. После се втурна да помогне на обкръжения Гилгамеш и с общи усилия двамата удържаха вълната връхлитащи бойци.

Откъм портата долу долетя дрънченето от сблъскващи се мечове. Верните се биеха отчаяно, усетили, че краят им приближава. На стълбището зад тях се появиха призрачни зверове и битката приключи.

Кормак разбута съществата и слезе надолу към портата. В крепостта цареше хаос. Той зърна Гороиен да се бие отчаяно срещу трима бойци, хукна натам и разцепи с меча си черепа на мъжа вляво от нея. Гороиен заби единия си меч в стомаха на втория си противник, като в същото време парира замаха на третия. Кормак го уби, разпаряйки корема му.

Верните отстъпваха навсякъде. Викторин и осемте оцелели британци се втурнаха към Кормак.

— Кралят! — извика Викторин. — Трябва да го намерим.

В мислите на Кормак бе имало място единствено за Андюин, но сега той кимна и групата им си запробива път към централната кула. Озоваха се в някаква дълга зала. Мъже и жени тичаха като обезумели и отчаяно търсеха място, където да се скрият. Една жена изтича към

Кормак и го стисна за ръката. Той се отърси, но после позна Рианон и викна:

— Какво правиш тук?

— Вотан ме прати тук — изхълца тя. — Моля те, помогни ми!

— Виждала ли си Андюин?

— Не. Един от стражите каза, че Вотан я върнал в истинския свят.

— Върнал я? Не разбирам.

— Това е нещо, което обещава на своите Верни. Има си начин да ги връща към живот.

Сърцето на Кормак се сви и в гърдите му се издигна яростен гняв. Какво още трябваше да направи? Беше прекосил границите на смъртта само за да разбере, че съдбата отново го е изиграла.

— Кралят! — настойчиво му припомни Викторин.

— Води ни към тъмницата! — нареди Кормак на Рианон и русата девойка кимна и тръгна към едно широко стълбище от другата страна на залата. Последваха я и продължиха по тесен, осветен от факли призрачен тунел.

Внезапно нечия ръка с животински нокти се стрелна от сенките и стисна Рианон за врата. Чу се зловещо изпукване и момичето изчезна. Кормак се хвърли напред. Звяр с вълча глава излезе на светлото и яростно изрева. Кормак заби меча си дълбоко в корема му и той се стопи в мрака.

Вратите на всички килии по протежение на тунела бяха отворени, с изключение на последната. Кормак вдигна резето ѝ и я отвори широко. Пред погледа му се разкри потресаваща гледка — човек, покрит от главата до петите с плъхове, които разкъсваха плътта му. Кормак вдигна меча си и разсече оковите, които го приковаваха към стената. Тялото се строполи на пода, а плъховете се разбягаха пред нахлулите в килията британци. Плътта по тялото на мъжа заздравя моментално, но очите му бяха празни, а по увисналата му челюст се точеше слюнка.

— Разумът му си е отишъл — каза Кормак.

— И кой би го обвинил? — изсъска Викторин, докато нежно изправяше мъжа на крака.

— Не знам — промълви Утер. — Не знам.

— Вече сте сред приятели, господарю — прошепна Викторин. — Сред приятели.

— Не знам.

Те бавно го поведоха през тунела и нагоре към тронната зала. Там седеше Гороиен. Гилгамеш стоеше прав до нея. Залата беше претъпкана с призрачни зверове, които отстъпиха да направят път на малката група британци и голия мъж в средата им.

Гороиен стана от трона, бавно се приближи до Утер и се взря в празните му очи.

— Имаше време, когато бих била щастлива да го видя такъв — каза тя, — но не и сега. Той беше велик човек и достоен противник. Когато бях малка, баща ми обичаше да казва: „Моля се боговете да ни дават силни врагове. Защото единствено те подхранват собствената ни сила.“ Утер беше най-силният възможен враг. — Обърна се към Кормак и видя болката в очите му. — А твоето момиче?

— Вотан... Молох... я е отвел в истинския свят.

— Значи трябва да се върнеш там, Кормак.

Той се засмя, но в смеха му нямаше веселие. После разпери ръце.

— И как да го направя?

— Не знам как смяташ да го направиш, но трябва да го направиш бързо — каза тя и посочи дясната му ръка. Там се бе вкопала тъмна сянка, кръгла и полупрозрачна.

— Какво е това? — попита той.

— Това е черната монета. Втвърди ли се, няма път назад.

Медлин чакаше в личните покои на Молох с тънък кинжал в ръка. Сияние проблесна над обкичения със сребърна корона череп и човешки силует се сгъсти във въздуха. В мига, в който силуетът се втвърди, Медлин пристъпи зад него и замахна с кинжала към гърба му. С изумителна скорост мъжът се извъртя и силните му пръсти се склупиха около китката на Медлин.

— За малко, Медлин — просъска Вотан, изви ръката му — кинжалът издрънча на пода — и блъсна белобрадия чародей встрани. После отиде до вратата, надникна в коридора и я затвори.

— И така — каза той, — дойде краят на една империя. Моите поздравления, чародею!

— Убий ме! — извика умолително Медлин. — Не мога да търпя повече.

Вотан се засмя.

— Закъде си се разбързал? Ти ме прати тук преди две хиляди години, а сега е твой ред да се радваш на чудните наслади, които предлага Бездната — храна без вкус, жени без любов, вино без радост. А дойдат ли ти в повече, винаги можеш да сложиш край на собствения си живот.

— Върни ме. Ще ти служа.

— Това вече ми го обеща. Каза, че е възможно Кормак да знае къде е мечът. Но той не знае.

— Все още мога да го намеря. Спасиха краля, а той ми има доверие.

— Едва ли е останало много от твоя крал, освен ако не съм подценил твърде много таланта на приятелчетата, които оставих при него да му правят компания.

— Умолявам те, Молох...

— Сбогом, Медлин. Ще предам поздравите ти на Пендарик.

Вотан потрепна и се стопи. Медлин остана загледан в обточения със сребро череп, после го взе и тръгна към залата.

Там коленичи пред Гороиен.

— Това, кралице моя, е дар, по-ценен от цял един свят. Това е духът близък на онзи, който Молох притежава в истинския живот. С негова помощ можете да отворите проход към горния свят и да върнете себе си — и други — в плът.

Гороиен взе черепа, после го подхвърли на Гилгамеш и каза:

— Унищожи го!

— Но, майко!

— Изпълнявай!

— Не! — изкрещя Медлин, когато Гилгамеш удари черепа в каменния под и го разби на стотици парченца. Блестящата сребърна гривна се търкулна, Медлин се хвърли след нея, но внезапно от кръга се заиздига дим и след миг гривната изчезна. Чародеят падна на колене и извика: — Защо?

— Защото всичко свърши, Медлин — каза тя. — Живяхме хиляди години, а какво постигнахме? Поведохме човечеството по път, изтъкан от безумия. Не желая живот. Не искам повече титли.

Кралицата вещица е мъртва и ще си остане мъртва. — Тя се приближи до Гилгамеш и сложи ръце на раменете му. — Дошло е време за сбогуване, мили мой. Реших да тръгна по пътя и да видя къде ще ме заведе. Към теб имам само още една, последна молба.

— Ще направя всичко, което пожелаеш.

— Погрижи се Кормак и кралят да прекосят тъмната река.

— Добре.

— Сбогом, Гилгамеш.

— Сбогом, майко. — Той се наведе и я целуна по челото, после слезе от подиума и застана пред Кормак. — Кажете сбогом на приятелите си. Отиваш си у дома, селяко.

— Ще тръгнем с теб — каза Викторин.

— Не — обърна се към него Кормак и стисна ръката му във воинския поздрав. — На вас ви предстои друго пътуване. И дано боговете ви бъдат с вас.

Викторин се поклони и отиде при Медлин.

— Ела с нас — каза му той. — Може би Албейн е прав... и раят наистина съществува.

— Не! — викна Медлин и отстъпи назад. — Аз ще се върна в света. Ще се върна! — После се обърна, прекоси със залитане тронната зала и затича към Бездната навън.

Кормак се поклони на Гороиен.

— Благодаря ви, милейди. Повече от това не бих могъл да кажа.

Тя не му отговори и Кормак се обърна към краля, хвана го за ръката и го поведе след високата, натежала от доспехи фигура на Гилгамеш.

До самия край на дългото им пътуване Гилгамеш не каза и дума. Очите му бяха унесени, мислите — незнани. Страховете на Кормак растяха заедно с монетата, която ставаше все по-тъмна и твърда върху ръката му.

Накрая стигнаха до реката и видяха лодката да чака край порутения кей. Звярът в нея видя Кормак и се изправи, мрачен триумф гореше в кървясалите му очи.

Гилгамеш скочи в лодката с изваден меч. Подобие на усмивка се изписа на лицето на звяра и той разпери ръце, като откри гърдите си. Мечът се заби в тях и съществуването изчезна. Кормак помогна на краля да се качи в лодката, после се настани до Гилгамеш.

— Лодкарят защо не се би с теб?

Гилгамеш махна шлема си и го хвърли във водата. После свали доспехите си и също ги метна през борда. Хвана веслото и подкара лодката към другия бряг.

Стигнаха и Кормак отново помогна на краля, този път да слезе от лодката. Отпред ги чакаше входът на пещерата. Кормак се обърна и попита:

— Ще дойдеш ли с нас?

Гилгамеш тихо се засмя.

— Да дойда с вас? Лодкарят не може да изостави лодката си.

— Не разбирам.

— Един ден и това ще стане, селяко. Винаги трябва да има лодкар. Но ние с теб пак ще се срещнем.

После се обърна и подкара лодката към сенките.

Кормак хвана краля за ръка и го поведе нагоре към пещерата. Високо над тях светлинката все така потрепваше като далечен лагерен огън.

Кормак се събуди, мъчен от разяждаща болка в гърба и болезнена празнота в стомаха. Изпъшка и чу нечий женски глас да възкликва:

— Слава на Бога!

Лежеше върху нещо твърдо. Опита се да помръдне, но крайниците му бяха вдървени и тежки. Едно женско лице се появи над него — лице на възрастна жена с топли очи, която му се усмихна.

— Лежи си спокойно, младежо.

Кормак не я послуша и се насили да седне. Тя го придържаше за ръката и заразтрива гърба му, когато се оплака от силната болка. До него лежеше Кървавия крал в пълни бойни доспехи. Червената му коса беше порасла и корените се белееха.

— Жив ли е? — попита Кормак и посегна към ръката на краля.

— Жив е — каза тя. — Успокой се.

— Да се успокоя? Та ние идваме от ада, жено!

Вратата се отвори и една фигура в бяло прекрачи през прага. Очите на Кормак светнаха, когато видя, че това е жената от пещерата на Сол Инвиктус, майката, която бе изоставила детето си.

Неговата майка.

Заляха го противоречиви чувства и всяко едно се бореше за надмощие — гняв, изумление, обич, тъга. Лицето ѝ още беше красиво, а в очите ѝ блестяха сълзи. Тя протегна ръце към него и той я прегърна, подчинявайки се на мълчаливата ѝ молба.

— Моят син — прошепна тя. — Моят син.

— Върнах го — каза Кормак. — Но още не се е събудил.

Тя се отдръпна нежно от прегръдката му и вдигна ръка да го погали по бузата.

— Трябва да поговорим. Имам толкова много да ти казвам... и да ти обясня.

— Не е нужно да ми обясняваш нищо. Знам какво се е случило в пещерата... и преди това. Съжалявам, че животът ти е донесъл толкова много болка.

— Животът не ни носи нищо — каза тя. — Ние сами избираме пътя си и ако се провалим, вината си е само наша. Но все пак има толкова неща, за които съжалявам. Не те видях как растеш, не споделих с теб чудесата на света.

Той се усмихна.

— Аз въпреки това ги видях.

Утер тихо простена и Лаита се обърна към него, но Кормак я хвана за ръката и каза:

— Има нещо, което трябва да знаеш. Разумът му си е отишъл. Изтезавали се го по начини, за които не искам дори да си спомням.

Очите на краля се отвориха и Лаита застана до него. Сълзи преляха, застичаха се една подир друга и попиха в косата при слепоочията му.

— Не знам — каза той.

Тя го погали по страните.

— Не е нужно да знаеш, любими. Аз съм тук. Лаита е тук.

Очите му бавно се затвориха и той отново заспа.

Кормак усети студено течение да облизва гърба му и чу звука от приближаващи се стъпки. Погледна през рамо и видя млад рицар с късо подстригана руса коса и двама стари мъже. Единият беше висок, дългата му бяла коса беше сплетена според обичая на южните племена. Другият беше кльощав и куцаше. Тримата спряха и се поклониха на Кормак.

— Добре дошъл — каза мъжът със сплетената коса. — Аз съм Галчмай, а това са Прасамак и Урсус, който нарича себе си Галад.

— Аз съм Кормак Демонсон.

Прасамак поклати глава.

— Ти си син на Утер, върховен крал на Британия и наша надежда за бъдещето.

— Не ме обличайте в доспехите на вашите надежди — каза той. — Когато приключим с всичко това, аз ще се върна в Каледоните. Тук няма нищо за мен.

— Но ти си роден да бъдеш крал — каза Галчмай — и си единственият наследник на трона.

Кормак се усмихна.

— Роден съм в пещера и съм отгледан от еднорък саксонец, който знаеше за благородството повече от всички, които познавам. Струва ми се, че един крал се нуждае от определени умения, при това не само по време на война. Аз не притежавам тези качества, и нещо повече — не искам да ги притежавам. Нямам желание да управлявам живота на другите. Не желая да бъда наследник на Кървавия крал. Убивал съм хора и демони, пращал съм души в мрака и прекосил Бездната. Това ми е достатъчно.

Галчмай понечи да възрази, но Прасамак вдигна ръка.

— Винаги отстоявай своето, принц Кормак. Спомена за Бездната. Разкажи ни за краля.

— Върнах го и дано това ви помогне.

— Какво искаш да кажеш? — сопна му се Галчмай.

— Разумът му...

— Достатъчно! — прекъсна го Лаита. — Кралят ще се върне. Ти, Кормак, си го видял в момент на слабост, в какъвто той не би искал да бъде видян от никого. Но не го познаваш така добре, както го познавам аз — той е човек с желязна воля. Вървете си, всички. Кормак, наредих да ти приготвят къща. Там ще намериш храна, Галад ще те заведе. Не се пресилвай — раните ти заздравяват добре, но тялото ти все още е слабо. А сега си вървете.

През следващите няколко часа Лаита седя до краля, като галеше косата му или го държеше за ръката. Влязоха жени да запалят свещите, но тя не ги забеляза и вперила поглед в умореното от грижи лице и сивеещата коса на Утер, отново видя момчето Туро, което бе избягало

в планината, за да се спаси от предателите, убили баща му. Беше чувствително момче, което не знаеше нито как да запали огън, нито как да върти меч. В онези далечни дни на невинност той беше мил, добър и грижовен.

Но светът го беше променил, беше извлякъл наяве стоманата и огъня, давайки живот на Кървавия крал. Беше го научил да се бие и да убива, и на нещо още по-лошо — да мрази.

Каква глупачка беше била! Онзи млад мъж я беше обичал с цялата си страст, а тя го бе отблъснала заради една детска мечта. Ако имаше правото и силата да промени нещо в живота си, то това би било онази нощ, когато младият Утер бе дошъл при нея и двамата се бяха любили под светлика на двете луни. Чувствата ѝ бяха литнали нависоко и тялото ѝ се бе изпълнило с живот, както никога преди. Докато кръвта бушуваше във вените ѝ и тялото ѝ трепереше в екстаза на мига, тя бе прошепнала името на Кулаин. Този шепот бе литнал към сърцето на Утер като стрела от лед и беше заседнал там завинаги. Но въпреки това — макар тогава да не го знаеше — не мисълта за Кулаин я бе издигнала до онези шеметни висини, а любовта ѝ към Утер.

А тя я бе унищожила. Не, осъзна тя, не унищожила, а променила... беше я покварила с отровата на ревността.

По-късно Кулаин я бе поразил със същата стрела — една нощ, докато спяха сгушени в една хижа близо до кралския дворец в Камулодунум. Бе помръднал в съня си и тя го бе целунала.

— Тук ли си, любов моя? — бе прошепнал сънено той.

— Тук съм — каза му тя.

— Никога не ме оставяй, Гороиен.

О, как я бе заболяло тогава! Как ѝ се бе искало да го удари, да издере с нокти красивото му лице. И не беше ли именно този миг, който, години по-късно в Ретия, ѝ бе дал силата да го отблъсне, да го прогони от себе си? Не беше ли именно тази стрела от шепот причината да се държи така жестоко с него на възвишението?

Утер се размърда до нея. Очите му се отвориха и той заповтаря все същите две думи.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита тя, но очите му се взираха в нищото и тя разбра, че не може да я чуе. Стъпки прозвучаха зад нея и сянката на Галад падна върху лицето на краля.

— Кормак заспа — каза той. — Може ли да постоя при вас?

— Да. Леки добре ли е?

— Добре е, милейди. Прекара следобед с две от вашите жени — рисуваше незнайни същества на един плосък камък. Сега спи до Кормак. Кралят по-добре ли е?

— Непрекъснато повтаря: „Не знам“. Кое е това нещо, което не знае?

— Измъчвали са го, за да им каже къде е мечът, но според мен той просто не знае къде е. Ако е знаел, щеше да им каже.

— И все пак трябва да знае — каза тя. — Нали той го е скрил някъде.

— Видях насън последната му битка. Той метна меч високо във въздуха и извика едно име.

— Какво име?

— Вашето, милейди.

— Моето? Тогава къде е мечът?

— Много мислих за това — каза той. — И смятам, че може да съм открил отговора. Утер не може да е изпратил меч при вас, защото ви е мислил за мъртва. Когато ми се яви Пендарик, говореше странно и аз реших, че ми задава гатанки, но всъщност думите му са били повече от ясни. Говореше за доброто и злото и аз реших, че има предвид Вотан. Каза, че трябвало да открия истинския враг и тогава съм щял да знам как да се бия с него.

— И кой е истинският враг?

— Омразата. Когато видях готите да опустошават саксонското село, аз ги мразех с цялото си сърце. И ми се стори нещо съвсем незначително, че намерих Леки и я взех с мен. Но като я доведох тук, й дадох възможност да се срещне с вас, а както сама ми казахте снощи, това ви е помогнало да погледнете на света без горчивина. И сега, както и трябва да бъде, вие сте заедно с мъжа, когото обичате. И това е ключът.

— Сега ти говориш с гатанките на Пендарик.

— Не, милейди. Утер не е пратил меч при мъртвата Лаита. Пратил го е при своята любов, като е мислил, че никога няма да пристигне там и следователно никой враг не ще го открие.

— За какво говориш?

— Мечът чака, милейди. Не би дошъл при Моргана от Острова, а само при жената, която обича Утер.

Кралицата си пое дълбоко дъх и вдигна ръка с разтворени пръсти. Ярка светлина грейна около тях и окъпа залата с пламъци. Галад заслони очи пред нарастващия светлик, който заструи през прозорците и вратата и нагоре през един отвор в покрива, устремявайки се право към облаците в дебел стълб златна светлина.

Прасамак видя сиянието през вратата на къщата си и чу виковете на сестрите, които се бяха сбрали пред кръглата зала. Изкуцука навън в нощта и видя как залата пулсира с лъчи от огън. Уплашен за живота на краля, той тръгна към светлината, прикрил очите си с ръка. Галчмай и Кормак го настигнаха.

На издигнатата пътека мъжете от Девети стояха застинали в безмълвно страхопочитание, докато светлината се разпростираше, окъпвайки Кристалния остров в злато.

Петдесет мили по-нататък, във Виндокладия, готите също наблюдаваха чудото, дори самият Вотан излезе от шатрата си и се загледа в ярката светлина озарила небето.

Заслепена от блясъка, Лаита протегна ръката си колкото може и усети как пръстите ѝ се сключват около дръжката на големия меч. Издърпа го бавно надолу и светликът угасна. На прага Прасамак и Галчмай паднаха на колене.

— Изпратил го е при своята любима — прошепна Лаита и сълзи потекоха по бузите ѝ, докато полагаше меча до тялото на краля и свиваше пръстите му около дръжката. — Взех меча, а сега трябва да потърся мъжа — каза тя. — Постой с мен, Галад.

Главата ѝ се отпусна, очите ѝ се затвориха и духът ѝ литна към един роден в сън пейзаж с високи дървета и горди планински върхове. Но брега на едно езеро седеше младо момче с руса коса и нежно лице.

— Туро — извика го тя и младежът вдигна глава и се усмихна.

— Надявах се, че ще дойдеш — каза той. — Тук е толкова красиво! Никога няма да напусна това място.

Лаита седна до него и хвана ръката му.

— Обичам те — каза тя. — Винаги съм те обичала.

— Никой не може да дойде тук. Няма да им позволя.

— И на какво се надяваш? — попита тя.

— Не искам да ставам крал. Просто искам да си бъдем двамата.

— Искаш ли да поплуваме? — предложи тя.

— Да — каза той, стана и съблече туниката си. После изтича гол към водата и се гмурна, а тя стана и дрехата ѝ се плъзна надолу през раменете. Тялото ѝ беше младо и тя се загледа в отражението си във водната повърхност. Нямаше бръчки, годините на болка и разочарование още не бяха вдълбали следите си върху девствената ѝ красота.

Водата беше студена и тя заплува към Туро, който се бе отпуснал по гръб, вперил поглед в невъзможно синьото небе.

— Ще останеш ли завинаги тук с мен? — попита той и се изправи в плитката вода.

— Стига да ме искаш.

— Искам те. Повече от всичко друго.

— Тогава ще остана.

Прецапаха до брега и седнаха под горещите лъчи на слънцето. Той посегна да докосне рамото ѝ и тя се сгуши до него, после пръстите му се плъзнаха надолу по извивката на гърдите ѝ. Лицето му се изчерви. Тя се сгуши още по-близо, ръката ѝ се приплъзна зад врата му и го притегли. После вдигна лице и го целуна нежно, леко. Ръката му вече бродеше свободно по тялото ѝ. Той я бутна по гръб на тревата и легна отгоре ѝ, тя обви с крака хълбоците му и той с лекота влезе в нея.

Лаита се носеше по вълните на насладата и скоро усети как ритъмът им става по-бърз и по-висок.

— Туро! Туро! Туро! — простена тя. Зацелува го по устата и бузите — по брадата, която растеше там. Ръцете ѝ се спуснаха по широкия гръб на мъжа върху нея и загалиха изпънатите мускули и безбройните белези.

— Утер!

— Тук съм — каза той, целуна я нежно и легна до нея. — Ти ме намери.

— Прости ми — каза тя.

— Не ме карай да се срамувам — отвърна той. — Отнасях се с теб пренебрежително и те тласнах в прегръдките на Кулаин. И за всичките ти страдания съжалявам дълбоко.

— Все пак прощаваш ли ми? — попита тя.

— Да. Ти си моя съпруга. И те обичам — така, както съм те обичал винаги.

— Все още ли искаш да останеш?

Той се усмихна тъжно.

— Какво става там, в света?

— Армията на Вотан приближава Сорвиодунум, а мечът е у мен.

— У теб? — изуми се той. — Значи това не е сън? Ти си жива?

— Жива съм и те чакам.

— Разкажи ми всичко, отначало докрай.

И тя му разказа съвсем простичко как Кулаин е спасил тялото му и как собственият му син е прекосил ада, за да спаси душата му. Разказа му и за всичките победи на готите, за кръвопролитията, а накрая и за Девети легион, който отново се бе сбрал под знамената си.

— Значи съм останал без армия?

— Да.

— Но имам меча... и жена си и сина си.

— Да.

— Това е повече от достатъчно. Заведи ме у дома.

ГЛАВА 18

Прасамак, Галчмай, Кормак и Галад чакаха в подножието на възвишението, защото кралят беше тръгнал към билото му малко след като се бе събудил и се бе изгубил от очите им. Лаита им бе казала да чакат завръщането му и вече два часа мъжете седяха под яркото слънце, гощавайки се с вино и хляб. Беше дошъл и Северин Албин — стоеше встрани от тях и се взираше на югоизток.

— Къде е той? — внезапно попита Галчмай и се изправи.

— Успокой се — каза Прасамак.

— Върна се от мъртвите, а ето че пак го загубихме. Как искаш да съм спокоен? Нали го знам какъв е. Каквото и да прави в момента, то е свързано с огромен риск.

Малко преди здрач, Лаита дойде при тях и каза на Кормак:

— Той иска да идеш при него.

— Сам?

— Да. Двамата с теб ще си поговорим по-късно.

Кормак тръгна нагоре по извиващата се пътека. Не знаеше какво да каже, когато стигне до края ѝ. Утер му беше баща, но той го познаваше единствено като безумното, изтерзано същество, което беше спасил от бездната. Дали щеше да го прегърне? Надяваше се, че няма.

Стигна до върха и видя Утер да седи в пълно бойно снаряжение край кръглата кула. Големият меч лежеше на земята до него. Кралят вдигна очи и се изправи, а сърцето на Кормак заби по-бързо, защото човекът пред него не беше прекършена сянка, а Кървавия крал, и силата го обгръщаше като плащ. Очите му бяха сини и студени като зимен вятър, стойката — на роден боец.

— Какво искаш от мен, Кормак? — попита той.

— Само онова, което си ми давал винаги — каза Кормак. — Нищо.

— Не знаех за теб, момче.

— Но щеше да знаеш, ако не беше принудил майка ми да избяга от пещерата.

— Миналото е мъртво — уморено каза Утер. — С майка ти се събрахме отново.

— Радвам се за вас.

— Защо рискува живота си, за да ме спасиш?

Кормак се изсмя.

— Не го направих заради теб, Утер. Търсех жената, която обичам. Но ти беше там и изглежда, съм чул повика на кръвта. Не знам. Но не искам нищо нито от теб, нито от кралството ти — доколкото е останало нещо от него. Искам единствено Андюин и след като я намеря, нито ще ме видиш, нито ще ме чуеш повече.

— Тежки думи, сине. Но няма да оспорвам присъдата ти. Познавам грешките си и никой човек не може да направи болката по-слаба... или по-силна. Бих се радвал, ако прекараш известно време с мен, за да те опозная и гордост да изпълни сърцето ми. Но ако избереш друг път, така да е. Бих искал да си стиснем ръцете, като мъж с мъж, и да ти благодаря. Съгласен ли си?

— За мен ще бъде чест — каза младият мъж.

Кормак се спусна по склона. Вече му беше по-леко.

Следващите, които кралят извика, бяха Галчмай и Прасамак, а след тях по склона се изкачи и Северин Албин, поклони се на краля и каза малко недоволно:

— Смятах, че ще ми се даде възможност да се порадвам на старостта си в мир.

— Тогава е трябвало да откажеш, когато са те призовали — отговори му кралят.

Албин сви рамене и каза:

— Животът без вас беше скучен.

Утер кимна и двамата си стиснаха усмихнато ръце.

— Де да можех да разчитам на повече хора така, както разчитам на теб — каза кралят.

— А сега какво ще правим, Утер? Разполагам само с триста старци. Последните вестоносци казват, че готите наброяват повече от дванадесет хиляди. Ще ги атакуваме ли? Или ще изчакаме?

— Ще идем при тях с меч и огън.

— Добре. Това ще ни спечели славна страница в историята.

— Ще дойдеш ли с мен и този път?

— Защо не? За никъде не бързам.

— Тогава подготви хората си, защото ще пътуваме така, както вече сме го правили.

— Тогава бяхме почти пет хиляди, кралю. И бяхме млади и безразсъдни.

— Мислиш, че дванайсет хиляди готи могат да се мерят с легендарния Девети? — каза Утер и се ухили.

— Мисля, че трябваше да си остана в Калцария.

— Няма да сме сами, приятелю. Пътувах далеч и ти гарантирам, че денят ще е пълен с изненади.

— В това не се и съмнявам, господарю. Освен това не съм глупак — знам къде е трябвало да идете и съм изненадан, че са ви пуснали да си тръгнете жив.

Утер се засмя.

— Животът е игра, Албин, и трябва да се отнасяме към него като към игра. — Усмивката му избледня, а веселието в очите му угасна. — Но дадох обещания, за които други хора може да съжаляват.

Албин сви рамене.

— Каквото и да сте направили, с вас съм. Но пък аз съм стар и готов за спокоен живот. В Калцария имам един слуга мошеник, който отправя горещи молитви за смъртта ми. Ще ми се да го разочаровам.

— Може би ще успееш.

Галад бе последният привикан. Слънцето вече залязваше, когато той застана пред краля.

— Променил си се, Урсус. Искаш ли да ти върна старото лице?

— Не, милорд. Това би объркало Леки, а и на мен Галад ми харесва.

— Открил си меча. Как мога да ти се отплатя?

Галад се усмихна.

— Не търся отплата.

— Като говорим за мечове, забелязах, че вече не носиш оръжие — каза Утер.

— Така е. И повече никой не ще ме види въоръжен. Надявах се да си намеря някоя малка ферма и да отглеждам коне. С Леки. Но... — Той разпери ръце.

— Не се отказвай от тази надежда, Галад. Все още не е свършено с нас.

— Откъде ще наберете армия?

— Ела с мен и ще разбереш.

— Няма да съм ви от полза. Повече никога няма да бъда воин.

— И все пак ела. Сестрите ще се грижат за Леки.

— Загубих вкуса си към кръвопролития и смърт. Не питая омраза към готите, нито искам да гледам как ги избиват.

— Имам нужда от теб, Галад. А меча си остави тук, друг ще заеме мястото му, когато моментът настъпи.

— Говорили сте с Пендарик?

— Не е нужно. Аз съм кралят и знам какво предстои.

И после на билото дойде Лаита и двамата застанаха, хванати за ръце, загледани в Спящите исполини, които се къпеха под лъчите на ярката луна.

— Кажи ми, че ще се върнеш — помоли го тя.

— Ще се върна.

— Използва ли меча, за да видиш силите на Вотан?

— Да, и видях бъдещето. Не всичко е лошо, макар да ни предстоят трудности. Каквото и да се случи утре, с кралството е свършено. Борихме се упорито, за да го опазим — като свецица в разгара на буря. Но никоя свещ не гори вечно.

— Тъжен ли си?

— Малко. Защото отдадох живота си на Британия. Но мъжете, които ще дойдат след мен, са силни мъже, добри мъже, грижовни мъже. Земята ще ги приеме, защото те ще я обичат. Никой няма да тъгува дълго за моето кралство, защото други ще дойдат на неговото място.

— А ти, Утер? Къде ще идеш ти?

— Аз ще бъда с теб. Завинаги.

— О, боже! Ти смяташ да...

— Не говори — прошепна той и докосна устните ѝ с пръст. — Утре ще се върна на Острова. Ти ще стоиш на този хълм и ще видиш лодката ми. И от този миг насетне нищо не ще ни раздели, та ако ще би светът да потъне в пламъци и звездите да изчезнат от спомените.

— Ще те чакам — каза тя и се опита да се усмихне...
Но сълзите все пак потекоха...

Вотан яздеше начело на армията си — десет хиляди бойци, непознали поражение, откакто той бе слязъл сред тях. Саксонците бяха дезертирали под прикритието на нощта, но той вече нямаше нужда от тях. Напред го чакаше Големият кръг при Сорвиодунум, а Вотан още помнеше дните на издигането му и тайнството, заключено в него.

— Идвам за теб, Пендарик — прошепна той на вятъра и радостно вълнение го обля на вълни.

Армията бавно се придвижваше през равнината.

Внезапно ярка светлина изригна от кръга и Вотан дръпна юздите на коня си. Слънчевите лъчи се отразиха в лъскавата повърхност на доспехите и той видя неколкостотин римски войници да заемат позиция покрай каменната окръжност. После един висок мъж излезе от кръга и застана пред готите. На главата му имаше тежък крилат шлем, а в ръката си държеше Меча на Кунобелин.

Вотан смуши коня си и препусна напред.

— Ти се оказа по-силен, отколкото те мислех — каза той. — Моите поздравления за бягството ти. — Светлите му очи пробягаха изучаващо по воините. — Винаги съм мислил, че при обсада нищо не може да надвие опита и силата на ветераните. Но това... Това е направо комично.

— Погледни надясно, самонадеян кучи сине — каза Утер, вдигна Меча на Кунобелин и посочи на север. Бяла светкавица изскочи откъм най-високия хълм и въздухът наоколо ѝ затрептя. Сякаш от нищото се появи Гемин Като, повел легиона си. Зад стройните британски редици се заизсипваха хиляди бриганти, яхнали бойни колесници.

— И наляво — каза кралят и Вотан се извърна на седлото си.

Още веднъж въздухът потрепна и се разцепи, пропускайки тридесет хиляди саксонски бойци, предвождани от брадатия Аста. Мъже със сурови очи и секири с дълги дръжки стояха безмълвно и чакаха заповедта, която да отприщи отмъщението им.

— Къде ти отиде усмивката? — попита Кървавия крал.

Готите, превъзхождани шест към едно, се сгъстиха в огромен кръг от щитове и Вотан сви рамене.

— Мислиш, че си победил? Нима вярваш, че това са всички мъже, които мога да призова?

После свали шлема си и Утер видя сияние да си пробива път изпод кожата на челото му, пулсираща червена светлина, която грееше като скрита корона.

Небето над тях потъмня и в облаците се появи демонична армия от създания с хищни нокти, които кръжаха и се гмуркаха, дращейки по някаква невидима преграда.

Без предупреждение конят на Вотан се изправи на задните си крака, люспи покриха хълбоците му, главата му се издължи в клин и от ноздрите му изригна огън. Още преди звярът да е стъпил на земята, Утер вдигна меч си и отрази пламъците, които опърлиха тревата пред нозете му. Острието потъна със съсък в люспестия врат и съществото се срина на земята. Вотан скочи навреме и в ръцете му изникна меч.

— Така трябва да бъде — каза той. — Двама крале, които решават съдбините на цял свят!

Мечовете им се сблъскаха. Вотан беше воин с изключителна сила и самочувствие, непобеден в двубой след възкресението си. Но Утер също притежаваше огромна сила и бе имал за учител Кулаин лах Фера, най-великия воин на всички времена. Двубоят беше равностоен, мечовете им съскаха и пееха, а мъжете наоколо се дивяха на уменията им. Времето нямаше значение, защото и двамата бяха неподвластни на умората. Не се забелязваше и намек за превъзходство. Единствено демоните се мятаха в усилията си да разбият невидимата преграда — бойците от двете армии чакаха мълчаливо изхода от двубоя.

Острието на Утер отвори рана в хълбока на Вотан, но яростният отведен удар срязва плътта по бедрото на краля. Вече и двамата кървяха от множество рани и темпът на битката се уталожи. Утер залитна, когато мечът на Вотан го прободде в ребрата. За миг в очите на Вотан проблесна триумф, но кралят се дръпна назад и великият меч на Кунобелин се изви във висока, стремителна дъга. Мечът на Вотан се бе заклешил в тялото на Утер и Вотан можа само да изкрещи, когато мечът на краля се спусна към черепа му, разсече короната от сипстраси и раздроби костта на обагрени в алено късчета.

Готският крал залитна и посегна към силата на сипстраси, но Утер се хвърли към врага си и мечът му промуши корема на Вотан и срязва сърцето му. Вотан падна, тялото му се загърчи — и с един-

единствен удар Утер му отсече главата. Но гривната от сипстраси все още светеше в черепа и преградата в небето поддаваше. Утер се опита да вдигне меча, но силите го напускаха.

Нечия сянка падна върху него, докато се свличаше на колене в тревата.

— Дайте ми меча си, кралю — промълви Галад.

Утер го пусна и се строполи до врага си, а Галад вдигна оръжието високо над главата си.

— Назад! — извика той — и се изви невидан вятър, облаците се скупчиха един върху друг и светкавица разцепи небесата. Лъч светлина изригна от меча и раздра потъмнялото небе.

Демоните изчезнаха.

Високо в небесния свод изгря ярка светлина, като сребърна монета с опашка от огън. Галад видя как камъкът, вграден в дръжката на меча, примигна и избледня. Това беше кометата, за която бе споменал Пендарик, бродещата звезда, която можеше да извлича магията на сипстраси... и в този миг Галад разбра какво трябва да си пожелае.

— Вземи я цялата! — изкрещя той. — Цялата!

Небето се раздра като завеса и кометата сякаш се изду. Все по-близо и по-близо идваше тя, огромна и кръгла като чука на боговете, който се спуска, за да разруши света. Мъже се хвърляха на земята, прикривайки главите си с ръце. Галад усещаше как притеглянето на кометата извлича силата от меча, изтегля магията от камъка и изпива живота от тялото му. Силите го напускаха, ръцете му изтъняваха все повече, коленете му се подгънаха и той падна, но продължи да стиска меча високо над главата си.

Така внезапно, както се бе появила, кометата изчезна от небесния свод и тишина натежа над бойното поле. Кормак и Прасамак изтичаха при краля, без да погледнат немощния старец, който лежеше на тревата, стиснал в мършавата си ръка Меча на Кунобелин.

Откъм Големия кръг изригна сияние и Пендарик пристъпи на билото. Коленичи до Галад, допря един камък до челото му и младостта отново нахлу във вените на рицаря.

— Ти откри думите на силата — каза Пендарик.

— Отиде ли си злото?

— Вече няма и един сипстраси на вашата планета. Може би само на дъното на морето, но не и там, където хората биха могли да го намерят и за хиляда години. Ти успя, Галад. Сложи край на магията.

— Но ти все още имаш камък.

— Аз идвам от Фера, приятелю. Кометата не мина оттам.

— Кралят! — възкликна Галад и понечи да стане.

— Чакай. Нека силата ти се върне.

Пендарик се приближи към мястото, където лежеше Утер. Раните на краля бяха тежки и кръв бликаше от прореза на хълбока му. Прасамак правеше всичко по силите си да спре кръвоизлива. Галчмай и Северин Албин бяха клекнали до него. Кормамак стоеше до тях.

Пендарик коленичи до краля и понечи да допре камъка до хълбока му.

— Не! — прошепна Утер. — Всичко свършва тук. Доведи ми предводителите на готите и саксонците, Прасамак. Побързай!

— Мога да те спася, Утер — каза Пендарик.

— И защо? — Кръв се стичаше по брадата на краля и смъртна бледност лазеше по страните му. — Не мога да бъда нещо по-малко от това, което съм. Не мога да живея във ферма. Обичам я, Пендарик. Винаги съм я обичал. Но не бих могъл да се превърна в обикновен човек. Разбираш ли? Ако остана, то ще е за да се боря срещу саксонците и бригантите и ютите — да опазя свещицата още малко преди да угасне.

— Знам — тъжно каза Пендарик.

Прасамак се върна с един висок светлокос гот, който коленичи пред краля.

— Как се казваш?

— Аларик — отговори мъжът.

— Искаш ли хората ти да живеят, Аларик?

— Разбира се — отговори воинът.

— Тогава ще предадете оръжията си и ви обещавам, че ще ви бъде разрешено да се върнете на корабите си.

— И защо ще го правиш?

— Защото ми омръзнаха кръвопролитията и смъртта. Ти решаваеш, Аларик — да живеете или да умрете. Но трябва да решиш сега.

— Ще живеем.

— Добър избор. Северин, погрижи се заповедта да бъде изпълнена. Никакви убийства повече. Къде е Аста?

— Тук съм, кралю — рече Аста и клекна до умиращия владетел.

— Ще спазя обещанието, което ти дадох вчера. Давам ти земята на Южна Саксония да я управляваш и пазиш. Тези тук са свидетели на волята ми.

— Не като васал?

— Не. Като крал, който отговаря единствено пред собствения си народ.

— Приемам. Но това може и да не сложи край на войните между моя и твоя народ.

— Никой човек не може да сложи сам край на войните — каза Утер. — Погрижи се готите да стигнат до корабите си.

— Това заповед ли е, кралю?

— Това е молба, каквато един крал може да отправи към друг.

— В такъв случай съм съгласен. Но би трябвало някой да се погрижи за раните ти.

Утер вдигна окървавената си ръка и Аста я пое в ръкостискането на бойците — китка до китка. После се изправи и се върна при хората си.

— Отнесете ме на острова — каза Утер. — Там има един човек, който ме чака.

С цялата нежност, на която бяха способни, мъжете край него го вдигнаха, занесоха го в Големия кръг и го положиха върху олтара. Пендарик застана наблизко, а кралят извика на Кормак да се приближи.

— Не ни остана време да се опознаем, сине. Но не ме запомняй с горчивина. Всички хора допускат грешки и повечето си плащат за тях.

— Няма горчивина у мен, Утер. Само гордост... и съжаление.

Кралят се усмихна.

— Галад — прошепна той с угасващ глас.

— Тук съм, кралю.

— Когато тръгнем, ще видиш една лодка. Пренеси ме в нея и ме откарай на острова. Там ще ме чака една жена, която знае, че я излъгах. Кажй й, че последните ми мисли са били за нея. — Утер се отпусна назад върху камъка.

Пендарик бързо пристъпи напред с вдигната ръка и Галад и кралят изчезнаха.

Прасамак изкрещя мъката си към небето и закуцука нанякъде. Галчмай стоеше със сухи очи и застинало лице.

— Той ще се върне. Знаем, че ще се върне... когато нуждата ни е преголяма.

Никой не каза нищо друго. После Северин Албин сложи ръка на рамото на Галчмай.

— Не познавам вашите келтски поверия — каза той, — но вярвам, че има място за хора като Утер и че той няма да умре.

Галчмай понечи да му отговори, но сълзите най-после го надвиха. Той кимна вдървено, отиде до олтара и впери поглед в небето.

Кормак стоеше до тях с натезжало сърце. Не беше познавал Утер отблизо, но беше кръв от неговата кръв и го изпълваше гордост. Обърна се и видя една млада жена да тича през полето. Косата ѝ се вееше след нея.

— Андюин! — извика той. — Андюин!

И тя го чу.

ЕПИЛОГ

Гороиен вдига сребърния си шлем и го остави на трона, после остави и ръкавиците и нагръдника. Мечовете задържа. Мина през залата, през мълчаливите редици на призрачните зверове, и излезе в равнината пред кулата.

Виждаше сивата лента на пътя да се извива към хоризонта — и на нея стоеше фигура с дълъг плащ. Тя тръгна бавно към закачуления мъж с ръка върху дръжката на сребърния си меч и когато го наближи, попита:

— Ти слуга на Молох ли си?

— Не съм ничий слуга, Гороиен. Освен може би на теб. — И отметна качулката си, Гороиен ахна и скри лицето си в шепи.

— Не ме гледай, Кулаин. Защото ще видиш единствено разложение.

Той свали нежно ръцете ѝ и се вгледа в ненакърнената ѝ красота.

— Няма разложение. И сега си също толкова красива, както в деня, когато те видях за пръв път.

Тя погледна ръцете си и разбра, че е казал истината.

— Нима още можеш да ме обичаш след всичко, което ти сторих?

Той се усмихна и вдигна ръката ѝ към устните си.

— Никой не знае накъде води пътят — продължи Гороиен. — Мислиш ли, че наистина има рай?

— Мисля, че ние с теб току-що го намерихме.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.